

மிதுனம்

குறமகள்

குறமகள் நாவல்

மீதுனம்

வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்

வெளியீடு:

கனடா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம்
கனடா

நூலின் பெயர்:	மிதுனம்
நூலாசிரியர்:	வள்ளிநாயகி .இராமலிங்கம் (குறமகள்)
முதற் பதிப்பு:	தை 2012
வெளியீடு:	கனடா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம் கனடா
புத்தக வடிவமைப்பு:	மா. கனகசபாபதி
அச்சிட்டோர்:	விவேகா அச்சகம்
பதிப்புரிமை:	வாணி பாலச்சந்திரன்

சமர்ப்பணம்

பெற்றோர் போற்றிய இலட்சியங்களுக்கேற்ப விவேகிகளாய் உயர்கல்வித் தகமைகளிலும் அழகியற்கலைகளிலும் சிறந்து, சராசரித் தாய் ஒருவரின் கடமைகளை தாமும் பகிர்ந்து, அவரை சமூகசேவைக்கும் விடுத்து, தாய்நாட்டு சேவைக்குப் பல்துறைகளிலும் பங்களிப்புச் செய்து பெற்றோரின் முதுமைக் காலத்தில் ஊன்றுகோலாய் அமைந்து, அவர்களால் தாம் சமூகத்தில் பெற்ற கௌரவத்தையும் மதிப்பையும், திருப்பி, தம்மால் அவர்களை அடையச் செய்து நான்கு பேர் மெச்ச வாழுகின்ற,

சசிகலா

கலாவாணி

துளசிராம்

குசபாலிகா (அமரர்)

ஆகிய நாம் பெற்ற மக்களுக்கு மகிழ்வுடனும் நன்றியுடனும் இப்படைப்பை சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூன்முகம்

இலங்கைத் தமிழரின் நிலை காலத்துக்குக் காலம் தெரிவு செய்யப்பட்டு வரும் கட்சி அரசாங்கத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டு வருகிறது.

மக்களாட்சி எனும் பெயர் பெரும்பான்மையினரால் சிறுபான்மையினர் அடக்கி ஒடுக்கப்படும் நிலையையே பிரதிபலிக்கிறது. அதனால் அது இனரீதியாக மாறும் தன்மையை அடைந்ததும் பெரும்பான்மையினரின் சர்வாதிகாரப் போக்கை அனுமதிக்கும் ஒன்றாகவே மாறிவிடுகிறது.

மக்களாட்சி எனும் பெயரில் சர்வாதிகாரம் தலையெடுத்தாடும் நிலையே இன்றைய உலகில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. மக்களாட்சி மன்னராட்சியாகிறதா? அதுவும் கொடுங்கோலன் ஆட்சியாகிறதா. இனிப்புக் கவசம் பூண்ட சயனைட் குப்பி ஆகிறதா?

எளிவாயு வளம், எண்ணெய் வளம், சுண்ணாம்புக்கல் வளம், புதைபொருளாராய்ச்சிக் கல்லாயுதவளம், இன்னமும் எத்தனை வளங்களோ! கல்லுதல் செய்து கடல்நீரூள் அமிழ்த்தி விடின விட்டது தொல்லை. தலையற்ற இலங்கைப்படம் வரைதல் எளிதன்றோ!

குடியேற்ற நாட்டந்தஸ்து பெற்ற காலம் தொடக்கம் ஏற்பட்ட சுதேச விழிப்புணர்ச்சியூடாக காலத்துக்குக் காலம் தோன்றிய மயற்றங்கள்:

- அதுவே இனவாரிப்பிரச்சனையாக உருவெடுத்தமை
- கடமைகள் உரிமைகள் சலுகைகள் என அலைக்கழித்தமை ஒட்டிப்போய் சாதிப்பதிலும் பார்க்க வெட்டிப் போதல் நலம் என
- ஒட்டுமொத்தமாக உணர்ந்தமை
- சாத்வீகப் போராட்டத்தின் கையறுநிலை. தாக்கப்பட்டமை
- இளைஞர்களால் ஆயுதப்போராட்டம் முன்னெடுக்கப்பட்டமை
- அயல்நாட்டு உதவியுடன் ஈழத்தமிழன் அகதிகள் ஆக்கப்பட்டமை
- உலகத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் தமிழ் மொழியும் தமிழுணர்வும் ஒலிக்கத் தொடங்கியமை
- அகதிகள் ஆக்கப்பட்டாலும் தமது தாயக சுதந்திர உணர்வோடு வாழுகின்றமை

ஆகிய அரசியற் காரணங்கள், காலநேரங்கள் குறிப்பிடப்படாமலே கதைப்போக்கில் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

திலகமணியும் பொன்னம்மாவும் ஒரு புதிய நாடு, புதியமொழி, கலாச்சார வேறுபாடுகளுள் சிக்கித் தவித்து எப்படிச் சீராக்கம்

செய்து கொள்கிறார்கள் என்பது மேலோட்டமான கருப்பொருளாகும்.

பழரசத்தை நினைத்து மிக்ஸியைச் சுழற்றுகிறேனா?

குடியேற்ற நாட்டந்தஸ்து பெற்ற நாட் தொடக்கம் 2000 ஆம் ஆண்டு வரை தமிழனின் நிலைபற்றிய சம்பவங்கள் இப்பெருங்கதை மூலம் ஊடுபாவாகத் தொனித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது என்பது எமது எண்ணம்.

கனடா வந்த புதிதில் முதியோர் சங்கங்கள் மூலமும், குடும்பத்தவர் மூலமும், அகலப் பிரயாணம் செய்தமை மூலமும் பெற்ற அனுபவங்கள் சில, வர்ணனையில் சேர்ந்திருக்கின்றன.

வாசகப் பெருமக்களே! இப்பெருங்கதை உங்களுக்குப் பிடித்திருந்தால் எமக்கும் பெருமகிழ்ச்சியே, அதற்காக நன்றி கூறுகின்றேன். பிடிக்காவிட்டால் ஒந்தக் கேள்விக் கே இடம்வராதென நம்புகின்றேன்.

மிதுனம் என்பது இரட்டை ஆகும். இருகதைகள், இருகலாச்சாரங்கள், இருநாடுகள் என எப்படியும் கருத்தில் எடுக்கலாம்.

நன்றியுடன்
வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்
(குறமகள்)

44A, 32nd Street
Etobicoke, ON. M8W 3G4
Canada.

'திருப்தி'
சின்னத்தம்பி பாதை
கல்லூரி வீதி
காங்கேசன்துறை

இளவரசி என். அனந்தசுந்தரி

மிதுனம் ... ஓர் பார்வை

பேராசிரியர் இ. பாலசுந்தரம்

வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் அவர்கள் 'குறமகள்' எனப் புனைபெயர் கொண்டு ஈழத்திலும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் கனடாவிலும் எழுத்துலகில் தனது பெயரைத் தக்க வைத்துக்கொண்டவர். 'குறமகள் கதைகள்', 'உள்ளக்கமலமடி' என்ற இரு சிறுகதைத் தொகுதிகள், 'இராமபாணம்' (கட்டுரைகள்), 'மாலை சூட்டும்நாள்' (கவிதை), 'யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்கல்வி ஓர் ஆய்வு' என்ற நூல்களை எழுதி ஆக்கி இலக்கியத்துறையிலும் ஆய்வுப் புலத்திலும் ஆழக்கால் பதித்த ஒரு எழுத்தாளர், ஆய்வாளர், பேச்சாளர் மட்டுமன்றி, சமூக அக்கறையாளருமாவார். பெண்களின் நலனில் மிக்க அக்கறை கொண்டவர் மட்டுமன்றி நேரிய கருத்துக்களைத் துணிவுடன் எடுத்துரைப்பவர்.

இப்பொழுது 'மிதுனம்' என்ற ஒரு குறுநாவலை எழுதியிருக்கிறார். மிதுனம் என்பது.... இக்கதை மூலம் யாழ்பாணச் சமூகத்திலும் கனடாத் தமிழ்ச் சமூகத்திலும் காணப்படும் குறைபாடுகளை எடுத்துக்காட்டி அவற்றைச் சீர்திருத்தும் நல்தோக்குடன் இக்கதையோட்டத்தில் அவற்றைச் சேர்த்துள்ளார். பல்லினக் கலாச்சாரத்தின் மத்தியில் வாழும் எமது தமிழ்ப் பெண்களுக்கு அந்நியக் கலாச்சாரச் செயற்பாடுகளையும் நடைமுறைகளையும் அவற்றிலுள்ள நன்மை தீமைகளையும் எலிசபெத் என்ற கனடாப் பெண் மூதாட்டியின் வரலாற்றைக் களமாக வைத்துக்கொண்டு விளக்க முற்பட்டுள்ளார். கனடாத் தமிழ் எழுத்தாளர் சிந்திக்காத ஒரு புதுக் கற்பனைப் படைப்பாக இவரது குறுநாவல் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்குறுநாவலில் கதை கூறப்படும் விதமே வித்தியாசமானது. கதையாசிரியர் தானே கதையை நகர்த்திச் செல்லாமல், இரண்டு கதாபாத்திரங்களினூடாக கதை கூறும் பாங்கு சற்று வித்தியாசமானதாகும். இன்னுமொரு சிறப்பு என்னவென்றால் இக்குறுநாவலின் கதையும் மருத்துவ மனையின் நோயாளர் தங்கிச் சிகிச்சை பெறும் அறையில் இருநோயாளர்கள் தம் நினைவிலுள்ள கடந்த கால வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் நினைவுகளையும் மீட்டுக் கூறும் வகையில் கதை தொடங்கி அதேயிடத்தில் முடிவடையும் வகையில் கதை பின்னப்பட்டுள்ளது., இக்கதை மிகவும் விறு விறுப்பாக தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதும், மர்ம நாவல் போன்று

அடுத்து என்ன விடயம் கூறப்படப் போகின்றது என வாசகருக்கு ஆவலைத் தூண்டும் வகையிலும் கதாபாத்திரங்களின் கதைகூறும் பாங்கு அமைந்துள்ளது.

திலகா என்ற வயோதிப மாது நோயாளியாக மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெறுகின்றார். அவர் மூலம் 1970 களில் நிலவிய யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக அமைப்புமுறை, கல்விச் சூழல், குடும்பப் பொறுப்புக்கள், சாதாரண குடும்பங்களின் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், நாட்டில் நிலவிய அரசியல் சூழல், இராணுவக் கெடுபிடிகள், கொழும்பில் 1983 இல் நடைபெற்ற இனப் படுகொலை - கொள்ளைச் சம்பவங்கள் முதலானவற்றை நினைவு நிலையிலிருந்து எடுத்துரைப்பனவாகவும், அவற்றை மீள்வரலாற்றுப்பதிவு செய்வனவாகவும் கதை புனையப்பட்டுள்ளது. கதை சொல்லும் இரண்டாவது கதாபாத்திரம் எலிசபெத் என்ற பெயருடைய கனடா நாட்டு மூதாட்டி ஆவார். இவர், திலகாவின் கட்டிலுக்கு அருகேயுள்ள கட்டிலில் நீண்ட நாட்களாகச் சிகிச்சை பெற்றுவருபவர். இவர்கள் இருவரும் நீண்ட நாட்களாக அங்கு சிகிச்சை பெற்றுவந்தமையால் நட்புடனும் அன்புப் பரிமாறுதலுடனும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொண்டு, ஒருவரை ஒருவர் தேற்றும் வகையில் தத்தம் கதைகளையும் அனுபவங்களையும் கூறும்வகையில் கதை ஓட்டம் அமைந்துள்ளது.

கனடாவில் நாட்டுப்புறச் சூழலில் வாழ்ந்த எலிசபெத் என்ற இளம்பெண்ணின் காதலன் உயர்கல்விக்காக ரொறன்ரோ பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்துவிடுகிறான். அவள் எவ்வித தொடர்பும் கொள்ளாதிருந்த தன் காதலனைத் தேடித் தன்னந் தனியளாக ரொறன்ரோ பல்கலைக்கழகத்துக்கு வந்து அரும்பாடுபட்டு அவனைக் காண்கிறாள். அவள் அங்கு காதலனால் புறக்கணிக்கப்படுகிறாள். தன் கிராமத்துக்குத் திரும்ப முடியாத நிலையில் அவள் அனுபவிக்கும் இன்னல்களும், அவலங்களும் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. அதன் பின்னர் எலிசபெத்தின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் பல்வேறு அனுபவங்களும் நெஞ்சைத் தொடும் வகையில் அமைந்துள்ளன. எலிசபெத் போன்ற பெண் பொதுவாகத் தனித்து ரொறன்ரோ போன்ற பெரு நகரில் வாழும்போது அனுபவிக்கும் பல்வேறு இன்னல்கள் - துயரங்கள் பற்றி சித்தரிக்கின்ற யதார்த்த நிகழ்வுகளைத் தொகுத்து எலிசபெத் என்ற கதாபாத்திரத்தின் மூலம் கூற வைக்கும் ஆசிரியரின் புனைதிறன் பளிச்சிடுகிறது. எலிசபெத்தும் திலகாவும் உரையாடும் பாணியில் தன் கதையை நகர்த்திச்

செல்லுகையில் இடையிடையே குறமகள் தலைகாட்டி வாழ்க்கைத் தத்துவம் பேசுவதையும் கேட்கக் கூடியதாக உள்ளது.

கதாசிரியர் தான் வாழ்ந்தனுபவித்த காங்கேசன்துறைப் பகுதியிலுள்ள சனியாப்புலத்தில் திலகாவின் குடும்பத்தையும் அவளது தோழி மோகனாவின் குடும்பத்தை இறங்கனியவளைக் குறிச்சியிலும் வாழ்ந்தவர்களாகச் சித்திரித்து, அவர்களின் சமூக பொருளாதார வாழ்க்கை முறைகளை திலகாவின் உரையாடல் மூலம் நனவோட்ட உத்தி முறையில் பதிவு செய்திருக்கும் புனைதிறன் பாராட்டத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணச் சமூகக் கட்டமைப்புகளும் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளும் இங்கு பதிவாகின்றன. இவை, பெண்களின் ஆடை அணிகலன்களிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தியமையைக் குறமகள், “அப்பு சொல்லுது பணக்காரர்தான் பாவாடை கட்டுறது. நாங்கள் சித்தாடை கட்டுறதாம்” எனத் திலகாவைப் பேசவைப்பதன் மூலம் வெளிப் படுத்துகிறார். பனைமரத் தொழிலுடன் தொடர்புடைய பனங்கூடல், பனம்பாத்தி, பனாட்டு, பாணிப்பனாட்டு, பனங்காடி, பனங்காய்ப் பணியாரம், பனங் கிழங்கு, ஓடியல், ஓடியல்மா, புழுக்கொடியல், ஓலைப்பாய், ஓலைப்பெட்டி, கடகம் என அப்பட்டியலில் நீண்டு செல்லும் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் திலகாவின் நனவோட்டத்தினூடாகக் கூறப்படுகின்றன.

மோகனாவின் பாடசாலைக் காதல், திலகாவின் திருமணமுறை என்பன யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் ஆங்காங்கு நிகழ்ந்த உண்மைத் தரிசனங்களாகும். அதேபோன்று எலிசபெத்தின் வாழ்க்கையில் வரிசைக்கிரமமாக அமைந்த பால்யக்காதல், பருவக்காதல், உடனிருப்பு, திருமணம், குடும்பப்பிரிவுகள், முதுமைத் திருமணம் என்ற கோலங்களைக் கொண்ட மேனாட்டுச் சமூகத்தின் வாழ்க்கை முறைகளின் பிரதிபலிப்பையும், மேனாட்டு குடும்ப நடைமுறை வாழ்க்கை இயல்புகளையும் விளக்குவதாக உள்ளது. எலிசபெத் என்ற கதாபாத்திரம் புகலிடத்தில் தடம்மாறும் தமிழ்ப் பெண்களுக்கு எச்சரிக்கை கூறுவதாக கதை அமைந்துள்ளது. எலிசபெத்தின் வரிசையில் எம்மவர் சேர்ந்துவிடாதிருக்க இக்குறுநாவல் ஒரு படிப்பினையாகின்றது.

கதையின் தொடக்கத்திலே கூறப்படும் “வெள்ளைக்காரர் வார்த்தையால் பாராட்ட மட்டும் கற்றவர். ஆனால் நிறுவெறுப்புடையவர்”

என்ற குற்றச்சாட்டு எல்லா இனத்திற்கும் பொதுச் சொத்தாகிவிட்ட நிலைப்பாடே இன்று நிலவுகிறது. கனடாவில் நிலவும் பல்வேறு நடைமுறைகளை அவதானித்து இக்கதையில் அவற்றின் தவறுகளை குறமகள் சுட்டிக்காட்டும் பாணி குறிப்பிடத்தக்கது. நோயாளர் ஒருவர் மருத்துவமனைக்கு வந்துவிட்டால் உறவினர் படை எடுப்பதை ஒரு வித்தியாசமான பார்வையில் ஆசிரியர் நோக்கியிருக்கிறார். ஆனால் மருத்துவமனையில் தங்கியிருப்பவரை உறவினரும் நண்பர்களும் பார்க்க வருவது நோயாளருக்கு ஒருவித ஆறுதலை அளிக்கின்றது என்பது உளவியல் உண்மையே.

எலிசபெத்தின் பழைய வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை நனவோட்டமாகக் கூறும்போது புதுமைப்பித்தன் கதைகூறும் பாணி என்நினைவில் எழுகிறது. இக்கதையின் கதாநாயகி எலிசபெத்தா அல்லது திலகாவா என்ற கேள்வியும் வாசகரிடம் எழலாம். அந்த அளவுக்கு எலிசபெத்துக்கு கதையில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் வகையில் கதை புனையப் பட்டிருக்கின்றது. கதையைப் படித்து முடிக்கும்போது எலிசபெத் வாசகர் மனத்தில் பதிவாகிறாள். வாழ்க்கையின் பல்வேறு தடங்களையும் தாண்டி பல்வேறு அனுபவங்களையும் கொண்ட, எலிசபெத் வாழ்க்கைத் தத்துவம் பேசும்போது, அவை அர்த்தம் நிறைந்தனவாகவே அமைந்துள்ளன. “உலகில் தன்னைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் எவரும் அமையதியற்றுத்தான் இருப்பர்” என்ற யேசுவின் வாக்கைத் திலகாவிற்கு எலிசபெத் கூறுவது மிகப் பொருத்தமாகவே உள்ளது. மேலும், “திருப்பி வாழ்தலில் மகிழ்ச்சியான காலத்தைத்தான் நினைத்து நினைத்து மகிழவேண்டுமே தவிர, துன்ப நிகழ்வுகளைத் தவிர்க்க வேண்டும். அவை எட்டிப் பார்க்கும்போதே, வேறேதாவது செய்வதற்கோ அல்லது சிந்திக்கவோ பயின்றிட வேண்டும். நாங்களும் அழைப்பு வரும்வரை வாழ வேண்டும் அல்லவா” என்பது முதுமை நிலையில் தனித்து வாழ்வோருக்கு அமிர்த வாசகமாகும்.

‘முட்டைக் காய்ச்சல்’ என்ற வட்டார வழக்கினைப் பதிவுசெய்து, அதனூடாகப் பருவமடைந்த பெண்கள் பின்பற்றிய உணவுப் பழக்கம், மற்றும் நடைமுறைகள் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுதல் கிராமியப் பழக்க வழக்கம், மரபுகள் என்பனவற்றுக்கு ஆசிரியர் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தைக் குறிக்கின்றது. வட்டார வழக்குச் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் இந்நூலில் பதிவாகியுள்ளன. பிலாக்கணம், பப்பிக்காதல், ஊர்க்கொந்தராத்து, கிட்டிணன்வீடு, கூட்டுத்தடி, அள்ளல் அளாம்பல், பூடகமாகப் பேசத் தெரியாத

வெள்ளந்திப் பெரியவர்கள்.... முதலான சொல் வழக்காறுகள் சமூகமொழி வழக்குப் பற்றிய ஆய்வாளருக்குப் பயன்படத்தக்கவை.

முதுமை நிலையிலும் பேனை பிடித்திருக்கும் குறமகள், கனடாவில் வாழும் தமிழ் முதியோர் நிலை குறித்துச் சமூகச் சீர்திருத்த நோக்கிலும் தன் எழுத்தைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதற்குப் பின்வரும் பந்தி சான்றாகும்: “65 வயது முடிந்தது. இப்போதுதான் அதற்கான தொடர்புகள் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அரசாங்கத்திற்கு நாங்கள் என்ன சேவை செய்தோம். சும்மா இருக்க ஆயிரம் டொலர் அள்ளித்தாறான். எங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பிள்ளைகள், குடும்பங்கள் இந்தக் காசை ஏன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்?”. இலக்கியவாதி சமூகக் கண்ணோட்டம் உள்ளவனாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு குறமகளின் எழுத்துக்களும் முன்னணியில் நிற்கின்றன.

புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் ஆலயங்கள் அவசியமானவை. புகலிட எழுத்தாளர்கள் கோயில்களையும் குருக்கள்மார்களையும் கிண்டல் கேலி செய்யாது, அங்கு செல்லும் மக்களின் நடைமுறைகளையும் கொடுப்பனவுகளையும் பற்றி விமர்சித்தால் சமூகமும் திருந்தும் சமய நிறுவனங்களும் செம்மையறும்.

நூலாசிரியர் பற்றி..

எஸ் சந்திரபோஸ்..

மிதுனம் எனும் இந்நூலின் ஆசிரியர் திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் ஈழத்தில் வடதுறை முகமாகிய காங்கேசன்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

பட்டதாரி ஆசிரியராகக் கல்லூரிகளில் கற்பித்தவர். கல்வி டிப்ளோமா, நாடக டிப்ளோமா (பட்டப்பின்படிப்பு) தகைமைகளையும் 'ஆசிரியர் ஆலோசகர் தகுதி பயிற்சியையும் பெற்றவர்.

கொழும்பு பல்கலைக்கழகம் முதன்முதல் நாடகத்துறையில் பட்டப்பின்படிப்பு பயிற்சி நெறியை 1977 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பித்தபோது தெரிவு செய்யப்பட்ட நாடகத்துறை ஜாம்பவான்களான பத்துத் தமிழாசிரியர்களுள் ஒரேயொரு பெண் எனும் பெருமைக்குரியவர். இப்படிப்பல நிகழ்வுகளில் தனி ஒரு பெண்ணாக ஒளிவீசியவர்.

கோப்பாய், பலாலி, அளுத்கம ஆசிரிய பயிற்சி கலாசாலைகளில் விரிவுரையாளராகவும் அளுத்கம ஆ.ப. கலாசாலையில் பதிலதிபராகவும் கடமையாற்றியவர் பின்னர் பதவியுயர்வுகள் வந்தபோதும் தனிப்பட்ட காரணமாக ஓய்வு பெற்றவர். கனடாவிலும் சிலகாலம் இடைநிலை பிரிவு மாணவர்களுக்கு பதில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியதோடு தமிழ் மாணவர்களுக்கு பொதுப்பாடசாலைகளில் தமிழ் கற்பித்தவர்.

ஈழத்தின் பல்வேறு மாகாணங்களில் சொற்பொழிவுகள், பட்டிமன்றம் உரையரங்கம், கவியரங்கம், நாடகம், நாட்டிய நாடகம் போன்ற பல்துறை வித்தகராக விளங்கியவர். மலேசிய பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழகத்தில் சில மன்றங்களிலும் பேச்சாளராகப் பங்குபற்றியதோடு கனடாவிலும் அவர் ஏறாத மேடை இல்லை எனலாம்.

எழுத்துத்துறையில் சிறுவயதிலிருந்தே சிறுகதைகள் நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் கவிதைகள் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதப்பட்டதோடு கனடாவிலும் தொடர்ந்து எழுதி வருகின்றார். குறமகள் கதைகள், உள்ளக்கமலமடி, மாலை சூட்டும் நாள், இராமபாணம், ஈழத்து றோசா, கூதீர்காலக் குலாவல்கள் "யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் பெண்கல்வி" எனும் முதுகல்விமாணிக்காக எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரை முதலியன நூலுருவம் ஆக்கப்பெற்றன.

தாயகத்தில், இலங்கைத்தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், யாழ்

இலக்கிய வட்டம், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், தெல்லிப்பளை கலை இலக்கியக்களம், கனடாவில் 'கனடா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம்' ஆகியவற்றிலும் இணைந்து பொறுப்பான பணிகளை ஆற்றியும் வருகின்றார்.

சமூகத்துறையில் காங்கேசன்துறை நலன்புரிச்சங்கம், சன்மார்க்க சபை, இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம், அன்னை கஸ்தூரி பாய் நிலையம், - பரந்தன், செயலாளர், தலைவர் போன்ற பதவிகளையும் கனடாவில் தெற்காசியப் பெண்கள் மையம், பகவான் சத்யசாயிபாபா சமித்தி, பகவான் சனசமூகநிலையத்தின் சகோதரத்துவ அமைப்பு, முதுதமிழர் மன்றம், உலகத்தமிழ் இணையம் போன்றவற்றில் இணைந்தும் பணியாற்றியுள்ளார்.

இவருடைய முக்கியபணிகள் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் புலம்பெயர் ஈழவர் இலக்கிய வரலாற்றிலும் என்றும் நிலைத்திருக்கும்.

என்றும் குறமகள் சுகபலத்தோடு இலக்கியப்பணி செய்து வாழ வேண்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

மிதுனம்

அத்தியாயம் - 1

அந்த வைத்தியசாலையில் எண்பத்தைந்து வயதுடைய எலிசபெத் வூட்ஸ் இருந்த அறைக்கு மறுபங்காளியாக அடுத்த கட்டிலுக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறாள் திலகம். ஸ்ரெட்சரிலிருந்து மாற்றப்பட்டபோது மறுபிறவி எடுத்துள்ளோமோ என நம்பாத தன்கண்களால் சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறாள்.

“எலிசபெத், உங்களுக்கொரு கூட்டாளியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ” சொல்லிச் சினேகபூர்வமாகச் சிரிக்கிறாள் தாதி.

அதை ஏற்றுக் கொள்வதைப் போன்று கையை வீசி வரவேற்கின்றாள் எலிசபெத், திலகமும் பதிலுக்குத் தலையசைத்து பலவீனமாக ஒரு புன்னகையைச் சிந்துகிறாள்.

ஆபத்தான நிலையில் அவசரப்பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டு அதிகவனிப்பு அறையில் மூன்று நாட்களாக இருந்த திலகம், உயிருட்ப்பட்டு அன்றுதான் பொது அறைக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளாள். மூச்செடுக்க அவதி; உடம்பெல்லாம் வீக்கம், உயர் இரத்த அழுத்தம் இருதயப்படபடப்பு இடைக்கிடையே மயக்கம் என இறப்புக்கு ஒரு சில நிமிடங்களுள் உயிர் கொடுக்கப்பட்டவள்.

கால், கை, தோள், மணிக்கட்டு, மார்பு எனப் பல இடங்களிலும் மாட்டப்பட்ட ஊசிகளிலிருந்தும் எழுந்த வயர்கள், யந்திரங்கள் தலைமாட்டிலும் பக்கங்களிலும் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. சலத்தின் அளவு கதீற்றல் வழியாக நிகழ்கின்றது. அரை மயக்க நிலையிலும் அவளது நகைச்சுவை உணர்வு ‘சுவாமி தண்டுகையில் போவதுபோல் இருக்கிறது’ என எண்ண வைக்கின்றது.

டாக்டர்கள் பலரும் வந்து வந்து பரிசோதித்துப் பார்ப்பதும் தாதிமார் ஓடியோடி தனக்கு ஏதேதோ செய்வதும் பிரதம டாக்டர் வந்து ஒரு விரலைக் காட்டி இது எத்தனை? பின் 4 விரலைக் காட்டி இது எத்தனை? என்று கேட்பதும் விசித்திரமாகப்பட்டு மரண பயத்தைக் கொடுக்கின்றன. சிறுவயது நினைவுகள் வந்து வந்து போயின. வைத்திய பயிற்சி மாணவர் வந்து, புகைப்பிடிப்பதுண்டா குடிப்பதுண்டா என கேள்விகளைக் கேட்பதும் பரிசோதனை செய்வதும் மேலும் எரிச்சலையும் பதட்டத்தையும் ஊட்டின.

தனது உணர்வுகளையும் உபாதைகளையும் உள்ளடக்கிக்

கொண்டு கனவு நிலையில் அடிக்கடி வந்து போகும் பால்ய நினைவுகளை நனவு நிலையிலும் அசைபோடத் தொடங்கியிருந்தான்.

கனடாவில் கோயில், குளம் என்றலைந்தாளே தவிர என்றாவது பழமையை ஆறாமர நினைத்து ரசித்தது இல்லை. கடவுளை நினைத்ததுபோதும், கடந்துவந்த வாழ்நாளைச் சிந்தித்து மகிழ நேரம் இனிப்போதாதோ, தனக்கு ஏதும் நிறைவேறாத ஆசைகள் இருக்கக்கூடுமோ அதனால் இழுபட நேரிடுமோ என ஒவ்வொன்றையும் நினைந்து, மனம் வருந்தி, விரக்தியும் வெப்பியாரமுமாக தன்னிலைக்குத்தானே இரங்கி உழன்று கொண்டிருந்தாள் திலகம்.

உயிரை உறுஞ்சும் வதைமுகாம்கள் பற்றியே தெரிந்திருந்த திலகத்துக்கு இந்த அவசரப்பிரிவுங்கூட உயிரை வருத்தும், அல்ல பிடித்திழுத்து வைத்திருக்கும் வதைமுகாமாகத்தான் காட்சி தந்தது.

“மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றவாறே நடைவண்டியுடன் எலிசா. நோயினூடும் இயல்பான ஒரு புன்னகை வடிக்கிராள் திலகம் அவளோடு தொடர்ந்து இழுத்துவந்த சில மானிற்றர்களையும் மருந்து செலுத்தும் ஊசித் தம்பங்களையும் பார்த்துவிட்டு, “நீங்கள் ஒரு தைரியசாலிதான் இதெல்லாவற்றுடனும் சிரிக்கிறீர்களே” என வாழ்த்துகிறாள் அந்த வெள்ளை மாது. பாராட்ட மாத்திரமே பழகியுள்ள இந்நாட்டவரை அறியாளா திலகம்!

“நீங்களுந்தான் அடியெடுத்து வைக்க முடியாத நிலையிலும் ஓர்மத்தோடு அங்குலம் அங்குலமாக நகர்ந்து வந்துள்ளீர்களே” அவளுக்கே அவளுடைய குரல் கேட்காத அளவுக்கு மெலிந்துபோய் தடுமாற பாராட்டியதோடு எலிசபெத்தை ஏறஇறங்கப் பார்க்கிறாள்.

மதிக்கத்தக்க ஓர் அழகிய முகம். வயோதிபத்தின் கீறல்களில்கூட ஓர் அழகு. ஒரே சீராய் நெற்றியில் சமாந்தரமாகவும் கண்ணங்களில் நிலைகுத்தாகவும் கண்களைச் சுற்றி விசிறிபோலவும் சிறுசிறு மடிப்புகளாகக் கோலம் செய்யும் வயதுக் கிறுக்கல்கள். வெள்ளைவெளேரென்னும் மேனியை மேலும் அழகூட்டும் வண்ணம் பிடரிவரை வெட்டி விடப்பட்ட நெளிந்து சுருண்ட வெள்ளைப் பஞ்சுப்பொதி மயிரும், புன்னகையின்போது சிவப்பு சாயங்களுடே பளிச்சிடும் கட்டப்பட்ட பல்செற்றும், வெள்ளை இமைகளினூடே

மெல்லிய பச்சை நிறத்தில் ஒளிவீசும் கண்விழிகளும் முதுமையிலும் இத்னை அழகாக இருக்க முடியுமா எனத் திலகத்தை நினைக்க வைத்தது.

தன்னையறியாமலே தன்முகத்தைத் தடவிக் கொள்கிறாள். இப்போதெல்லாம் அவளுக்கு எங்கள் கபிலநிறம் பற்றி ஒரு தாழ்வுமனப்பான்மை. தானே தன்னிலும் கறுப்பு நிறத்தவர்களின் அயலே இருக்க அசுசைப்படுவள் அதனாற்போலும் வெள்ளையரும் தம்மை ஒதுக்குவார்கள் என்ற வார்ப்பு எண்ணங்கள்.

“கெதியாய் சுகமடையுங்கோ நான் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறேன்” சிலுவைக் குறியிட்ட எலிசா அப்பாற் செல்கிறாள். தலைமைத் தாதி வந்து திரைச்சீலைகளை இழுத்து ஒதுக்கிவிட்டு சொன்னாள்.

“டியர், தனிமையிலே உன் ஆண் நண்பர்கள் பற்றிக் கணாக்காணாதே. இப்ப நல்ல காற்றோட்டமாயும் இருக்கும் பொழுதுபோக்காயும் இருக்கும். டாக்டர் வந்தால் அல்லது நித்திரை வந்தால் மட்டும் திரையை மூடிவிடலாம்” அதனால் தவிர்க்க முடியாதபடி எலிசபெத்தின் ஒவ்வொரு செய்கையையும் கவனிப்பதும் ஆச்சரியப்படுவதும் பொழுதுபோக்காகி விட்டது.

அடிக்கடி நடுங்குங் கரங்களால் உதட்டுச் சாயத்தைப் பூசிக் கொண்டும் தலையை வாரிக்கொண்டும், புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டும், தன் கல்யாணப் புகைப்படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டும் தாதிமாருடன் சினேகபூர்வமாகப் பேசிக்கொண்டும் உற்சாகமாக இருந்து தன் முதுமையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார் அவர்.

திலகமோ அறுபத்தைந்து வயதிலேயே வராத முதுமையை வலிந்து இழுத்துக் கொண்டும் மரணத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டும் யாராவது விடைபெறும்போது “அடுத்தமுறை நான் உங்களைக் காண்பேனோவும் தெரியாது” எனக் கலங்கியபடியும், சுயபச்சாத்தாபம் மீதுர வாழ்க்கையை வீணாக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவளும் ஒரு காலத்தில் நல்ல உற்சாகமும் கலகலப்பும் நிறைந்தவள்தான். அவளது மச்சாளும் தோழியுமாயிருந்த மோகனா யாழ்ப்பாணம் செய்த சாபக்கேட்டால் அவுஸ்திரேலி யாவுக்குக் குடிபெயர்ந்து தனது ஐம்பத்தைந்தாவது வயதிலே காலமாகியிருந்தாள்.

அன்று தொடக்கம் இவள் ஒருங்கிவிட்டாள். மடல் வரையும் போதெல்லாம் “திலகம் உன்னை நினைத்தாலே ஏழு, எட்டு வயதில் பனங்கொட்டை சுமந்த நினைவுதான்

வரும்” என்றெழுதி சிரிக்க வைப்பாள். மோகனா அவுஸ்திரேலியாவுக்குப்போய் சில வருடங்களின் பின் திலகமும் மகன்மாரால் அழைக்கப்பட்டு கனடாவுக்கு வந்துவிட்டாள்.

திலகத்தின் கிராமம் ஊரில் கடற்கரையிலிருந்து 300 மீற்றர் தூரத்திலிருந்து ஒன்றரை மைல் நீளம் வரை அமைந்த கரடுமுரடான பிரதேசம். அங்கே செம்மண் கிடையாது. அடியில் சுண்ணாம்புப் பாறைகளும் மேலே மக்கியும் மண்ணுமாகக் கலந்தது. பனை, தென்னை, பூவரசு தவிர வேறு பயிர்கள் செழித்து வளரக்கூடிய நிலம் அல்ல. அக்கிராமத்தவருக்கு பனை மரமே எல்லாக் காலத்துக்குமுரிய உணவைத் தருவது. சிறுசிறு மரக்கறித் தோட்டங்களை வெகுபிரயத்தனத்தோடு நீர் இறைத்து அங்காங்கே வளர்த்திருப்பார்கள். அரிசி முதல் யாவுமே கடைகளில் வாங்க வேண்டும்.

பனை மரத்திலிருந்து பனாட்டு, பாணிப்பனாட்டு, பனங்காய் பணியாரம், கிழங்கு, ஓடியல், ஓடியல்மா, புழுக்கொடியல், ஓலையால் இளைத்த பாய், பெட்டி, கடகம் என்பனவே அவர்கள் உணவும், விற்பனைப் பொருட்களுமாக விளங்கி வந்தன.

ஆண்களெல்லாம் வெளிக்கிராமங்கள் நகரங்களில் தொழில்தேடிப் போவார்கள். கள் இறக்கல் மீன்பிடி தொழில், இவற்றோடு வண்டிமாடு வைத்து பொருள்களை ஏற்றி இறக்கும் தொழிலும் செய்வார்கள். ஓரிருவர் மட்டும் அரசு உத்தியோகம் வியாபாரம் வர்த்தகம் முதலியவற்றில் ஈடுபடுவார்கள். ஓரிருவரிடம் மட்டும் கார், லொறி என்பன இருக்கும்.

இத்தகைய ஒரு கிராமத்தில் தான் திலகமும் அவர்களது சுற்றத்தவர்களும் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இறங்கணியவளை எனும் குறிச்சியில் திலகத்தின் குடும்பமும் 200 யார் தொலைவிலுள்ள சனியாப்புலம் எனும் குறிச்சியில் மோகனா குடும்பமும் வாழ்ந்து வந்தன.

திலகத்தின் அம்மா லட்சுமியும் மோகனாவின் அம்மா ரேவதியும் சொந்த மச்சாள்மார். ரேவதியின் அப்பா தன் தங்கையாகிய லட்சுமியின் தாயாரை நன்கு நேசித்தபடியால் இந்த இரண்டு குடும்பமும் பணத்தால் ஏற்றத்தாழ்வு இருந்தாலும் சொந்தங் கொண்டாடுவதில் பின்னின்றதில்லை. திலகமும் மோகனாவும் ஒரு மாத வித்தியாசத்தில் பிறந்தவர்கள். ஒரே வகுப்பில் பயின்ற மச்சாள்மார் என்பதிலும் உயிர்ச் சினேகிதிகள் என்பதே பொருத்தம். மாமிக்கும், நோஞ்சான் மோகனாவுக்கு, தைரியசாலியான திலகம்

நட்பாக இருப்பது பற்றி மகா சந்தோஷம்.

திலகத்தின் அரைகுறை அயர்ச்சியோடு அந்த சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. பனங்கூடலுக்கு வெளியே பனம்பாத்தி போடப்படுகிறது. வைரவன் விதைகளை அடுக்குகிறான். இளையவள் ஏற்கனவே பனம் பழங்களைப் பிரித்தும் தோல் நீக்கியும் காயவிட்ட விதைகளைக் குவிக்கிறாள். வளவில் இருந்த பனைவிதைகளை திலகமும் தாயும் பனம் பாத்தியடிக்குக் கொண்டு போடுகிறார்கள்.

சிறு கடகத்தில் அடுக்கிய விதைகளைத் தலையில் வைத்து கைகளை வீசி சமநிலையில் நடக்கிறாள் திலகம். அயலே மோகனா கேற்றிலில் தேநீர் கொண்டு வருகிறாள். வாயோயாமல் கதைத்துக் கொண்டே எட்டு வயதுச் சிறுமிகள் இருவரும் ஆடிப்பாடிப் போகிறார்கள்.

“தேநீர் எங்களுக்கில்லையே”

“இல்லை, வைரவனுக்கும் இளையவளுக்கும் தான். உம்மையும் மாமிமையும் வீட்டை வரச் சொன்னவ அம்மா, உங்களுக்காக இப்பதான் பால் கறக்குது சரவணையப்பு.

‘நீரும் வாருமன் மோகனா, பனங்கொட்டை அள்ள, சாயோலைக் கடகத்தையும் கொண்டு”

“எனக்கும் ஆசைதான், அது கோயில் கடகமல்லே. அதோடை காய்ச்சல் மாறி மூன்று நாலு நாள் தானே என்று அம்மா விடாவாம்”

“அதுவும் சரிதானே உமக்கும் அடிக்கடி காய்ச்சல் வாறது. நீரும் பாவம்.

“இஞ்சை எனக்கும் பாவாடை கட்ட ஆசைதான் உம்மைப்போல. அம்மா சொல்லுறா சித்தாடை தானாம் நல்லது இடுப்பிலை இறுக்கி உடுத்துவிட அப்படியே சின்ன இடுப்பாய் வருமாம். அப்பு சொல்லுது பணக்காரர்தான் பாவாடை கட்டுறது. நாங்கள் சித்தாடை கட்டுறதாம்”

“இல்லையடி, அம்மா சொன்னவ வாற தீபாவளிக்கு உனக்கும் பாவாடை சட்டை தைச்சுத் தருவாவாம்”

“மாமி சொன்னவவோ, நல்லம் நல்லம்! சிறுயோசனையின் பின் சீ எனக்கு வேண்டாம் சித்தாடை எண்டால் பின்னுக்குக் கொய்கம் முன்னுக்கு முகதலை . நல்லாயிருக்கும். இப்ப பார் நான் இந்தப் பனங்கொட்டையோடை றவுண்ட் அடிக்கப் போறன்” என்ற கொய்யகம் துள்ளும் பார்.

இரண்டு கையையும் விட்டிட்டு தலைச்சமையோடு சுற்றிச் சுற்றி வருகிறாள். “விழப்போகுது” என மோகனா பதறியடிக்க ஆடிக்காட்டுகிறாள். கலகல எனச் சிரிப்பு.

“ஓடப் போகிறன் பார்” என்று முன்னாலே 10-15 யார் ஓடுகிறாள். அதிலும் வேகமாக திரும்பி ஓடிவருகிறாள்.

“காணும் காணும்”

“கிளாக்காய் மூளாக்காய் பிடுங்கித்தந்தால் நான் காத்தவராயன் கூத்து எட்டுப்போட்டு ஆடிக்காட்டுவன்” என்கிறாள் திலகம், எனும் அந்தச் சிறுமி.

தேநீர் பாத்திரத்தை நிலத்தில் வைத்துவிட்டு அந்த துண்டியில் முளைத்திருந்த சிறுசெடிகளிலிருந்து காரைக்காய் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுக்க “உன்னாணை சொல்லு கோபமோ” எனக் கேட்கிறாள் திலகம்.

மோகனா சிரித்துக் கொண்டே இல்லை இல்லை காரைக்காய்தான் கிடைச்சது கிளாக்காய் மூளாக்காய் இல்லை. “ஆணைவிட்டன் ஆணைவிட்டன் கோழியைப் பிடிச்ச மரத்தில விட்டன் எனப் பாடுகிறாள். தம்மை மறந்து ஆரவாரமாகச் சிரிக்கின்றனர்.

“பாருமணை நான் காத்தவராயன் கூத்து ஆடப் போகிறன்” வீரம் பேசுகிறாள் திலகம். கடகம் தான் என்னுடைய முடியாம், என்று சொல்லி இரு கைகளையும் விரித்து விசுக்கி விசுக்கி வட்டமாக கால் தாளத்துடன் சுழன்று வந்து குந்தி எழும்பி ஓய்யாரமாக எட்டுப் போடும்போது, சித்தாடையின் முகதலை இடுப்பிலிருந்து நழுவுகிறது. அதனை எட்டிப் பிடிக்க கடகம் சரிந்துவிழ நாற்புறமும் பனம் விதைகள் விழுந்து சிதறுகின்றன. இருவருமே குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தவாறே பொறுக்குகின்றனர். இவர்களைத் தேடி வந்த லட்சுமி,

“தேத்தண்ணியும் ஆறி அவலாய்ப் போயிருக்கும் எனக்குத் தெரியும் “என்ற சுவானம்தான் இந்தப் பிள்ளையையும் கெடுக்கிறது.” என்று சொல்லி வேலியில் பூவரசம் தடி பிடுங்கி மேற்சட்டை இல்லாத முதுகில் விளாசி அடித்துக் குறிவைத்ததும் மோகனா உள்விழுந்து அடிக்க விடாமல் தடுத்ததும் அவள் நினைவில் வந்துபோகிறது. அந்தளவு மகிழ்ச்சியான நினைவைத் தரும் அனுபவம் வேறு இன்று வரை வாய்த்ததில்லை. சிறுசிரிப்பு வருகிறது. “எட்டுப் போட்டன்” என்ற முணுமுணுப்பு வேறு.

‘என்ன நல்ல சந்தோஷமாகச் சிரிக்கிறியள். எனக்கும் கொஞ்சம் சொல்லலாமே’ ஹணி, தலைமை வைத்திய தாதியின்

குரல் கேட்டு பூரண நினைவுக்கு வந்தாள் திலகம். இரத்த அழுத்தம் எடுத்துக் கொண்டு திரையை மூடாமலே சென்றுவிட்டாள் தாதி. கவனம் கலைந்து எலிசபெத் பக்கம் கண்போகிறது. நினைவாற்றற் பயிற்சியாளர் அவளின் முன்னமர்ந்து ஏதேதோ கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

“கனடா நாட்டின் பிரதம மந்திரி யார்?” “ஜோண் மக்டொனால்ட்”

“அது அப்ப, இப்ப யார்” “பாபறா ஹோல்”

சுற்றி வளைத்து எத்தனையோ வழியாக நினைவூட்டப் பார்க்கிறார் அவர். சரி மெற்றோவின் நகரபிதா யார்?” “பிறியன் மல்றோணி”

“இன்னொருக்கால் முயற்சியுங்கோ நேரமாகுது” பயிற்சியாளர் அந்தரப்படுத்துகிறார். திலகத்தைப் பார்த்துக் கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டே தப்புந்தவறுமாகச் சொல்கிறாரா அல்லது சும்மா குறும்புத்தனமா?

“ஓ.கே. ஓ.கே. மெல் லாஸ்ட்மன்” என்கிறார்.

“என்னோடு விளையாடுகிறீர்களா” எனப் பொய்க்கோபங் காட்டி அவர் எழுந்து செல்லவும் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிக்கிறார் எலிசபெத். சிரிப்பில் கூட மிக மென்மையான சத்தம். எப்படி முடிகிறது. இவர்களால்?

எலிசபெத்தின் கண்கள் வாசலுக்கோட திலகமும் பார்க்கிறார். தொழிற்பயிற்சியாளர் வருகிறார். உற்சாகமான வரவேற்பு. எலிசபெத்தை எழுப்பி இருத்துகிறார். மெல்ல இறக்கி கதிரையில் உட்கார வைக்கிறார். நடுங்கும் கரங்களைத் தன் கைக்குள் வைத்து விரல்களை நீவி நீவித் தடவுகிறார். பின்னர் சீப்பைக் கையில் கொடுத்து தலையைச் சீவ உதவி செய்கிறார்.

திலகத்தையும் காலையில் வந்த தாதி அத்தனை ஊசிகளோடும் எழுப்பி இருத்தித்தானே தலைவாரி விட்டுப் பின்னலிடுகிறார். எத்தனை நீளமான கறுகறுத்த அடர்த்தியான தலைமயிர். மூன்று நாட்களாக கட்டுக்குள் இருந்தது. அதனைப் பிரித்து நீவி சீவி முடிப்பதிற்குள் தாதி களைத்துப் போய்விட்டார்.

“திலா, உங்களுக்கு இனிமேல் தலைவாருவது கஷ்டம், நாங்க உங்களுடன் வீட்டுக்கு வரமுடியாது தானே. தோள் மட்டுக்கும் வெட்டி விட்டீங்களானால் உங்களுக்கு வார்வது சுலபம்”

தன் தாயை நினைத்துக் கொள்கிறாள் திலகம். எத்தனை கஷ்டம் இருந்தாலும் இவளுக்குத் தலை சீவிவிடுவதில்

லட்சுமிக் கொரு ஆசை. பாய் விரித்துத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்படி நீளம். நெடியாள் கூந்தல் எனும் படர்கொடியையும் இலாம்பிச்சை வேரையும் போட்டுக் காய்ச்சிய எண்ணெயையும் வைத்துக் கொண்டு தலை சீவ உட்கார்ந்தால் எத்தனை குட்டு, எத்தனை கிள்ளுநுள்ளு வாங்கி இழுத்து முடியும்.

தலை ஆட்டுகிறதாம், இரண்டு கைவிரல்களையும் சேர்த்துச் சேர்த்து விளையாடுகிறதாம். தனக்கு இடைஞ்சலாம். இழுத்துப் பின்னி, எழும்பி நிற்கவிட்டு மாமி தந்த குஞ்சத்தையும் கட்டிவிட்டு அழகு பார்ப்பா.

“என்ன இருந்தாலும் இல்லாட்டியும் நெளிநெளியான கூந்தலையும் இவ்வளவு நீளத்தையும் தந்த கடவுளுக்குத்தான் தோத்திரம். ஒருநாளும் வெட்டிப் போடாதே இது அம்மாவின் ஆசை”

அம்மாவின் நினைவு அவளுக்கு சோகத்தைத் தருகிறது. அதனைத் தாதிக்குச் சொல்கிறாள்.

“O.K. அது உன் விருப்பம். உன் கைவிரல்கள் நடுங்கத் தொடங்கிவிட்டன. அதுதான் சொன்னேன்.”

தன் நினைவுகளை ஒதுக்கிவிட்டு எலிசபெத்தைக் கவனிக்கிறாள் திலகம்.

பயிற்சியாளர் கைகளை எவ்வாறு உபயோகிக்க வேண்டும் என்பதைப் பயிற்றுவிக்கிறார். பால்பெட்டியை திறக்கவும் உணவுத் தட்டிலிருந்த வெண்ணெயைப் பாண் மீது தடவவும் தேநீர் கலக்குவதுமான பயிற்சி செய்வித்து உணவருந்த விட்டுத் திரைச்சீலையை மூடிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

அப்பப்பா இவ்வளவு அன்பும் கருணையும் பொங்க யார் பார்ப்பார் முதியவர்களை? டியர், சுவீற்றி, ஹனி, டார்லிங் எனும் சொற்கள் இவர்கள் வாயில் தண்ணீர் பட்டபாடு. இயல்பாகவே இத்தகைய அன்புள்ளங்களா? அல்லது இந்தத் தொழிலுக்காக இப்படிப் பயிற்றப்பட்டவர்களா? அல்லது கனேடிய அரசின் தாராள ஊதியமும் அதற்கேற்ற பயிற்சி நெறியுமா? ஏதோ... ஊரிலே சொந்தப் பிள்ளைகள்கூட உதிர்க்காத நல்வார்த்தைகளும் அனுசரிப்பும், ஆதரவும்.

கனேடிய அரசினதும் வைத்தியர் தாதிகளின் அன்பையும்

ஆதரவையும் எண்ணியெண்ணி வியந்தவாரே, ஏன் நாம் அப்படி இல்லை. கொஞ்சல்களும் கட்டித்தழுவுல்களும் ஒரு காலத்தில் இருந்து இப்போ இல்லாமல் போயினவா?

குழந்தைகளைக் கண்டபாட்டுக்குக் கொஞ்சக்கூடாது. மூச்சுமுட்டும் எச்சில்பட்டால் பரு வரும். கிருமிகள் தொற்றிக் கொள்ளும் நெடுகத் தூக்கிதூக்கி பிள்ளை கசங்குண்டு போகும். உடம்பு நோகும். சோம்பல் பழகிப் போய்விடும். உற்சாகமாக எதையும் செய்ய முயலாது. தன் வேலைகளைத் தானே செய்யப் பழக வேண்டும் என்றெல்லாம் சட்டங்கள். அத்தோடு ஒரே படுக்கையில் வைத்துப் படுக்கக்கூடாது. நாலு மணிக் கொடுக்கால்தான் பால் கொடுக்க வேண்டும். இடையில் அமுதால் தண்ணீர் கொடுத்தல் என்றெல்லாம் மேல்நாட்டவரும் அங்கே கற்று வந்தவரும் வந்து எமக்கு நாகரீகம் பழக்கினார்கள்.

என்ன செய்வது? நம் நாட்டில் ஒருநேரச் சோற்றுக்காக எவ்வளவு கடின வேலைகளை மேற்கொண்டு நேரத்தை விழுங்கி விடுகிறோம். வாழ்வையும் வளத்தையும் இவர்கள் சுரண்ட நாங்கள் பொட்டல் வெளியில் தேய்ந்ததல்லாமல் என்ன சுகத்தைக் கண்டோம்.

திலகத்தின் சிந்தனை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பாய்ந்து பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வைச் சிந்திக்கிறது. இதைத்தான் மோகனா அவுஸ்திரேலியா போகும்போது இவளுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள். உயிருக்குயிரான நட்பைப் பிரித்ததும் இந்தப் பொருளாதாரம் தான். மோகனா தனது பட்டப்படிப்பு அனுபவத்தாலும் புலமையாலும் எட்டாம் வகுப்பு மட்டும் படித்த திலகாவுக்குக் கற்பித்தவை இவை.

தாதி ஒருத்தி வந்து திரையால் மூடிவிட்டு ஏற்கனவே வந்திருந்த உணவுத்தட்டை எடுத்து மெல்ல இவளைச் சார்த்தி இருக்க வைக்கிறாள். உணவுத் தட்டில் அவை யாவை. அந்தந்த இடங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாண், சிறுபெட்டிகளில் ஒருவருக்கு கரண்டி, பட்டர், ஜாம், கட்டிப்பால், ஜெலி, அவித்த மரக்கறி, பால்பெட்டி, போன்றவை. ஒரு கை ஊசிகளோடு பிணைக்கப்பட்டுள்ளது.

தாதி பாணுக்கு பட்டர் தடவி சிறுதுண்டுகளாக்க அவள் முள்ளுக் கரண்டியால் எடுத்து சாப்பிடுகிறாள். உணவு முடியுமட்டும்

உதவி செய்த தாதியும் திலகத்தைப் படுக்கவைத்து திரையை மூடிவிட்டுச் செல்கிறாள்.

உணவு உண்ணும்போதும் நித்திரை செய்யும்போதும் டாக்டர் தாதிமார் சுற்று வரும்போதும் திரைகள் மூடப்படும். நித்திரைக்கு விட்டுப்போனாலும் நித்திரை வந்தால்தானே. மோகனாவின் எண்ணம் வந்துகொண்டேயிருக்கிறது.

திலகத்தின் அம்மா லட்சுமியும் மோகனாவின் அம்மா ரேவதியும் சொந்த மச்சாளமார். ரேவதியின் தாயுடைய சொத்தெல்லாம் சீதனமாகக் கொடுத்து உத்தியோக மாப்பிள்ளையை வேறு ஊரிலிருந்து எடுத்தவர்கள். எல்லா யாழ்ப்பாணத்தாரையும் போலவே அவர் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என மனைவியின் சொத்துப் பத்து அவற்றின் நிர்வகிப்பு எல்லாம் ரேவதியின் பொறுப்பிலேயே விட்டுவிடுவார். ஊரில் ஏதாவது கடித எழுத்து, தேவையானவற்றை வாங்கிவருதல் போன்ற கோரிக்கைகளைச் செய்து கொடுப்பார். குடிமக்களின் கூலி போன்றவை செலவு வரவுகள் எல்லாம் ரேவதியோடுதான். எனவே காசிப்பிள்ளையருக்கு தலையிடாக் கொள்கையால் கிராம மக்கள் மத்தியில் நல்ல பேரும் விகவாசமும் உண்டு.

லட்சுமியின் வீடு செல்வாக்கானதல்ல. பூர்வீகத்தில் நிலச்சுவாந்தார்களமல்ல. காவாலியாகத் திரிந்த சோம்பேறி வைரமுத்து, பெட்டையனோட சேட்டை விடவே லட்சுமி ஏசிப்போட்டாள் என்பதற்காக அவளை இழுத்துக் கொண்டுபோய் அவமானப்படுத்தி தாலிகட்டியவன் வைரமுத்து.

பின்னர் குணம் நடையில் சிறிது திருந்தினாலும் சோம்பலும் குடியும் அவனிடமிருந்து போகவில்லை. வீடு நடத்துவதற்கே மச்சாள ரேவதியின் கையை எதிர்பார்க்க வேண்டும். மனம் இருந்தால் அவர்கள் தென்னந்தோப்பில் வேலைசெய்வான். நூறு தென்னைகளைக் கொண்ட தோப்பு ரேவதிக்குச் சொந்தமானது.

தண்ணியிறைப்பது, ஓலை, மட்டை, பாளை சேர்த்து விற்பது, தேங்காய் பொறுக்கி உரித்து தேவையானதுபோக மீதி விற்பது, கிடுகு பின்னுவது போன்ற வேலைகளையும் வைரமுத்து லட்சுமி குடும்பம் செய்துவந்தாலும் நெருங்கிய சொந்தபந்தங் காரணமாக வேறுபாடின்றியே பழகி வந்தனர்.

திலகமும் மோகனாவும் ஒரே மாதத்துப் பிள்ளைகள் ஒன்றாகவே வளர்ந்தாலும் லட்சுமியும் கணவனும் தங்கள்

எல்லைகளை அறியவைத்தே குழந்தைகளை வளர்த்து வந்தார்கள். மோகனா பாவாடை சட்டை போட்டிருக்க திலகம் சித்தாடை கட்டித்தான் உலாவருவாள். சித்தாடை என நினைக்கும்போது பனங்கொட்டைக் கூத்து ஞாபகம் வரும்.

டாக்டர் மாலை 3 மணிச் சுற்றுக்கு வருகிறார். நீண்டநேரமாக பரிசோதனை நடைபெறுகிறது.

“காலையில் 9 மணிக்குத்தான் இங்கே கொண்டு வந்தனாங்கள்.”

“ஏன் அவசரப்பட்டு? பிறசர் சற்று ஏறியிருக்கு”

சில வைத்தியங்களைச் சொல்லிவிட்டு திலகத்தைப் பார்த்து, “அம்மா, ரொம்ப இளமையாய் இருக்கிறீங்கள். யார் மோகன்? உங்கடை ஆண் சினேகிதனோ?” கேலி செய்கிறார்.

வியப்பால் கண்கள் விரிய “எனது சினேகிதி டாக்டர், எப்படித் தெரியும் உங்களுக்கு?”

“நேற்று நாங்கள் சிகிச்சையளிக்கும்போது நீங்கள் கூப்பிட்டீங்கள்” மிக வெட்கத்தோடு சிரிக்கிறாள்.

அன்று வைத்தியர்கள் ஏதேதோ செய்யும்போது அவளுக்கு அடிக்கடி நினைவு தப்புகிறது. அத்தகையதொரு அரைகுறை மயக்கத்தில் அவள் கோயில் மடத்துக்குப் போகிறாள். ஆச்சி அம்மா அப்பு உறவினர் எல்லோரும் மரக்கறி வெட்டியும் தேங்காய் துருவியும் கிடாரத்தில் சோறு ஆக்கியும் ஆரவாரமாக ‘வா திலகம் வாவா’ என்கிறார்கள். மோகனா கோவில் வீதியில் கயிறடித்துக் கொண்டு நிற்கிறாள். இவளைக் கண்டதும் “போடி யோ போடி போ” என ஆங்காரமாகக் கத்துகிறாள்.

யார் இவளைக் கண்டால் அதிக மகிழ்ச்சி கொள்ளுவாள் என நினைத்தவளே இப்படித் துரத்தலாமா எனும் ஆதங்கத்தோடு மோகனா மோகனா என அழைக்கிறாள். அதேநேரம் ஊசி ஒன்று ஏற்றப்பட்டபோது வலியில் கனவோ காட்சியோ கலைகிறது.

“அட வாய்திறந்து புலம்பிற்றேனா? அது என் சிநேகிதி டாக்டர், மன்னியுங்கோ”

“சரி சரி நெடுக யோசித்துக் கொண்டிருக்காமல் உங்களுக்கு விருப்பமான பாட்டுகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருங்கள். பிறசர் சரியில்லை. ஏதும் சிறிது கஷ்டமாகத் தெரிந்தாலும் உடனை அழைப்பு மணியை அடியுங்கள். இரவும் நான் இங்கே நிற்பன்.

O.K.” “ஐயா, நீங்கள் ஒரு புண்ணியவாளன் ஐயா, உயிர் தந்து எழுப்பிவிட்டீயள்” என நினைக்கிறாள்.

“நீங்கள் செய்த எல்லாவற்றிற்கும் நன்றி ஐயா”

டாக்டர், எலிசாவிடம் போகிறார்.

“ஹலோ பேபி எலிசா! எந்தக் குதிரை இன்றைக்கு வென்றது”

எலிசாவின் குரல் கேட்கவில்லை. ஆனால் முகம் இருபது வயது நாணமும் அதே வயதுக்குரிய மயக்கும் சக்தியும் கொண்டு விளங்குவதாக திலகத்துக்குத் தெரிகிறது. டாக்டர் இயல்பாகவே சிரித்துப்பேசி தனது ஸ்ரெத்தை எலிசாவின் கழுத்தில் போட்டு அழகு பார்த்து ஒரு நண்பரைப்போல விடைபெறுகிறார். எதுவும் சோதிக்கவில்லை நீண்டநாள் நோயாளியோ?

போகும்போது “எலிசா நீ தில்லாவைக் கவனிக்க வேண்டும். தில்லா கவலைப்படுகது. நீதான் அவளுக்கு சிரிக்கப் பழக்க வேண்டும். உமது காதல் கதைகளை அல்லது குதிரைப் பந்தயத்தை எடுத்துவிட்டால் அவ கட்டாயம் சிரிப்பா”

புன்முறுவலுடன் கையசைத்து விடை கொடுக்கிறாள் எலிசா. பின்னாலேயே உடற்பயிற்சியாளர் சக்கர வண்டியோடு வந்துவிட்டார். எலிசாவுக்கு உடற்பயிற்சிக் காற்சட்டை அணிவித்து இருந்த இடத்திலேயே தலை கை அப்பியாசங்களைச் செய்வித்து வண்டியில் அமர்த்தி விளையாட்டு மண்டபத்துக்கு தள்ளிச் செல்கிறார்.

“ஏன் மோகனா என்னைத் துரத்தினாய்? ஏன் என்னை வெறுக்கிறாய் நீண்ட வருடங்களாக உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டேனே. சிறுபிள்ளைகளாக இருக்கும்போது ‘தொத்துக்காய்ச்சல் கிட்டப்போகாதே’ என மாமி தடுத்தபோதுங்கூட உன்னருகில் வந்திருந்து பேசிக்கொண்டிருப்பேனே”

காய்ச்சல் என்றதும் ஞாபகம் வருகிறது. அயற்பாடசாலைகளில் இருவரும் படித்தாலும் காசுக்காரரான படியால் மோகனா இங்கிலீசுப் பாடசாலையிலும் திலகம் தமிழ்ப் பாடசாலையிலும் படித்தார்கள். ஒன்றாகவே போய் ஒன்றாகவே வருவார்கள். மாமியின் அரவணைப்பில் திலகமும் இங்கிலீசு கற்று வந்ததோடல்லாமல், இங்கிலீசில் பேசவேண்டும் எனும் இங்கிலீசுப் பாடசாலைச்

சட்டத்துக்கமைய தாயுடனும் திலகத்துடனும் பேசிப்பழகுவதால் திலகமும் நல்ல இங்கிலிசுப் பயிற்சி பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

பத்து அல்லது பதினொரு வயதிருக்கலாம். இருவரும் பாடசாலையால் வரும்போது மோகனா,

“இன்றைக்கு ருக்மணி பள்ளிக்கு வரவில்லை. பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளையை ரீச்சர் கேட்டா ஏனென்று அதற்கு அவ எழுந்து நின்று வெட்கப்பட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு காய்ச்சல்” என்றா.

ரீச்சர் பெரிதாகச் சிரித்துப்போட்டு “ஓ முட்டைக் காய்ச்சலோ” என்று கேட்க எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரிச்சவை. எனக்குத் தெரியவில்லை அதென்ன காய்ச்சல் நீயும் சிரிக்கிறாய்”

“Big Girl” இதுக்கு மேல் இங்கிலீசு தெரியாது. மோகனாவின் காதுக்குள் மோகனா மிரள மிரள விளக்கங் கொடுக்கிறாள் திலகம். “பயப்படாதை எல்லாப் பெட்டையாளுக்கும் வரும்தான். இந்த வருத்தத்துக்கு பச்சைமுட்டை குடிக்க வேணுமாம். நல்லெண்ணெய் குடிக்க வேணுமாம். தேங்காய் பால் விட்ட உணவுகள் தானாம் சாப்பாடு. உழுத்தம்மா எள்ளுருண்டை எல்லாம் அடிக்கலாமாம்”. தண்ணியும் கனக்கக் குடிக்கத் தரமாட்டினமாம். பழவர்க்கங்களும் சாப்பிடக் கூடாதாம். கத்தரிக்காய் பொரியல், கறி சாப்பிடலாமாம்.

முதலிலே வேப்பந்துளிரும் மஞ்சளும் அரைச்ச விழுங்கத் தருவினமாம்.”

“சீ படுகச்சலாயிருக்கும் - பயந்துபோன மோகனாவைத் தன் அறிவுக்கேற்பத் தேற்றினாள். அந்தப் பிள்ளைப்பருவத்து நினைவில் ஒன்றிவிட்டாள். இவர்களின் சிறிய வீட்டில் யார் வந்து தாயுடன் பேசினாலும் இவளுக்குக் கேட்கும். ஆனால் மோகனாவின் தனி வீட்டில் வசதிகள் வெவ்வேறானவை. அதனால் மோகனாவைவிட இவளது சமூக அறிவு கூடுதலாகவே இருந்தது.

“நீர் மாமியோடு சேர்ந்து எல்லாம் அறிந்து வைத்திருக்கிறீர். கெட்டிக்காரி. என்னை அம்மா தன்னோடை இருந்துமற்றவையின்றை கதைகேட்க விடமாட்டா.”

“நீர் படிப்பிலை கெட்டிக்காரிதானே. பெரியபிள்ளை யானாலும் பெரிய பள்ளிக்கூடங்களுக்கு விடுதியில் இருந்து படிப்பதற்கு அனுப்புவாராம் மாமா. நான் அப்படியே. என்னை வீட்டிலை மறித்துப்போடுவார்கள். அப்புவோடை மல்லுக்கட்டத்தான் சரியாக இருக்கும்.”

“நீரும் வந்தால்தான் நானும் போவன் அல்லது இஞ்சையே

இருந்துவிடுவன். பள்ளிக்கூடத்திலேயே நான் அதிகம் பேசுவதில்லை. “அம்மைமுண்டி” என்று பட்டம் வைச்சிருக்கினம். எனக்குப் பயம்”

“என்ன பயம்? படிப்பு, பணம், செல்வாக்கு எல்லாம் இருக்குது. அவளவையை ஆட்டி வைக்க வேண்டாம். நானாயிருந்தால் வாலைச் சுருட்டிக்கொண்டு வருவாளாவை எனக்குப்பின்னாலை.”

அவள் முகத்திலிருந்த தீவிரமும் குரலிலிருந்த கோபமும் மோகனாவுக்கு சிரிப்பை வரவழைத்து இயல்புக்கு மாறாக பெலத்துச் சிரிக்கிறாள்.

“இன்னொன்று சொல்லுறன் கேட்கிறீர். கோபிக்க மாட்டீர்”
“இல்லை சொல்லும்”

“எங்கடை வகுப்பிலை இருந்து பார்த்தால் நீங்கள் ஓடித்திரிவது விளையாடுவது எல்லாம் தெரியும். உம்மைக் கண்டால் “மோகனாவின்ரை அடியாள் போறா” என்று கேலிபண்ணுவினம்”
“அடியாளும் கூட்டமும் போகுது என்பினம்”

கலகலவென்று சிரிக்கிறாள் திலகம். அதை அவள் பெரும்பாராட்டாகவே பிரதிபலித்து மகிழ்கிறாள். அன்பும் பாசமும் பொங்க அவளைப் பார்த்து வியக்கிறாள் மோகனா.

“ஏன் என்று தெரியமோ. ஒருநாள் அரிசிவாங்க கடைக்குப் போகும்போது நானும் சரசுவம் செல்லியும் சந்திச்சு கதைச்சுக்கொண்டு போனம். உங்கடை வகுப்பு முத்தம்மா தங்கடை வீட்டு வாசலிலை நிண்டிருந்தாவணை. ‘ஏன் உங்கடை கூட்டாளி வரயில்லையோ அவ என்ன பெரிய்ய ஆளோ’ என்று கேட்டா.

“நீ யார் அதைக் கேட்க” என்று நான் சொல்ல, ஓ நீ அவையின்ரை வேலைக்காரி தானே” என்று கேலி பண்ணினாள். “கண்டபாட்டுக்குக் கதைச்சியோ அடிச்சுப் போடுவன்” என்று சொன்னன்.

“அடியடி பார்ப்பம்” என்றா. என்ன ‘எடி’யோ என்று பாய்ந்து கன்னத்திலை ஒன்று கொடுத்தன். சரசுவம் செல்லியும் தங்கடை பங்குக்கு இரண்டு ‘குட்டு’ வைச்சினம். “தானும் அடிச்சது காணாதென்று கண்டநிண்டதுகளையும் கொண்டு அடிப்பிக்கிறா வா வா”

“போய் வீட்டிலை சொன்னியோ இதுக்கு மேலாலை நடக்கும் கவனம்” என்று சொல்லிப்போட்டு போட்டம்”. சிரிக்கிறாள், சிரிக்கிறாள் அப்படி ஒரு சிரிப்பு- பயத்தோடு முழுசுகிறாள் மோகனா.

எலிசா திரும்பவும் அறைக்குக் கொண்டு வரப்படுகிறார். படுக்க

வைக்கப்படுகிறார். ஐந்து மணிக்கு இரவுணவு வருகிறது. முடிந்த பின் நடைவண்டியோடு இவளருகே வருகிறார்.

“விளையாட்டு மண்டபத்தில் என்ன செய்தனீங்கள்?” சிறுசிறு பயிற்சிகள்-பின்னர் இரண்டு கம்பியில் பிடித்துக் கொண்டு நடந்தம். அது கஷ்டம். அது கையை எடுத்தெடுத்து பிடித்து நடப்பது. பின்னர் மற்றவர்களின் விளையாட்டுகளைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கவிட்டு உற்சகாகமூட்டுவது. எனக்கு இது விருப்பம். அறையை விட்டு வெளியே போகலாமல்லவா. ஆட்களை காணலாம் சந்திக்கலாம் பேசலாம்”....

மணி 7 அடிக்கிறது. பட்டப்பகலாக சூரியவெளிச்சம். இன்னும் இருளத் தொடங்கவில்லை. படபடவெனத் தாதிமார் வந்தார்கள். படுக்கையில் எலிசாவை படுக்க வைத்து உடுப்பு மாற்றி போர்த்திவிட்டு ஒரு நாவலைக் கையிற் கொடுத்து படுக்கை விளக்கை ஏற்றி திரைகளை மூடிச் சென்றார்கள்.

திலகத்திற்கும் அப்படிச் செய்தாலும் தாதிமார் அடிக்கடி வந்து குளிசைகள் தருவதும் இரத்த அழுத்தம் சோதிப்பதும் சல அளவு எடுப்பதும் ஏதுமாயின் மணியை அடி என்பதுமாகப் பொழுது போகிறது.

இரவு 2 மணியிருக்கும். மூச்செடுப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. தலை விறைப்பதுபோல ஒரு உணர்வு. திலகம் மணியை அழுத்துகிறாள். பறந்துவந்த தாதி பிறசர் சோதித்து டாக்டரை அழைக்கிறாள். டாக்டர் பிராணவாயு சிலிண்டரை நகர்த்தி ஏற்கனவே போட்டிருந்த மருந்துத் தூள் போய்க் கொண்டிருந்த நெபுலைசரை நீக்கி இந்தக் குழாயை மூக்குள் திணிக்கிறார். சலைன் போத்தலுள் சில ஊசி மருந்துகளைப் பீச்சி விடுகிறார்.

பயந்துபோய் “பிள்ளைகளைக் கூப்பிடுங்கோ” என்கிறாள் திலகம்.

டாக்டர் சிரித்தார். நெற்றியைத் தடவிக் கொடுத்தார். “பயப்படாமல் இருங்கள். பிள்ளைகளை அழைப்பதிலும் பார்க்க கடவுளைக் கூப்பிடுங்கள். சினேகிதி வந்தால் “போ போ” என்று விரட்டுங்கள். நாங்களெல்லாம் உங்கள் அன்புக்காகவல்லவா காத்திருக்கிறோம். நான் இலங்கைக்கு ஒரு சுற்றுலாப்போக இருக்கிறேன். நீங்கள்தான் வழிகாட்டியாக என்னோடு வரவேண்டும்.”

டாக்டர் ஆறுதலாகத்தன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கதிரையில் இருந்து கதைத்தமை அவளுக்கு மகாதேயத்தையும் வாழவேண்டும் எனும் ஆசையையும் தோற்றுவித்துவிட்டது. அவள்

கற்பனை, டாக்டரை எவ்வெவ்விடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் எனும் திட்டம் வகுக்க முனைந்தது.

மெல்ல மெல்ல நித்திரை அவளை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கியது.

அத்தியாயம் - 2

திலகத்துக்கு வழக்கமாக அதிகாலை நான்கு மணிக்கு விழித்து விடுகிற பழக்கம் சிறுவயதிலிருந்தே இருந்து வருகிறது. உடற்கூடு எடுக்க வந்த தாதியிடம் திரையை சிறிது நீக்கிவிடச் சொல்கிறாள்.

சிறிது நேரத்தில் எலிசாவின் திரை இழுபடும் சத்தம் இவளைப் பார்க்க வைக்கிறது. அவர் தானாகவே திரையைத் தள்ளுகிறார். மெல்ல மெல்லக் கையூன்றி எழுந்திருக்கிறார். காலைத் தொங்கப்போடுகிறார். மெல்ல மெல்ல அரக்கி அரக்கிக் கட்டிலின் நுனிக்கு வருகிறார். ஒரு காலை நிலத்தில் பதிக்கிறார். எட்டி நடைவண்டியைப் பொருந்துமாறு முன்னே இழுக்கிறார் ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு முன்னே காய்ந்து மறுகையால் மறுபக்கத்தைப் பிடிக்கிறார். மெல்ல மற்றக்காலையும் நிலத்தில் தொடவைத்து முழுப்பாரத்தையும் நடைவண்டிக்கு மாற்றி இவ்வளவும் நடந்துமுடிய இருபது நிமிடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது.

அங்குலம் அங்குலமாக முன்னேறுகிறார். முழந்தாள் இரண்டும் நம்பமுடியாத அளவுக்குப் பெரிதாக வீங்கியிருக்கிறது. காலை செருப்பில் மாட்டித் தேய்த்துத் தேய்த்து முன்னேறிக்கழிவு அறைப்பக்கம் போகிறார் திரும்ப, கதவுப்பக்கம் போகிறார், திரும்ப வருகிறார்.

“ஏதும் தேவையா? மணியடிக்கட்டுமா” எனத் திலகம் கேட்கிறாள்.

“வேண்டாம்” எனும் குறிப்பில் தலையாட்டி, பின் கிட்டவந்து, “தாதிமார் எம்மை எழுப்பவரும்போது நான் தகுதியுடையவளாய் இருக்கவேண்டும்ல்லவா. கால்கை எல்லாம் முதலில் ஆட்டியசைத்து வைத்தால்தான் அவர்கள் சினப்படாமல் நான்

ஒத்துழைக்க முடியும்” மிகவும் இரகசியக் குரலில் சிரித்துக்கொண்டே கூறுகிறார்.

திலகத்துக்கு இது வியப்பாக இருந்தது. அவளானால் அது அவர்களது கடமை வந்து செய்யட்டும் எனக் காத்திருப்பாள். நம்மவராயின் வரும்வரை தூங்குவோம் எனப்படுத்தே இருப்பார்கள். இன்னமும் டாக்டரும் தாதிமாரும் வரும்போதுதான் கூடக்குறைய அனுங்கிக் கொண்டு ‘அங்க குத்துது’, ‘இங்க நோகுது’ என முறைப்பாடு வைப்பதும் முப்பது வருடத்துக்கு முற்பட்ட நோ ஒன்றை இப்பவும் வலிக்குது எனக்கூறி அதற்கும் சேர்த்துமருந்து கேட்பதும் அடாடா, இவர்கள் எங்களுக்கு வைத்தியம் பார்ப்பது கடமைதானே என இறுமாப்புடன் முறைப்பாடுகள் வைப்பதும் அவள் சிந்தனையில் ஓடுகின்றன.

திலகம் வந்து மூன்று நாட்களின் பின்தான் எலிசாவை எடை போடக்கூடிய தெளிவு ஏற்படுகிறது. இப்பெண்ணிடம் தான் எவ்வளவு மனிதாபிமானம், இனிமையான பேச்சு, பிறரைக் கஷ்டப்படுத்தக்கூடாது எனும் மனப்பாங்கு, பிறருக்கும் இன்முகத்தோடு உதவி செய்யும் விருப்பு, தனது நோய்களைச் சகித்துக் கொள்ளும் தன்மை. என்றும் மாறாப் புன்முறுவல் அப்பப்பா அவள் வாழ்க்கையே அவளைப் புடம்போட்டிருக்குமோ?

தன் தந்தை தன்னையும் தன் அம்மாவையும் படுத்தினபாடு. தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தாலுங்கூட “எங்கையடி போட்டியள்... ஆடவே? எப்ப நான் சாவன் என்று நேர்த்தி வைக்கவே...சிரிப்பென்ன... கொண்டாட்டமென்ன? வாருங்கோடி எனக்கு முன்னாலை... ரகசியம் ரகசியமாய் அவிச்சவிச்ச அடையிறியளே” இன்னமும் வாயால் பேசமுடியாத தூஷண வார்த்தைகள், ஊத்தைக் கருத்துப்படும் ஏச்சுக்கள். இயலும் என்றாலுங்கூட நாங்களே செய்ய வேண்டும் எனும் எதிர்பார்ப்பு. அந்த ஒரு வருடமும் அம்மா பட்டபாடு.

வீட்டில் கஞ்சி தண்ணி காய்ச்ச மாமி வீட்டுக்கு உதவி ஒத்தாசைக்குப் போனாலும் கூட இவருக்காக அவ தரும் ஹார்லிக்ஸ், பால்மா கொண்டுவந்தாலும் என்ன “உனக்குப் பெலமேற்றத் தந்தவளே” என்றுதான் கருத்தெடுத்துக் கதைக்கும். ஊரே ‘எப்ப துலைவான்’ என அவர் காதுபடப் பேசும்.

ஏன் இப்படி? தான் மடங்கினால் மற்றவர்கள் மகிழ்ச்சியாக

வாழக்கூடாது எனும் கெட்ட எண்ணமா? எந்த நேரமும் அவருக்காக வாழமுடியுமா நமக்காக சிறிய நேரம் சுதந்திரம் கூடாதா?

எலிசாவைப் பார்க்கும்போது திலகத்துக்கும் தன்னிடமுள்ள சிறு சுயநலத்துக்கும் சோம்பலுக்கும் பிரியாவிடை நடத்த வேண்டும்போல இருக்கிறது.

மறுநாள் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. திலகத்தின் ஆனைபடை, சேனைபடை என்பதுபோல், உறவினர்கள் நண்பர்கள் எல்லாரும் வந்திருந்தனர். திலகத்துக்கோ வெட்கமாக இருந்தது. இவ்வளவு சனமும் ஒரேநாளிலே ஏன் வந்ததுகள்? இவர்கள் யாருமே ஒரு நாளாவது வீட்டுக்கு வந்து பேசுவதில்லையே. ஏன் வழியனுப்ப வந்தார்களா? அல்லது புதினம் பார்க்க வந்தார்களா? ஒருவேளை மகனின் முகத்துக்காகவா? அவளது விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துக்குக் காரணம் இருந்தது. இந்த நாட்டிலை நோயாளிகளுக்கு சுகப்படுங்கள் எனும் ஒரு வாழ்த்தட்டையுடன் பூக்கள் தான் வரும். எமக்கானால் ஒரு பட்டாளமே வரும்.

“நான் பேசாதிருந்தால் எனக்கு மணித்தியாலக்கணக்கில் கெடுவைத்து தொலைபேசியில் அகில உலகத்துக்கும் பரப்பி விடுவார்கள். அனுதாப அலைகள் வந்து சேரும். ஆய்வும் நடக்கும். தன்மீது யாரும் அனுதாபப்படுவதைக் கிஞ்சித்தும் விரும்பாதவள் திலகம்.

ஒவ்வொருவராக அழைத்து தன் சுவாச மூடியைக் கழற்றி, புன்முறுவல் பூத்து ஓரிரு வார்த்தைகள் ஊக்கமளிக்கத் தக்கதாகப் பேசுகிறாள்.

“பரவாயில்லை, இப்படியேண்டா நாங்கள் விழுந்தடிச்சு ஓடியந்திருக்கமாட்டம். என்னவோ ஏதோ என்று...”

வெகுளிப் பெண்ணான பரிமளத்தின் குரல் மேலும் சிரிப்பை வரவழைக்கிறது.

யாரும் அசைவதாகக் காணோம். திலகத்துக்கும் களைப்பாக இருக்கிறது. மெல்ல மணியை அழுத்துகிறாள். தாதி ஓடிவருகிறார். “பார்வையாளர்கள் கூடிப்போய்விட்டார்கள். எலிசாவுக்கு கஷ்டமாக இருக்கும்” தாதிக்குப் புரிந்து கொண்டுவிட்ட புன்சிரிப்பு. மாஸ்கை மாட்டிவிட்டுப்பின் எலிசாவுடன் பேசிவிட்டு திரையை மூடிவிட்டு இவர்களையும் பார்த்து ‘எலிசா ஓய்வு எடுக்க வேண்டும்’ என்று கூறிச் செல்லவே இவர்களும் ஒவ்வொருவராகப்

போகிறார்கள்.

மழைவிட்டது போன்ற நிம்மதிப் பெருமூச்சு திலகத்துக்கு. ஹோர்லிக் சும் மைலோவும் சஸ்ரஜினும் ஒரு கடை வைக்கக்கூடியதாகக் குவிந்து கிடக்கின்றன. எதுவுமே அவள் எப்போதுமே உபயோகிப்பதில்லை. ஏன் அவற்றை எல்லாம் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு வருகிறார்கள்?

“உங்களுக்கு உறவினர் நண்பர்கள் வந்து சுற்றி நிற்கும்போது பார்க்க ரம்மியமாயிருக்கிறது” குரல் கேட்டு விழித்த திலகம் ஆச்சரியப்படுகிறாள். இதுவும் பொருளற்ற பாராட்டு வார்த்தைகளோ?

எலிசாவின் முகம் சிந்திய ஒளியில் இவை வெறும் வார்த்தைகளல்ல என்பது புலனாகின்றது.

இத்தனை அழகும் இனிமையும் பொருந்திய அவளுக்கு பிள்ளைகள் இல்லையா? என வினவுகிறாள் திலகம்.

“இல்லை எனக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. அப்போது எனக்கு விவாகம் ஆகவில்லை”

“இந்த வயதில் நீங்கள் பிள்ளைகள் இல்லையெனக் கவலைப்படுகிறீர்களா?”

“இல்லை, இல்லை பிள்ளைகள் பெறக்கூடாது என்பதுதான் எனது கொள்கை. இன்றும் அதேதான் “No regrets”. இதுதான் ஜீஸஸின் விருப்பம்”

ஒருவேளை மதத்துக்காகத் தன் வாழ்வைத் தியாகம் செய்திருக்கலாமல்லவா.

“எனக்கு Boy friends இருந்தார்கள். 22 வயதில் ஒருவர் இருந்தார். மறக்க முடியாத சில அனுபவங்கள். சிறுவயதிலிருந்து 16 வயதுவரை ஒருவர் இருந்தார். அது நீங்காத நினைவு. மற்றதெல்லாம் அப்படி இப்படித்தான்”

இருபத்தியிரண்டுக் காதல் பற்றிச் சொன்னபோது கண்களில் ஒளி வீசியதே அதைப்பற்றிக் கேட்பம் என நினைத்த திலகம்,

மறக்க முடியாத அனுபவம் என்று சொன்னீர்கள் நான் விடுப்புப் புடுங்கவில்லை என நீங்கள் கருதினால், சொல்லுங்கள் சுவாரஸ்யமாக இருக்கும்.

என் நண்பன் டேவிட் நல்ல அழகானவன். பல விடயங்களில் இருவருக்கும் ஒத்துப் போனது. எனவே ஒரு சிறு அறையில் சேர்ந்திருந்தோம். அனுபவிக்க வேண்டிய அத்தனையையும் அனுபவித்தோம்.” பழமையில் லயிப்பு.

“ஆம் எனது வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத ஒன்று. இருவருக்கும் விமானத்தில் பயணம் செய்து பார்க்க வேண்டும் என்று ஒரு ஆசை. இருவருமாகச் சிறுகச் சிறுகப் பணம் சேர்த்தோம். கடினமாக உழைத்தோம். விமானப்பிரயாணத்துக்கான காசு சேர்ந்ததும் ஒரு வாரவிடுமுறைக்கு சிக்காக்கோவுக்குப் பறந்தோம்.” மீண்டும் மெய்மறந்த லயிப்பு.

“ஹெய் லவ்லி! எவ்வளவு இனிமை எவ்வளவு மகிழ்ச்சி. மேலேயிருந்து கீழே பார்த்த போது கடற்கரையும் புல்வெளியும் குளங்களும் எவ்வளவு அழகானவை. வீடுகளும் தெருக்களும் ஒரே நேரத்தில் ஆயிரக்கணக்கான வீடுகளையும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடும்வீதிகளையும் நீலநிறமாக இலங்கும் நீச்சல் தடாகங்கள், பச்சை கலந்த நீலமான ஏரிகள் எத்தனை எத்தனை சொர்க்கம். வானவீதியில் பறந்தபோது ஏற்பட்ட பரவசம் இன்றும்...”

“ஹோட்டலுக்குக்கூடத் தங்கக்காசு இல்லை.

உணவுக்கும் எண்ணியே செலவு செய்தோம். சோலைகள் ஆலயங்கள் என அலைந்து இரவைக் கழித்தோம். மறுநாள் திரும்பவும் அதேமாதிரி அனுபவத்துடன் வந்து சேர்ந்தோம்.

“அவனுக்கு நான் ஒரு பிள்ளை பெற்றிருக்க வேண்டும். இளமையை அனுபவித்த பின் 30 வயதின்மேல் பார்க்கலாம் என்பது மாத்திரம் காரணமல்ல, அன்றாட உணவுக்கும் சிறுவாடகைக்குமே போதும் போதாமல் இருக்கும்போது குழந்தையை எப்படி வளர்க்க முடியும். இன்னும் அவன் பாரந்தாக்குவது போன்ற வேலைகளைச் செய்யமாட்டான். அவன் படித்த படிப்புக்கு என்ன கதிரைமேசை வேலையே கொடுக்கப் போகினம்.”

எந்த வேலையும் செய்யத்தயாராக இருந்த எனக்கு, என் உழைப்பிலேயே அவனும் வாழ நினைக்கின்ற நிலை எப்படி? 5 வருடம் - பிரிந்திட்டோம்.

எலிசாவின் முகத்தில் சோகமும் சிரிப்பும் மாறிமாறி விளையாடுகிறது.

திடீரென்று புன்சிரிப்புடனே தான் ஓய்வெடுக்க வேண்டும் எனக்கூறி அகன்று விட்டார்.

திலகத்துக்கு ‘திக்’ என்கிறது. அந்த ஒரு சிறு விமானப்பயணந்தானா ஒரு வெள்ளைக்காரிக்கு அதுவும் கனோடியனுக்கு கிடைத்தது. அந்தச் சிறு துளியைத்தானா வாழ்நாள் பூராப் பொன்னெனப் போற்றி மகிழ்வது. அந்த வாழ்க்கை பொய்த்தபோது எத்தனை மனத்துன்பங்கள் பட்டிருப்பாரோ.

தவிர்க்க முடியாமல் அவளது முதலாவது விமானப்பயணத் தையும் யோசிக்கிறாள். வைரமுத்துவின் கட்டாயக் கல்யாணத்தால் அந்த இரு குடும்பமும் அவமானப்பட்டாலும் லட்சுமிபின் பிள்ளைகளை நல்லபடியாக வளர்ப்பதில் அக்கறை காட்டினர். லட்சுமிபின் தம்பியாரைத் தானே கற்பித்து கொழும்பில் உத்தியோகமும் வாங்கிக் கொடுத்து ரேவதியின் தங்கையையும் விவாகம் செய்துவைத்தவர்கள்.

சாவதற்கு முன் தனது குடிகார நண்பனைக் கூட்டிவந்து திலகத்துக்கு சோறு கொடுப்பிக்க வேணும் என்று திட்டம் இட்டு கலாட்டா செய்தவர் வைரமுத்து. திலகம் ஓடிப்போய் கிணற்றுள் குதித்து உறவினரால் காப்பாற்றப்பட்டு மாமி வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டாள்.

பாடசாலைக் கல்வி எட்டாம் வகுப்பு வரைதான் ஆனால் மோகனாவுடன் சேர்ந்து படித்துப்படித்து நல்ல அறிவுடையவளாய் விளங்கினாள் திலகம். காசிப்பிள்ளையர் தமது செல்வாக்கைப் பாவித்து 2ஆம் தர விகிதசேவையாளர் ஒருவருக்கு விவாகம் செய்து வைத்துவிட்டார். லட்சுமி குடும்பத்துக்குக் கொடுக்கவென வைத்திருந்த 10 பரப்பு தென்னங்காணியில் 5 பரப்பு திலகம் பேருக்கு எழுதப்பட்டது.

செய்தி கேட்டதும், தனக்குத்தான் தரவேண்டும். தான் திலகத்துக்கு சீதனமாக எழுதிக் கொடுப்பேன் என தன் தகப்பன் ஆர்ப்பாட்டம் போட்டதும், கள்ளுக் கொட்டகையில் அந்தக் காணியை ஈடுவைத்து கடன் தீர்ப்பேன் எனச் சொல்லிச் சொல்லி கடன் வாங்குவதும் ஊர் அறிந்த பரகசியம். வீணாய்போன தகப்பனையிட்டு ஒருகணம் கண் கலங்குகிறாள் திலகம்.

திலகத்துக்கு வந்த மாப்பிள்ளை, காசிப்பிள்ளையைப் போலவே நல்ல குணமும் நடத்தையும் கொண்ட பச்சைத்தண்ணிப் பாவி. கொழும்பில் வேலை. திலகத்துக்குப் பொறுப்புகள் இருப்பதால் வீட்டுத்துக் குடும்பம் நடாத்த முடியாதநிலை. அரவிந்தன் எனும் பெயரைக் கொண்டவர் அவர்.

அதிகுரியான திலகத்தை அதிகமதிகமாக நேசித்தார் அவர். அந்தக் காலத்தில் பலாலியிலிருந்து கொழும்புக்கும் திருச்சி சென்னைக்கும் விமானங்கள் பறந்து திரிந்தன. தன் புதிய மனைவிக்கு விமானப் பயணம் காட்டவேண்டும் என்றொரு ஆசை. அப்போது 2ஆம் வகுப்பு புகையிரத சீட்டு இரண்டுசோடிக்கு ஒரு சோடி விமானச் சீட்டுப் பெறலாமாம். அரசினால் வழங்கப்படும்

தங்கள் புகையிரதச் சீட்டுக்களைக் கொடுத்து மனைவியை அழைத்து வந்தார்.

பயணப் பொதிகள் பலகாரங்களைக் கட்டி ஆரவாரப்படாது, நாகீகமாக வரும்படி அறிவுறுத்தலும் வேறு. ஒன்றரை மணித்தியாலப் பிரயாணத்தில் அவள் அடைந்த ஆனந்தம் என்ன! உழுதுவிட்ட வயல்களும் நாற்றோ பயிரோ விளைந்த நிலங்களும் பாத்தி பாத்தியாய் கோடு போட்டதுபோல சிவப்பும் பச்சையுமாய் காட்சியளிக்க அலையெறியும் கடலின்கரை நீல நிறச்சேலைக்கு வெள்ளிச் சரிகை கரைபோட்டதுபோல செந்தழல் பரவிய முகிற்கூட்டங்களின் நடுவே குகைகள் புகுவதுபோல தான் தனிமையில் பறப்பதுபோல் எல்லாங்கலந்த உணர்வில், இடத்தையும் கவனிக்காது இதைப்பாருங்கோ அதைப் பாருங்கோ என சத்தமாகப் பேசி வந்ததையும் அவளால் மறக்கமுடியாது.

அதன்பின் எத்தனையோ தடவை நாட்டைவிட்டு இராணுவத்தால் விரட்டியடிக்கப்பட்டுக் கனடா வந்தபோதும் பின்னர் அடிக்கடிபோய் பகவானையோ, தாயார் சகோதரத்தையோ பார்த்துவந்தபோதும் இயல்பான ஒரு ஆர்வமுமில்லாத உள்ளத்தைத் தீண்டாத பயணங்கள் எவ்வளவோ. ஆயின் அந்த முதலனுபவம் மறக்கமுடியாதது. எப்படி முதலும் கடைசியுமான சிக்காக்கோ பயணத்தை எலிசா மறக்க முடியும்?

திலகத்தின் உடல்நிலை நன்றாக வருவதால் அடிக்கடி வந்துபோன டாக்டர்கள் தாதிகளின் வருகையும் குறைந்துகொண்டே வந்தது. அதனால் எலிசா வந்து கதிரையில் இருந்து பேசுவது அதிகரித்தது. இப்படிப் பிறருடன் பேசுவதில் ஆர்வம் காட்டும் இவர் எப்படித் தனிமையில் வாடியிருப்பார் என எண்ணும்போது திலகத்துக்குத் துக்கமாக இருந்தது.

ஒன்றாறியோ குவிபெக் எல்லையில் ஒரு கிராமம். 18ஆம் நூற்றாண்டுப் பிற்பகுதியில் அவ்விடத்தில் வந்து குடியேறிய பிரபு ஒருவரின் பரம்பரை இன்னும் வாழ்கின்றது. புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட அக்கிராமத்துக்கு ஐரோப்பாவிலிருந்து அழைத்துவரப்பட்ட மக்களே அக்கிராமத்தை வடிவமைத்து பண்ணைகளை நிர்வகிக்கத் தொடங்கினர்.

நவீன வசதிகள் எதுவுமற்ற அப்பண்ணையில் ஒரு பாடசாலை

ஒரு தேவாலயம் குடியானவர் குடியிருப்புகள், குதிரை லாயங்கள் பிரபுவின் மாளிகை எனப் பற்பல விடயங்கள் கவனத்துக்கெடுக்கப்பட்டிருந்தன. தேவாலயத்தின் மதகுருவும், அரச பிரதிநிதியுமான அந்தப் பிரபு குடியானவர்களுடன் நல்லுறவையே கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவர்களுக்கென காணியூழிகள் கொடுக்கப்படவில்லை.

எலிசபெத்தின் தந்தையாகிய வூட்ஸ் அப்பண்ணைப் பிரபுவின் குதிரை லாயத்தில் வேலை செய்தான். தாயோ அரண்மனையின் நம்பிக்கைக்குரிய வேலைக்காரியாக கூட்டுதல் பெருக்குதல் போன்ற வேலைகளோடு பிரபுவின் மனைவியின் அந்தரங்க வேலைக்காரியாகவும் இருந்தான். வூட்ஸின் ஐந்து பெண்குழந்தைகளுள் ஒருத்திதான் எலிசபெத். அவர்கள் உள்ளூர் பாடசாலைகளில் கற்று வந்தார்கள்.

மதகுருவின் மைந்தனும் பிரத்தியேக ஆசிரியரிடம் கல்வி கற்று வந்தாலும் சிறுவயதில் எலிசபெத்தின் விளையாட்டுத் தோழனாகவும் வளரும்போது நல்ல நண்பனாகவும் இருந்தான். தாயுடன் அரண்மனைக்குச் செல்லும் எலிசா அவனுடன் ஓடிப்பிடித்து விளையாடி, பண்ணை முழுவதும் திரிந்து பூவையும் பழத்தையும் ரசித்து, குதிரையில் வலம்வந்து அருவியில் காற்பட மரக்கொம்பரில் ஊஞ்சலாடி தோழமை கொண்டாடி வந்தான்.

கதைசொல்லி வந்த எலிசா சிறிதுநேரம் தாமதிக்கிறாள். முகம் மாறுகிறது. துன்பத்தின் சாயை படருகிறது. கேள்விகள் கேட்டுப் பண்ணையைப் பற்றிய விபரங்களைத் துல்லியமாய் பெற்று வந்த திலகமும் மௌனமாகிறாள்.

பதின்மவயதை எட்டிப்பிடித்த பிரபுவின் மைந்தன் உயர்கல்வி பெறுவதற்காக ரொறன்டோவுக்கு அனுப்பப்படப் போகிறான். அதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தாயார் இரவிரவாகச் சொல்லும்போது எலிசாவும் சகோதரிகளும் ஆவலாகக் கேட்பார்கள். அவளின் இளைய சகோதரி எலிசாவும் அவனும் அடிக்கடி ஒருவரையொருவர் கட்டித்தழுவி முத்தமிடுவதைப் பார்த்தவள். “இனி எலிசா என்ன செய்யப்போகிறாள்” என பகிடி விடும்போதுதான் எலிசாவுக்கு அவர்கள் பிரிவு புத்தியில் உறைத்தது.

குதிரைச் சத்தமும் சீட்டியொலியும் கேட்கிறது. பறந்து செல்கிறாள் இளம் பிரபுவிடம். அந்த சந்திப்பு-உறுதி மொழிகள்-புந்தரையே மலர் மஞ்சமாக, தாபத்தோடு கூடிய இன்ப அனுபவிப்பு. பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்து விடுகின்றனர்.

ரொறண்டோவுக்குப் புறப்பட முதல்நாள் ஒரு பெரிய விருந்துபசாரம் நடைபெற்றது. பிறபண்ணைகளிலிருந்து உயர்சாதிக்குதிரை வண்டிகளிற்பலர் வந்திறங்கினர். முன்னெப்போதும் காணாத மிக உயர்ந்த வகையிலான சீமாட்டிகளே அணியும் உடைகளுடன் அலுங்காது நலுங்காது அன்னநடையில் வரும் இளம்பெண்களையும், அவர்களையும் விஞ்ச ஒப்பனைகள் செய்த அவர்களின் தாய்மாரையும் இறுமாப்போடு இந்த உலகமே தங்கள் காலடியில் என்பதுபோல கையில் நாகரீகக் கம்போடும் மிடுக்கான நடைபோடும் பிரபுக்களையும் அந்தக் கிராமமே ஒதுங்கிநின்று ரசித்தது.

கத்தரிப்பூ நிறத்தில் கால்முட்ட, கான்கான் போட்ட மினுங்கும் நைலோன்துணிப் பாவாடையும், கைமுட்ட பிறில்கள் வைத்த பொருத்தமான ஆர்கண்டி மேற்சட்டையும் போட்டு தலையில் சிறு தொப்பியும் வைத்து யார் கண்ணையும் கொள்ளையடிப்பதுபோல வண்டியிலிருந்து இவர்ந்து, நடப்பதே தெரியாது அசைந்தசைந்து சக்கரத்தில் உருண்டு செல்வது போன்ற அப்பெண்ணையும் குடும்பத்தையும் பிரபுவும் மனைவியும் சிலபடிகள் கீழிறங்கி வந்து வரவேற்பதையும் கண்டனர்.

பிரபுவின் மகனுக்காகப் பிறந்திருந்த கோண்வால் பிரபுவின் ஒரே மகள் எனவும், இரு குடும்பங்களுக்கும் இருவரையும் சேர்த்துவைக்கும் எண்ணம் இருப்பதென்பதும் அதற்கு முன் நியமமான கல்வி ரொறண்டோ பல்கலைக்கழகத்தில் பெறுதல் நலம் என அவர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டதாகவும் பிரபுவின் குதிரைக்காரன் மூலம் செய்தி நுழைந்தது.

எலிசாவின் முகம் களை இழந்துவிடுகிறது. உள்ளே என்ன நடக்கும்? நடனங்கள் ஆடுவார்களா? இளம்பிரபு மிக மகிழ்ச்சியாகக் காணப்படுவாரா? தனது சினேகிதம் நிலைக்குமா? தாயார் அரண்மனையால் வரும்வரை காத்திருக்கிறாள்.

எவ்வளவு எளிமையானவர் அவர். எவ்வளவாகத் தன்னை நேசித்தார். கனவில்கூட என்னோடுதான் விளையாடுவாராம். உனக்காக என் இதயம் துடிப்பதை நீ உணரவில்லையா" எனக்கேட்டுக் கேட்டு எவ்வளவாக மெய்மறந்திருந்தோம்.

"சமூக வேறுபாடுகளைத் தாம் மதிப்பதில்லை. எல்லோருடைய இதயமும் ஒரே மாதிரித்தான் துடிக்கும். நன்றாகப் படித்தால் உத்தியோகம் தேடலாம். இந்தப் பிரபு வாழ்க்கையே வேண்டாம். நாம் வேறு உலகத்துக்குப் போய்விடலாம்".

புறப்பட முன் வருவாரா? அம்மாவுடன் நான் போய் உதவி செய்வதுபோல பார்த்தோ பேசியோ வரலாமா? கேள்விகள், கேள்விகள், கேள்விகள். வழக்கமான அருவியடிப்பாறையில் இருந்து கொண்டு மண்டையைக் குடைந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

அவன் காரில் ஏறும்போது தாயோடு நின்று வழியனுப்புகிறாள். கையசைத்து விடைகொடுக்கவே கூடவே செல்லும் பிரபுவும் மனைவியுங்கூட அவளைப் பார்த்து மலர்ந்த முகத்தோடு கை அசைத்து விடைபெறுகிறார்கள். அதை அவர்கள் சம்மதமாகவே நினைத்துக் கொண்டாள் எலிசா.

எலிசாவின் கற்பனை சிறகடித்துப் பறக்கிறது. அப்போதே மணவிழா நடப்பதுபோல. அந்தப் பெண்கள் போல உடுத்தி நீளமான வெயில் (veil) பின்னே தொடரத் தன் தந்தை ஆலயபீடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதுபோல “அப்பா, மண இசைக்குத் தக்கதாக நடக்கமாட்டாரே அவருக்கு முன்பே பழக்க வேண்டும்”, இளம்பிரபுவின் தந்தை, தாய் தன்னை ஆசீர்வதிப்பது போலவும் தன் காதலன் தன் கரத்தைப் பிடித்து மோதிரம் மாற்றுவது போலவும் கற்பனை செய்து சிலிர்த்துப் போவாள்.

சில சமயங்களில் சோர்ந்து மயங்கி, கவலையால் தியங்கித்திரிந்த மகளின் போக்கை உணர்ந்து கொண்டாள் தாய். தனியே வைத்துத் தன் பதினைந்து வயது மகளுக்குப் புத்திமேல் புத்தி சொல்வாள்.

“பணத்தாலோ , கல்வியாலோ, தகுதியாலோ, குணத்தாலோ, பழக்கவழக்கங்களாலோ நாம் மிகமிகப் பின்தங்கியவர்கள். கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்படாதே. சின்னவருக்கு இவ்வளவு காலமும் இதுதான் உலகம். இப்போ பரந்த உலகில் காலடி வைத்துவிட்டார். நம்பிக்கை வைத்து உன் வாழ்க்கையை வீணாக்காதே”

ஆனால் எலிசா நம்பிக்கையோடு காத்திருந்தாள். தாம் கைகோர்த்துத் திரிகின்ற மரக்காடுகளுடேயும் செடிகள் கொடிகள் பற்றைகள் நிறைந்த பெருங் காடுடேயும் சென்று அந்தந்த அழகு இடங்களிலிருந்து அவனை நினைத்துருகுவாள். ஒரு பிரபுவின் மனைவியாவதற்கு என்னென்ன தகுதிகள் வேண்டுமென அடிமேல் அடி வைத்து, மெல்ல மெல்ல நடந்து, இரு பக்கப் பாவாடையையும் பிடித்துக் கொண்டு, குனிந்து வணங்கி, முத்தம் ஏற்பவள் போல கையை நீட்டிப் பழகிக் கொள்வாள். கடிதங்கள் யாவும் மாளிகைக்குப் போயே வரவேண்டும். தனக்குத் தரமாட்டார்கள் என ஐயுறவு

கொள்வாள்.

ஒரு வருடமாகிறது. அரண்மனை பரபரக்கத் தொடங்கி விட்டது. இளவல் வரப்போகிறாராம் லீஷுக்கு. சிறிது பயத்துடனேயே எலிசாவும் காத்திருக்கிறாள். அவன் வந்துவிட்டான். ஆவலை அடக்க முடியவில்லை. குதிரைவண்டிக் கொட்டகைப்பக்கம் உலாவித் திரிந்தபோது அவனைக் கண்டதும் “ஏய் எப்படி இருக்கிறாய்? அடிக்கடி நினைப்பேன். படிப்பு புதிதானபடியால் நிறையப் படிக்க வேண்டும். கல்வியில் தான் அதிக ஈடுபாடு” என்று அன்போடு சொன்னான். ஆனால் அவள் எதிர்பார்த்த பிரிவின் தாகமோ, பொங்கும் மகிழ்ச்சியோ காணப்படவில்லை. ஒரு ஆணுக்குரிய தீவிரமே காணப்பட்டது. ஆம், அவன் உடலால் மட்டுமல்ல உள்ளத்தாலும் வளர்ந்துவிட்டான்.

பகலெல்லாம் அருவிக்கரையில் காத்திருப்பாள். பண்ணைப்பக்கம் அவன் வரவேயில்லை.

ஒரு விருந்துபசாரம் ஒழுங்கு செய்யவெனத் தகப்பன் சொன்னபோது, தனக்குப் படிக்க நிறைய இருக்குது. எல்லாப் பூச்சடிச்ச பொம்மைகளையும் கொண்டுவந்து விட்டிட்டு தன்னைச் சாவிக்கொடுத்து உயிரூட்டச் சொன்னால் அது தன்னால் முடியாது என மறுத்துவிட்டானாம். மகிழ்ந்துபோனாள் எலிசா.

புறப்படும்போது சீமாட்டி சொன்னார் “எலிசா வந்து நிற்குது உன்னட்டைப் புதினங்கள் கேட்க வேண்டுமாம்”

கனிவோடு திரும்பிப் பார்த்த அவன், “மன்னித்துக் கொள்ளும் எலிசா, பண்ணைப் பக்கம் வரவே நினைப்பு வரவில்லை. ஒரு செயற்திட்டம் செய்வதில் நேரம் போய்விட்டது. அடுத்தமுறை பார்ப்போம்.”

பெரிய நகரத்தைக் கண்டவுடன் இந்தப் பண்ணையையே மறந்துவிட்டானா? ஒரேயொரு நாள் மட்டும் தன் புதிய நண்பர்களைப் பற்றிப்பேசும்போது, “ஆணோ பெண்ணோ மிக இயல்பாக இருக்கிறார்கள். முகமுடி போட்டவர்களல்ல. எலிசாவைப் போலத்தான் நினைத்ததையெல்லாம் வெளிவெளியாகப் பேசுவார்கள். நான்கூட இரண்டொரு பாலயக் குறும்புகளைக் கூறிச் சிரித்தேன். எலிசா மரத்தில் ஏறி ஒரு மரப்பொந்துக்குள் கைவிட்டு குருவியிடம் கொத்து வேண்டியதை மறக்கவே முடியவில்லை.”

இந்த விடயத்தைத் தாய்க்கு சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோது

மிஸஸ் வீட்ஸ் பூச்சாடிக்கு நீர் தெளித்துக் கொண்டிருந்தாவாம். இந்த ஒரு நூலில் அவள் காதல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இன்னமும் நம்பிக்கையோடு காத்திருந்தாள் எலிசா.

தனக்குக் களைப்பாக இருக்கிறதென சோர்ந்த முகத்தோடு படுக்கைக்குச் சென்றுவிடுகிறார் எலிசபெத்.

எலிசாவின் மென்மையான விரல்கள் தன் கரங்கள் மீது படவே திலகம் கண்களை விழித்து ‘குட்மான்சிங்’ சொல்கிறாள். “இது ‘குட் ஈவினிங்’ ஆக்கும் என மென்மையாக முறுவலிக்கிறார். நல்ல ஆழ்ந்த உறக்கத்துள் மூழ்கிவிட்டதற்காக சிறிது வெட்கமடைகிறார் திலகம்.

“எப்படியென்று தெரியவில்லை இன்று கொஞ்சம் அமைதியாக இருந்தது என்னுள்ளம். அதுதான் நித்திரை. மற்றும்படி எனது பால்ய நினைவுகளும் எனது நண்பி மோகனாவின் நினைவுகளும் ஆட்டிப்படைக்கும்.”

“இன்று அப்படி என்ன நடந்தது. அமைதிக்கு”?

“எலிசா. உம்முடைய இளம்பருவத்துக் காதல் அதன் கதாநாயகன் இளம் பிரபு பற்றிக் கற்பனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.”

“பார்த்தீரா, உலகில், தன்னைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் எவரும் அமைதியற்றுத்தான் இருப்பார் என ஆண்டவன் சொல்லியிருக்கிறார். உமக்கு என்னைப் பற்றியே நினைத்திருக்க எவ்வாறு உள்ளம் அமைதியடைந்தது. ஜீஸஸ் சும்மாவா சொன்னார்.”

“வியப்போடு பார்க்கிறாள் திலகம். இத்தனை சமய அறிவு படிக்கும் காலத்தில் எமக்கில்லையே என எண்ணுகிறது அவள் உள்ளம். ஏதோ கோவிலுக்குப் போறது அர்ச்சனை செய்விப்பது ஐயர் எது எதுவோ புரியாத மொழியில் மந்திரம் சொல்வது. தாங்கள் மனதார அதுவேணும் இதுவேணும் என வேண்டிக் கொள்வது. திருநீறு பூசுவது எல்லாமே இயந்திரமாக நடைபெறுவதுதானே. ஏதோ ஒருசில பண்டிதர்மார்கள் சைவசித்தாந்தம் என்பதைக் கற்பார்கள். நாவலரின் சைவவினாவிடையைப் பாடமாக்கினோம் தவிர யாரும் புரியும்படியாகச் சொல்லித்தாறதுமில்லை. சாதாரண மக்களுக்கு தத்துவங்கள் புரியாது என எண்ணிவிட்டார்களோ?

“எங்களுடைய மதத்தில் ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறதா என்ப

பார்த்தேன். நிறைய தேவாரங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் உடனே நினைத்துச் சொல்லும் ஆற்றல் எனக்கில்லை. ஆனால் புருஷனுக்காகக் கும்பிடு, புருஷனுக்காக நோன்பிடு என்றுதான் சொல்லித்தந்தார்கள். உனக்காக வழிபடு, ஊருக்காக கும்பிடு என்று சொல்லித் தரவில்லை.”

எலிசா கண்ணைச் சிமிட்டியவாறே “அதுவும் சரிதான் அவர்கள் நல்லவர்களாக இருந்தால்தானே நாமும் வாழலாம் உழைக்கவும் மாட்டாது கெட்டவனாகவும் இருந்துவிட்டால் அடியும் உதையும் வாங்கிக் கொண்டு பட்டினியோடு கிடந்து வருந்த வேண்டியதுதான். இது அவங்கடை மேலாதிக்கக் குணம்”.

தன் அப்புவின குணத்தை நினைந்து உணர்ந்து எல்லாக் கலாசாரங்களிலும் இதே கதை தானா? என அதிசயிக்கிறாள் திலகம். சிறிய மௌனத்தின் பின்,

“ஆமாம் தில்லா இவங்கள் எங்களைக் கிள்ளுக்கீரை என்று நினைச்சுவிட்டார்கள். அவன் பிரபுவாய் இருந்தபடியால் தானே பதினைந்து வருடப் பழக்கத்தை அன்பை அலட்சியம் செய்தான். உதறி எறிந்தான். எனக்கும் ஒரு உள்ளம் இருக்கின்றதென்று நினைச்சானா, ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறி, தன் தகைமையைத் தன் பதவியைக் கூறிப் புரிய வைத்திருக்கலாமல்லவா, நட்பாகவே பிரிந்திருக்கலாமே”

“Sorry எலிசா, இந்த வயதிலும் உனக்கு வேதனையைத் தரும் என்று தெரிந்தும் நான் நினைவுட்டியதற்கு வருந்துகிறேன்”

“இல்லைத் தில்லா, அந்தப் பால்ய நட்போ, காதலோ, ஏதோ அவனுடைய செய்கையால் ஏற்பட்ட கோபத்தை மறக்க முடியவில்லை. ஆனால் வாழ்க்கையின் கடைசிப் படிகளில் நிற்கும் நான், அனுபவங்களை மீட்டு மூன்றாம் ஆளாக நின்றுதான் ரசிக்கிறேன். அதனால் பல தத்துவங்கள் பிறக்க வழி செய்கிறேன்.

மீண்டும் சிந்தனை வசப்பட்டுத் தன் பண்ணைக்கே போய்விட்டாள்.

“போகப்போக அவனிடம் பழைய தவிப்போ, அந்தரங்கமான நெருங்கிய நட்போ காணப்படவில்லை. அவனுடைய வீட்டுச் சூழலிலும் காணவோ பேசவோ முடியாத காரணத்தால் ஏமாற்றந்தான்.”

அவள் உள்ளத்தில் பயம் தலைகாட்டத் தொடங்கியது. பண்ணையின் மரம், செடி, கொடி, அந்த ஓடை, பாறை, கோதுமை

வயல் என தாம் சுற்றியடித்த இடமெல்லாம் அலைந்தாள். எல்லாமே நஞ்சாயின. அரண்மனை வாசியாகத்தான் கட்டிய கோட்டை கற்பனை விரிய, இருந்து எழுந்து, நடந்து மண்டி வணக்கம் செய்து பழகி, மானசீகமாகத் தான் வாழ்ந்த சீமாட்டி வாழ்க்கை பறிபோய் விடுமோ எனும் ஏக்கம். பதினம் வயதுக்காரரிடம் ஏற்படும் அந்த அசாத்தியத் துணிச்சல் அவளை வெறுகொள்ள வைத்தது.

ஒருநாள், வீட்டில் எடுக்கக்கூடிய அத்தனை பணத்தையும் சுருட்டிக்கொண்டு இரவிரவாகக் காணாமல் போய்விட்டாள்.

இரண்டு நாட்களின் பின் பல்கலைக்கழகம் புறப்பட இருந்த இளம் பிரபுவுக்கு கதை எட்டியபோது....

“அவள் கெட்டிக்காரி தன் வழியைத் தான் பார்த்துக் கொள்வாள். அவளுக்குப் பண்ணை வாழ்க்கை பிடித்தமில்லை.” என்று சொன்னானாம்.

ஒரு வாரத்தின் பின் ரொறன்டோ நகரம் வந்த அவள் இளம் பிரபுவின் பல்கலைக்கழக முகவரியைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தாள். தொடர்கிறாள் எலிசா :

“முன் வாசலில் ஒருபக்கத்தில் மேப்பிள் மரத்தின் அடியில் போட்டிருந்த ஒரு கல்லிருக்கையில் போய் அமர்ந்து கொள்வேன். நகரமே பிரமிப்பாக இருந்தது. டபிள் டெக்கர், மின்சாரத்தில் ஓடும் பஸ்கள் வெகுநாகரீகமான உடைகளையணிந்து செல்லும் மக்கள், கம்பீரமான சீருடையில் பல்கலைக்கழக மாணவர், மாணவியர் எல்லாமே பெரும் மலைப்பைத் தந்தன.

“யாரும் நீ யார் எனக் கேட்பதில்லையா.”

“கேட்காமலா? எத்தனையோ அர்த்தங்களோடு அணுகுவார்கள் என் காதலன் இங்கே இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றிருக்கிறார்” என்பேன். ஆனாலும் உள்ளேயிருந்து வருபவர்களை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பேன். காசும் கரைந்து கொண்டே போகிறது. இன்னொரு நல்ல சட்டை வாங்கவும் வழியில்லை.”

ஒரு நாள் எலிசா அவனைக் கண்டுவிட்டாள். இன்னொரு பெண்ணோடு ஏதோ பாடவிடயமாக உரையாடிக் கொண்டு வந்தவன் அவளைக் கவனிக்கவில்லை.

இவள் 'பிரபு, என் பிரபு' எனக் கத்திக் கொண்டே பின்னால் ஓடினாள். திரும்பிப் பார்த்த அவனுக்கு அதிர்ச்சி. சிறிது தாமதிக்கவே அயலில் மற்றவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் “உன்னைத் தான் தேடி ஓடிவந்தேன்” எனவும், அவர்களிடம் நிற்கும்படி பணித்துவிட்டு கொஞ்சத் தூரத்தில் வைத்து பலத்துக் கத்தியதை “இது நாகரீகம் வாய்ந்த நகரம். உனது இங்கிலீசுகூட அவர்களுக்குப் புரியாது.”

“பிரபு உங்களைப் பிரிந்து என்னால் வாழமுடியாது. அங்கே கூட சந்திக்க எந்த வாய்ப்பும் கிடைக்கவில்லை. அதுதான் மனம் விட்டுப்பேச இங்கே கஷ்டப்பட்டு வந்தேன்.”

ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த பிரபு, “அம்மாவிடம் கேட்டிருந்தால் அவ விட்டிருப்பாவே”, அவன் போவதற்கு அவசரப்படவே, “என்னை உடனடியாக ஒரு சேர்ச்சிலே கைபிடித்துவிடு. எனக்குத் தங்கவும் இடமில்லை. உனதறையில் தங்கி உனக்கும் சமைத்துப் போடுவேன். தயவுசெய்து, தயவு செய்து... இங்க யாரையும் தெரியாது” பிரபு அதிர்ச்சியடைந்து விட்டான்.

“என்ன? பெற்றாருக்குத் தெரியாமலா, என் படிப்பு முடியாமலா சிறுபிள்ளை விளையாட்டை, நீ தீவிரமாக எடுத்துக் கொண்டாயா”

நான் இருந்த நிலைமையில் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்தது போலிருந்தது. மீண்டும் குரலையுயர்த்தி ஏதோ சொல்ல முற்படவே அவர் இடைமறித்து,

“அதோ பார். அவர்கள் எனக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். படிப்பு சம்பந்தமாக ஒரு பேராசிரியரிடம் போக அப்போயின்றிமென்ற இருக்கு. தவிர்க்க முடியாது. நாளை மறுநாள் மாலை ஆறுமணிக்கு இதே இடத்தில் நில். நான் வந்து சந்திக்கிறேன்” என்றவாறே கையைக் காட்டிக் கொண்டே போய்விட்டான்.

ஒரு கோப்பிசூட வாங்கித் தராமல் போய்விட்டானே. எங்கே இருக்கிறாய் காசு இருக்குதா என்றெல்லாம் கேளாமல் என்று மனவருத்தமும் கோபமும் பொங்க, விட்டுப் பிடிப்போமென மனச்சமாதானம் செய்து கொண்டாள்.

அந்த நாகரீகமான சூழ்நிலையில் அழுது ஆகாத்தியம் பண்ண வெட்கமாகவும் இருந்தது.

அழகிய அந்தத் தேவாலயத்துள் சென்று இந்த விடயம் நல்லபடியாக முடிய வேண்டும். பிரபுவின் உள்ளத்துள் புகுந்து அவர் மனதை மாற்ற வேண்டும் என பிரார்த்தனை செய்வாள் எலிசா.

திலகத்தின் கண்களில் நீர் கசிந்தது. இந்தப் பதினாறு வயதுப் பெண்ணுக்கு எத்தனை துன்பமாக இருக்கும். அவளுக்குத் தனிப்பட்ட அனுபவம் இல்லாதுவிடிலும், நோஞ்சான் மோகனா பட்ட துன்பமும் துயரமும் கொஞ்சமா நஞ்சமா. அவளுடைய உணர்ச்சிளை அவளும் சேர்ந்தனுபவித்தாளே.

மௌனமாயிருந்த எலிசா உடற்பயிற்சியாளரைக் கண்டவுடனே ஒரு சாகசச் சிரிப்போடு எழுந்து திலகத்தைப் பார்த்து ‘Rest is next’ என்றவாறே நடைவண்டியைப் பிடித்தவாறே மெல்ல மெல்ல நடக்கிறார்.

“அதை என்னோடும் பங்குபோடலாமே” என்று கேட்டவாறே சக்கரநாற்காலியைக் கொண்டு வந்து ஏற்றிக்கொண்டு,

“இன்று பயிற்சி இல்லை, பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது தான்” எனச் சொல்லிக்கொண்டே இரத்த அழுத்தக்கருவியை நூர்த்துக்கொண்டு ஸ்ரெத்தையும் தோளில் போடுகிறார்.

திலகம் எலிசா போவதைப் பார்த்துவிட்டு மோகனாவின் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விடுகிறாள்.

அத்தியாயம் - 3

மோகனாவுக்கு அப்போது பதினைந்து வயது இருக்குமா. தன்னுக்குள்ளேயே தான் சுருண்டு கொள்ளும் சுபாவம். அவளுடைய கதைகளெல்லாம் துன்பமோ துயரமோ அவசரமோ இல்லாத குழந்தமைக் கதைகள். அவளது படுக்கையறையில், படிக்கும் புத்தகங்களும் மேசை கதிரையும் உண்டு. அதுதான் அவளது உலகம். பத்துவயதின் பின் திலகத்தோடு வெளியே ஊர்கற்ற அனுமதி இல்லை.

திலகம்தான் அவளுக்கு ஊருலகக் கதைகள் சொல்ல வேண்டும். சிலவேளைகளில் வெளிவேலைகளால் களைத்துப்போன

திலகம் மோகனாவின் கட்டிலில் படுத்தவாறே அவள் சொல்வதைக் கேட்டிருப்பாள். யன்னலின் வெளியே ஒரு சீமைக்கிளுவை மரம் நின்றது. முகமெல்லாம் ஜொலிக்க மென்மையான கத்தரிப்பூ நிறப் பூக்களையும் அவை கொத்துக் கொத்தாக நீண்ட காம்பில் வரிசை தவறாது பூத்திருப்பதையும், பூக்கின்ற நேரத்தில் நறுமணம் வீசுவதையும் நேரஞ் செல்ல வேறொரு சகிக்க முடியாத மணமாய் மாறுவதும் நிலாப் பொழிவில் அதன் பளபளப்பும் பின்னர் நிலவு தென்னோலைக் கீற்றுள் மறைந்து ஒளிந்து விளையாடுவதும்.. அந்த இயற்கை வர்ணனைகள். அவளது பேச்சு அப்பப்பா திலகத்துக்கு விசர்வராத குறை.

வாய் திறந்து தான் ரசித்ததை திலகத்துக்கு மாத்திரமே வெளிப்படுத்துகிற வெகுளி எனத் திலகம் பொறுத்துக் கொள்வாள்.

திலகம், தான் மாட்டுக்கு தவிடு வைக்க வேணும்; சீமைக்கிளுவை ஆட்டுக்கு நல்ல குழை; கைவிளக்கில் பாடம் படிக்க வேணும்; அப்புவிள் பிலாக்கணப் பின்னணியில் சாப்பாடு போட்டுக் குடுக்க வேணும்; நிலா நேரத்தில் நித்திரை வருமட்டும் தானும் தாயுமாக இவர்களின் புளியம்பழச் சாக்கிலிருந்து ஒரு கடகத்தில் எடுத்து கோது உடைக்க வேணும்; பழத்தை அரிந்து விதை நீக்கி காம்பு கழற்றி காய வைக்க வேண்டும். நிலா எங்க வருது எங்க போகுதென்று ஆருக்குத் தெரியும்.

“சொறி திலகா சொறி தன்னோடை இருந்துவேலை செய்ய அம்மாவும் விடமாட்டா. அப்பாவும் போய்ப் படி படி என்று கலைச்சப் போடுவார். நீ இல்லாவிட்டால் இந்த சீமைக்கிளுவை மரம் தான் என் நண்பி.”

பாவமாக இருக்கும்.. தம்பிமாரோடை விளையாடுகிறது தானே.

அந்தச் சம்பவம் நடக்கிற காலத்தில் திலகத்தின் அப்பு பாரிசுவாதம் வந்து எல்லாரும் அவரைக் கவனிக்க வேண்டும். எட்டாம் வகுப்போடு பாடசாலைக் கல்விக்கு முற்றுந்தரிப்பு. வைரமுத்துவை விட்டு அசைய ஏலாது.

அகராதியில் இல்லாத அத்தனை சொல்லும் சங்கிலித் தொடர்போல் வரும்.

எங்கயடி போறாய். கொம்மாவைப்போல நீயும் மாப்பிள்ளை பிடிக்க வெளிக்கிட்டியோ” ஏச்சான ஏச்சு.

ஒருநாள் தாய் வந்து, மோகனாவுக்கு காய்ச்சலாம், எழும்பி வெளியே வாறதும் இல்லையாம். தகப்பன் டாக்டரிடம் கூட்டிப்போக,

“உடம்பிலை ஒரு கோளாறுமில்லை, நல்லாய் சாப்பிட்டு உடம்பில பலத்தை ஏற்றுங்கோ என்றாராம்.

அப்பு கிடந்தார் என எடுத்தாளே ஓட்டம் மோகனாவின் முன் தான் ஓட்டம் நின்றது. மாமியார் கொண்டு வந்த ஹார்லிக்ஸ் ஐ கையில் வாங்கிக் கொண்டே “போனகிழமைதானே வந்திட்டுப் போனன். அதற்குள் என்ன நடந்தது.”

அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிகிறது.

“முதலில் இதைக்குடி”

திலகத்தின் வற்புறுத்தலால் ஒரே உறுஞ்சில் முழுவதையும் குடித்தாயிற்று.

அந்த இங்கிலிசுப் பாடசாலைக்கு ஒரு புதிய பையன் வந்து சேர்ந்திருக்கிறான். 10 ஆம் வகுப்பு மாணவரிலும் வயது கூடியவனாயிருக்கலாம். ஏனெனில் அவன் ஒரு வாலிபன் போல். கிராமத்துப் பாடசாலை ஆனபடியால் மாணவர்கள் ஆசிரியர் எல்லாருமே ஊரவர். யார் எவர் என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் தெரியும். மோகனா கொஞ்சம் மேல்தட்டுப் பெண் அது மாத்திரமல்ல அந்தக் குடும்பமும் அவளுமே பணிவும் அன்பும் எளிமையும் எனக் கௌரவமாக ஊருக்கு உதவிசெய்து வாழ்பவர்கள். மேல் வகுப்பு மாணவர்கூட அப்பெண்ணைக் கண்ணியமாகத்தான் நடத்துவர்.

இவன் கம்பீரமான தோற்றம். அலட்சிய போக்கு, பெரியமனிதத் தோற்றம். அதிபர் தொடக்கம் ஆறாம் வகுப்பு மாணவர் வரை ‘குட்மோனிங்’ சுகநலம். பகிடி விட்டு சிரிப்பது, கம்பீரமாக நடப்பது, பட்டினத்தில் ஒரு பெரிய கல்லூரியில் படித்தவனாம். உதைபந்தாட்ட வீரனாம். தான் நினைத்தபடி குழுவை நியமிக்கவில்லை என்ற கோபத்தில் விட்டிட்டு வந்தவனாம்.

அவ்விட ஒழுங்குகளை இங்கேயும் அறிவுரையாகக் கூறி, அமுல் செய்ய அதிபர் முதல் எல்லாருக்கும் மதிப்பு, மரியாதை, கவர்ச்சி, நாயக நட்சத்திரமானான். யாருக்குமே இவன் பின்னணி தெரியாது.

பெண்பிள்ளைகளோடு ‘தங்கச்சி’ தங்கச்சி’ என்று, தன் தங்கை நல்லூர் திருவிழாவிலை ஏராளமாக வாங்கி வந்தவள். அதில கொஞ்சம் எடுத்து வந்தன். நீங்கள் பங்கிட்டு எடுங்கள் என காப்புகள் ஜிகினாப் பொட்டுகள் சாந்துப்பொட்டு குஞ்சம், மணிகோர்த்த மோதிரம் என 7ஆம் 8ஆம் வகுப்பு பிள்ளைகளுக்குக் கொடுப்பான். அவனுக்குப்

பின்னாலை களங்கமற்ற கிராமத்துப் பையன்கள் வால் பிடித்துத் திரிவான்கள். மாணவிகளும் தம்மோடு பேசுவதை விரும்புவார்கள். எங்கள் நோஞ்சான் குஞ்சு மட்டும் தானும் தன்பாடுமாய் புத்தகங்களோடு இருந்து விடுவாள்.

திடீரென இவன் மோகனா மீது அக்கறை காட்டத் தொடங்கினான். ஒருநாள் இங்கிலீசுப் புத்தகமான 'பிறாக்கிக்கல் இங்கிலிஸ்' பயிற்சிகள் யாவும் பக்கம்போட்டுச் செய்யப்பட்டிருந்த 3 கட்டுக் கொப்பி ஒன்றை முன்னாலை வைத்து, இதைக் கொப்பி பண்ணி வையங்கோ 10ஆம் வகுப்புவரை உதவும் எனப் பதிலுக்குக் காத்திராமலே சென்றுவிட்டான்.

இவர்களின் வளவிலே வேலை செய்யும் குடும்பத்தில் மோட்சன் எனும் பையன் மோகனாவின் வகுப்பில் படிக்கிறான். அவனுக்கு இங்கிலிசும் கணிதமும் போகாதென்று விறாந்தையில் வைத்து சொல்லிக்கொடுக்கும்படி ரேவதியின் உத்தரவு. மோட்சனும் அவனுடைய ஒரு விசிறி. அவனும் சில நிகழ்வுகளைப் பிரமிப்போடு மோகனாவுக்கு சொல்வான்.

நகல் எடுத்த கொப்பிக்குள் ஒரு துண்டு இருந்தது. "உன்னையும் என்னையும் பற்றித் தவறாகக் கதைக்கிறார்கள் கவனமாக இரும்" என ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. வெலவெலத்துப் போனாள் மோகனா. ஒரு தப்புப் பண்ணாமல்... ஒரு நினைவுமே வராமல் எப்படி யாரும் கதைப்பார்கள். வருட முடிவில் அவள் விடுதிப் பாடசாலைக்கு அனுப்பப்படப் போகிறாள். அதற்குள் இப்படி ஒரு கெட்ட பெயரா?

இதையே நினைத்து நினைத்து வருந்த இயல்பாகவே அவளுக்கும் ஒரு ஈர்ப்பு வந்துவிட்டது. மோட்சன் மூலமாகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடந்தது. மோகனா விடுதிப் பாடசாலைக்குப் போகும்போது, இனி ஒருவித தொடர்பும் வேண்டாம் காலம் வரும்போது பெற்றோரிடம் சொல்லி நல்ல முடிவு எடுக்கலாம் என்ற செய்திபோய் 'காப்பாற்றப்படும்' என உறுதி மொழியும் வந்தது.

தவணை விடுமுறைக்கு வீடு வந்தபோது, மோட்சனின் கதைகளைக் கேட்டு அதிர்ந்து போனாள் மோகனா. அவன் பழைய பாடசாலையிலிருந்து கள்ள வேலைகளாலும் காவாலித்தனத்தாலும் தொடர்ந்து Repeat Class இல் மூன்று வருடமாக இருந்ததனாலும் வெளியேற்றப்பட்டவனாம். குடிகாரனாம். சிறு பையன்களைத் தகாத உறவுக்குப் பழக்கப்படுத்துகிறானாம். சிகறட் குடிக்க - கள்ளைச் சுவைக்க வீட்டில் களவெடுக்க

மாணவர்களுக்கும் பழக்கிவிட்டானாம். “மோகனா, அவன் வலு கேவலமானவன் அவன் என்னையும் மருட்டி தூதுவிட்டவன். நீங்கள் வாறது நான் சொல்லவில்லை. பெரிய பெடியன்களைக் கூட்டிக்கொண்டு கூவிலுக்குக் கள்ளடிக்கப் போவான்.

அவன் பாடசாலைக்கு வந்ததும், ஆடம்பரமாக வரும் லீலாவைத்தான் வளைச்சவனாம். அவள் வீட்டுப் பக்கம் போய் ஒழுங்கையில் நின்று லீலாவோடு கதைப்பானாம். பெரிய மரக்கறித் தோட்டம். உங்கள் சொந்தக் காணியோ என்று கேட்க இல்லை மோகனா வீட்டாரிடம் குத்தகைக்கு எடுத்தது என்றாவாம்.

“என்ன அந்தக் கருவாட்டுப் பெட்டையின்றையோ. எவ்வளவு ஆடிப்பாடிக் கூத்தடிச்சாலும் திரும்பியும் பாராத ஜடமாச்சே” என்றானாம்.

அவனுக்கு மோகனா பற்றிய விளக்கங் கொடுக்கப்பட்டது. “கள்ளங்கபடமற்ற வெள்ளையுள்ளம். படிப்பிலை முதலாவது. அடக்க ஒடுக்கமானது. செல்வாக்கு மிகுந்தது, பெரிய பணக்காரக் குடும்பம் வாலாட்டிப் போடாதை”

இது அவனுக்கு சவாலாய் அமைய, அந்தச் சூழ்ச்சி வலைக்குள் அகப்பட்டுத் தன் முதற் காதலை ஏமாற்றத்துக் குள்ளாக்கிய பரிதவிப்பு.

ஆனால் தான் கோவிலுக்குப் போக என்றுகேட்டு சாரதியுடனும் திலகத்துடனும் லட்சுமியுடனும் போகும்போது கூவில் பக்கம் பார்த்துக் கொண்டே போக திலகமும் ‘அங்க நிற்கிறான் பார். இங்கிலிசுப் பள்ளியிலை படிக்கிறவனாம்....’ தான் கேள்விப்பட்டதை எல்லாம் சொல்கிறான். ஒரு வாங்கிலே இருந்து கண்ணாடிக் குவளைகளில் ஒருவன் ஊற்றிக் கொண்டே இருக்க அவங்கள் குடிக்கிறான்கள். அவள் காதல் நெஞ்சம் வெடித்துச் சிதறுகிறது.

இந்த ஒரு வாரமும் தனது முட்டாள்தனத்தையும் அவனது துரோகத்தையும் எண்ணியெண்ணி மௌனமாகக் கண்ணீர் வடித்து உண்ணாமல் உறங்காமல் தேடிக்கொண்ட காய்ச்சல் இது.

ஊறறியாத ஒரு மாதக் காதல் விவகாரத்தை திலகத்துக்குச் சொல்லி, அடிபட்ட நாய்போல அலறித் தீர்த்துவிட்டாள் மோகனா. வன்மம் கலந்த சோகம். லீவுகாலம் முழுவதும் படுக்கை.

திலகம் ஆறுதல் பலசூறி துன்பக்கடலை நீந்தி வெளியேற வைத்தாலும் அவள்பட்ட வேதனைகளை இவளும் உணர்ந்து அனுபவித்தவளல்லவா. பதின்மவயதுப் பப்பிக்காதல். அதனால்

எலிசாவையும் அவள் மன உணர்வுகளையும் உணர முடிந்தது.

எலிசாவின் சுயசரித்திரத்தில் ஆழ்ந்திருந்த திலகத்துக்குத் தனது பால்யம் நினைவில் வருகிறது. வீடுகளில் எதையும் பூகமாகப் பேசத் தெரியாத வெள்ளந்திப் பெரியவர்கள்.

ஆண் பெண் எல்லைகள் வகுத்து “ஒரு ஆண் கட்டிப்பிடித்தாலே வயிற்றிலே பிள்ளை வந்துவிடும்” என வெருட்டி எந்த ஒரு ஆணையும் தீண்டாமல் இருக்க வழிவகுத்தவர்கள். அண்ணன் தம்பியோ தந்தையோகூட ஒன்பது பத்து வயதென்றதும் உடலில் தொடாமல் வார்த்தையாலோ அல்லது பார்வையாலோ மட்டும் தம் அன்பைத் தெரிவிக்க வைத்தவர்கள்.

பூப்பு அடைந்துவிட்டாலோ தம் கண்காணிப்பில் வைத்தும் அவசியம் ஏற்படின் ஒரு சிறுபிள்ளையைத்தானும் துணைக்கு விட்டுச்செல்பவர்கள் - இது கீழைத்தேய மரபாகிப் போய்விட்டது.

திலகத்தின் நட்பு எல்லாம் மோகனாவுடன்தான். மோகனா நோஞ்சான் காரணமாக இவள் எதையும் விட்டுக் கொடுத்துவிடுவாள். அவள் நன்றாகப் படிப்பாள். இவளுக்கு மூளையிருந்தும், தாயோடு சேர்ந்து ஊர்க்கொந்தராத்து வேலை, ஊர் முழுவதும் சுழன்று வருவாள். அவர்களின் சங்கேத பாஷைகள் புரியும். இந்த வாய்ப்பு-சாதாரண மக்களோடு பழகிவரும் சந்தர்ப்பம் மோகனாவுக்குக் கிடையாது.

இவள் மனதில் ஒரு காட்சி ரேவதி மாமியின் பெரிய பணங்காணிக்குள் பழங்கள் விழுந்திருக்கும். அதிகாலையில் கண்ணுக்கிருட்டோட மாமி குரல் வைப்பா. அம்மாவும் திலகமும் எழுந்து மாமியுடன் அந்த வளவுக்குப் போய் பணங்காயெல்லாம் சேர்த்து நல்ல ஜாதிப் பழங்களைத் தமது பாவனைக்கு எடுத்துக் கொண்டு மிகுதியைக் குவித்து விடுவார்கள். இளையவள் ஒரு பொழுதில் வந்து ஊர்மாடுகள் தின்பதற்கு உள்ளேவிட்டு விடுவாள். பின்னர் தோலையுரித்து எல்லாவிதைகளையும் காயவிடுவாள்.

வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்ற பணம்பழங்களை முட்டைக் கல்லொன்றில் அடித்து நெகிழ்த்தித் தோலுரித்து ஒரு கடகத்துள் அடுக்குகிறார்கள். ரேவதி எழுந்து சென்று மோகனா பாடசாலைக்கு செல்ல வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து இடியப்பமோ புட்டோ மாம்பழத்தோடு அல்லது பொரியலோடு உண்ணக் கொடுத்துவிட்டு வர, திலகம் தனது பிள்ளைகளை அழைத்து பணம் விதைகள் மேல் காடி அல்லது புளித்தண்ணீர் விட்டுப் பிசைந்து கொடுக்க

அவர்கள் ஒருகையில் விதையை வைத்து மறுகையால் கறந்து கழியைக் குடிக்கிறார்கள். தும்புகளைப் பக்கம் பக்கமாய் சப்பி ஆள் மாதிரிச் செய்து விளையாடுகிறார்கள்.

லட்சுமியின் குரல் ஓங்கி ஒலிக்கும். “எடி திலகம் இதுகளையும் கூட்டிக்கொண்டு வீட்டை போய் பள்ளிக்கு வெளிக்கிடடி பச்சைச் சித்தாடையையும் கட்டி பூப்போட்ட மேற்சட்டையையும் போடடி. சீப்பையும் கொண்டு வா இழுத்து விடுகிறன்.”

இருவரும் பள்ளிக்கூடம் போகும் அழகை இரு தாய்மாருமே பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

மோகனா கால்முட்டப் பாவாடை கட்டி சட்டைபோட்டு இடுப்பில் ஒட்டியாணங்கட்டி இரட்டைப் பின்னலில் சரிகைக் குஞ்சுமடவும், திலகம் கணுக்காலுக்கு இரண்டு இஞ்சிமேல் சித்தாடை கட்டி இடுப்பளவு மேற்சட்டையும் போட்டு நிபன் கட்டிய பின்னல் முழங்காலைத் தொடவும், இந்த உலகில் பிஞ்சு மனங்களுக்குள் வேறுபாடில்லை என்பது போல சிரித்துப்பேசி மகிழ்ச்சியாகச் செல்வதையும் மனநிறைவோடு பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்.

ஏன் லட்சுமி, திலகத்துக்கு பாவாடை சட்டை போட்டு விடுமன். மயிரையும் இடுப்பளவுக்கு வெட்டிவிட வேணும். கூந்தல் முழங்காலைத் தொட வளரக்கூடாதாம். துடைத்துப் போடுமாம்”

“ஐயோ மச்சாள் என்றை மனிசன் கேட்குதே. பணக்காரருக்குத்தான் பாவாடை சட்டை என்குது. சித்தாடை என்றால் இடுப்பு சிறுக்குமாம். அடக்க ஒடுக்கமாம். மற்றதென்ன? இப்படி யாருக்கு தலைமயிர் வளரும் மச்சாள், மம் (பெருமூச்சு) ஏதும் வைப்புச் சொத்து இருந்தாலல்லோ துடைக்கிறது. அதெல்லாம் கிட்டினன் வீட்டோடுதான். ஏதோ கடவுள் கொடை. கிட்டினன் என்பது கள்ளுக் கொட்டிலைத்தான் என்பது ரேவதிக்குப் புரியும்.

“ஏதோ உன் விருப்பம். அண்ணையும் எங்களைக் குத்தாமல் ஒரு கதையும் கதைக்கமாட்டார். நான் தைச்சுத்தருவன் தானே. குடிச்சழிக்கற காசை துணிவாங்கித் தரலாமல்லே.”

“இவள் மோகி சாப்பிடுறாளில்லையே. வரவரத் தேய்ஞ்சு போகுது. ஐந்து வயதிலை வந்த நெருப்புக் காய்ச்சல் இப்பவும் உருக்குது. மூன்று நாலு வருடமாகியும் உருப்படுகுதில்லை”

“லட்சுமி, சமையலைச் செய்துவைச்சிட்டு வா. நான் பனங்களியைக் காய்ச்சி வைக்கிறன். பனங்காய் பணியாரம் செய்வம்.”

“நானும் நினைச்சனான். அதுக்கே ஒரு கலன் தேங்காயெண்ணெய் வாங்கிச்சனீங்கள்? சரி மச்சாள்! அவருக்கு பனம் பழம் சுட்டு வைச்சிருக்கிறன் போகையுக்கை கொண்டுபோய் கொடுப்பம்.

பனங்காடி போட்டு கைதேய்த்து அலம்பிய பின் நீர்கூடப் புகாதவாறு இரட்டைப்படை ஓலையால் இழைத்துப் பொத்தப்பட்ட கடகத்துள் விதைகளைப் போட்டு நீர்விட்டு இருபக்கமும் இருந்து பனங்காய் பினைகிறார்கள். தும்பு வடித்து பந்தலில் விரிக்கப்பட்ட ஓலைப்பாயின் மேல் பனங்களியைப் பரவுகிறார்கள். இப்படி சில நாட்கள் பரவி வேண்டிய தடிப்பு வந்ததும் பதத்துக்குக் காயவிட்டு, கீறுபோட்டு காம்புச்சத்தகத்தால் செதுக்கி மடித்து சிறுசிறு தட்டுகளாக்குவர். கூடைகளில் அடுக்கி அடுப்புக்கு நேரே, மேலே கட்டப்பட்ட பறனில் வைத்துவிட்டால் புகை பிடித்து வருடம் முழுவதும் பூச்சிபிடிக்காமல் இருக்கும்.

லட்சுமி, பனாட்டில் ஒரு பகுதியை எடுத்து யிளகு சீரகம், பருப்புப் போன்ற பொருள்கள் போட்டு பாணிகாய்ச்சி அதற்குள் தோய்த்து விடுவாள். காசிப்பிள்ளையருக்கு அது பிடிக்கும். ரேவதி ஒரு பகுதியை வைரமுத்துவுக்குக் கொடுத்து விடுவாள். லட்சுமி சிரித்துக் கொள்வாள் “தந்துவிட்டு அர்ச்சனை வாங்கத் தேவையா’ என மனதுக்குள்ளேயே ரேவதியைக் கேட்பாள்.

அன்றும் பனங்காய் பணியாரம் கொண்டு போய் கொடுத்துவிட்டு “செல்வச் சரசுவதியல்லே, எல்லாருக்கும் ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்கே காணாமளவுக்குத் தந்திருக்குது”

“ஓமடி ஓம், சும்மா உருகித்தான் தாறாள். உன்னைக் கொண்டு வேலைவாங்கிப் போட்டுத்தானே கூலி தாறாள். தாறதைக் காசாத் தந்தாலும் பிரயோசனமாச்சு”

“அதுசரி, மா வாங்கி சீனி வாங்கி எண்ணெய் வாங்கிப் பலகாரம் சுடக் காணாமோ அல்லது கள்ளுக் கொட்டிலுக்குக் காணாமோ என முணுமுணுக்கிறாள் லட்சுமி. கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரிக்கிறார் அப்பு.

“வாய்காட்டின கொழுப்பு அடக்கிறத்துக்குத்தானே இழுத்துக் கொண்டு போனனான். அதுதான் ஏதோ முணு முணுக்கிறாய். புருஷன் எண்டு வந்ததும் அடங்கிப்போன பத்தினியல்லே நீ”

டியேய் திலகம் கேளடி கொம்மாவை. நானும் இரண்டு

மூன்று கூட்டாளிகளுமாய் வரயுக்க இவள் பெரிய வளவாலை வாறாள். இவளுக்கொரு தம்பிதான் கூட்டுத்தடி.

“என்றை செல்ல லட்சமியல்லே போறது. நான் தாண்டி உன்னைக் கட்டிக்கப் போறவன்” எண்டன். சும்மா சொல்லக்கூடாது பந்துக்கொண்டையும் நல்ல தேகக்கட்டும் வடிவெண்ட வடிவும்தான்.

உடனை உவள் திரும்பி “டே, காவாலி கடைப்புளியளைக் கட்டுறவள் நானில்லையடா. தன்றை ஒருவாய் சோத்துக்கே உழைக்கத் தெரியாதவன். கூட்டாளியளோடு குடிச்சுத்திரியிற நாய்க்கு பெம்பிளை கேட்குதோ” எண்டு படபடவெண்டு பேசினா.

யோசித்துப் பார்த்தன். ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேணும் எண்டு பிறகும் வழிதெருவில்லை நோட்டம் விட்டால் முறைச்சுப் பாக்கிறது. குனிஞ்சு கல்லைத் தூக்கிறது.

ஒரு நாள் சாமி ஊர்வலம். நல்ல சனம். பெட்டையள் தங்கடை படலையுக்க நின்று சுவாமியை பாப்பினம். அப்படித்தான் இவளும் ‘ஆ’வென்று பார்த்துக் கொண்டிருக்க ‘டபக்’ என்று கையிலை பிடித்துக் கொற இழுவையில் இழுத்துக்கொண்டு ஓட, கூட்டாளிமார் மற்றவை எங்களைத் துரத்திக் கொண்டு வராமல் தடுக்க வீட்டிலை ஆச்சிக்கு முன்னாலை தள்ளிவிட்டன். இவதானனை உங்கடை மருமகள்” பிறகு ஆர் கட்டுறது உவளை.

உன்றை அம்மாவைப் போலதான் நீயும் அச்சிலை வார்த்த மாதிரி அத்தோடை சண்டித்தனமும் வாய்காட்டுறதும். அம்மா மேலும் முணுமுணுக்கிறா.

“எல்லாத்துக்கும் விதண்டாவாதம். காகம் கறுப்பெண்டா வெள்ளையெண்டு சாதிக்கிறசாதி. இப்படிப்பட்ட மடையனோடை கதைச்சு நியாயங்காட்டவோ வாய்காட்டவோ முடியுமே. அப்ப நானுமல்லவோ மடைச்சியாய் போய்விடுவன்”

“என்னடி அங்கே “அதிகாரக் குரல்.
“அது, நான் இஞ்சை பிள்ளைகளோடை....”

அம்மாவுக்காகக் கவலைப்பட்ட காலம் போய், அப்புவை வெறுக்கும் காலந்தான் இறுதிவரை நிலைத்தது. எப்பவுமே

இடக்கு முடக்காகப் பேசுவது. சிரித்து சந்தோஷமாக இருக்கவிடாமல் வருத்திக் கொண்டேயிருப்பது. அவரின் நோய் காரணமாகவே, விவாகமாகியும் வீட்டோடு இருந்துவிட்டாள் திலகம். கொப்பர் ஒரு சாடிஸ்ந் என்று மோகனா சொல்லும்.

ரேவதியின் தகப்பன், தன் தங்கையின் குடும்பம் நசித்துப்போய் இருந்ததால் தன்னால் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட காணியில் கொஞ்சம் லட்சுமிக்குக் கொடுப்பதாகத்தான் இருந்தவர். வைரமுத்துவின் குணமறிந்து அதைப்பிற்காலத்தில் பார்க்கலாம் என விட்டுவிட்டார்கள். அந்தக்காணியை திலகத்துக்கு எழுதியபோது வைரமுத்து ஆடிய சன்னதம். பதினெட்டு வயதான அவள் இளம் நெஞ்சத்தில் பதிந்து, அவன் இறந்தபோதுகூட ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரை வரவழைக்கவில்லை.

மோகனாவுக்கு அவள் சந்தித்த முதலாவது இழப்பு இது என்றதாலும், தன் தந்தையை அவள் மிக நேசித்ததால் இவளுக்கும் அவ்வாறே துன்பமாயிருக்கும் என நினைத்தாலும், திலகத்தின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பிழியப்பிழிய அழுது தள்ளிவிட்டாள். மாமியாரின் ஒப்பாரியைக் கேட்டு அவளால் துக்கத்தைத் தாங்க முடியவில்லை.

திலகத்துக்கு மேகானாவைப் பார்க்க சகிக்கவில்லை. வேறாக அழைத்துச் சென்றாள், தேற்றினாள்.

“உனக்கு உலகம் புரியாது மோகனா. இனித்தான் பல்கலைக்கழகம் போகிறாய். அனுபவங்கள் பெறுவாய். அப்பு செத்தது எனக்குத் துக்கமேயில்லை. ஒரு பெரிய ஆறுதல்போல இருக்கிறது. அம்மாவும் ஊரொப்புக்குத்தான் ஒப்பாரி வைக்கிறா.

திகைப்போடு பார்க்கிறாள் மோகனா.

“ஓம் மோகனா, வீட்டிலை ஒரு ஆள் குறையுதென்ற கவலையைத் தவிர இதுவரை நாங்கள் அனுபவித்து வந்த நரக வேதனை போய்விட்டதென்ற ஒரு ஆறுதல், கல் நெஞ்சல்ல. அவருக்கும் விடுதலை எமக்கும் விடுதலை. இனி அவருடைய ஆன்மாவும் பிறருக்குத் துன்பத்தையும் கரைச்சலையுமோ கொடுத்துக் கொண்டிராது நல்ல நிலைக்குப் போகவேண்டும் எனக் கடவுளைத்தான் மன்றாட வேண்டும்.”

மோகனா வழக்கம்போல் திலகத்தின் அறிவையும் நிதானத்தையும் பார்த்து உள்ளூர் மெச்சுகிறாள். “ஆண்டாண்டு

தோறும் அழுதுபுரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ” என்ற ஓளவையாரைவிட, இழப்பிலன்றே ஒப்புக்கு அழும் தோழியின் நிலை ஆச்சரியத்துக்கு உரியதே.

திலகத்தின் சிந்தனை செத்தவீட்டுள் சென்று மாட்டுப்பட்டுக் கொண்டது. தனது கணவன் ஓடியோடிக் கருமங்களைக் கவனித்ததும் - லட்சுமியின் சகோதரன் பணக்கார உயர்உத்தியோக தோறணையோடு வந்து ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து தன் பெருமைகளைப் பீற்றிக் கொண்டிருந்தது - ரேவதி மாமியோ, அல்லது அவள் தங்கையோ (மாமாவின் மனைவி) தன் தாய்க்கு உதவியாக உள்ளே அலுவல்கள் பார்த்ததும் - அடிக்கடி

“திலகம் நீ கொடுத்து வைச்சவள். இப்படி ஒரு புருசன் வந்து வாய்ச்சானே உனக்கு” என்பதும்,

அதற்கு மோகனா “அவளது அருமையான குணத்துக்கு ஏற்ற முடிச்சைத்தானே இறைவன் போட்டிருப்பான்” என்பதும் அவள் நினைவுகளில் வந்துபோக எஞ்சி நின்றது கணவனான அரவிந்தனின் நினைவே.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. காலையிலிருந்து டாக்டர் நர்ஸ் முதலியோரின் நடமாட்டம் குறைந்திருந்தது. காலையிலிருந்தே எலிசா தன்னை அலங்கரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். போதகர் ஒருவரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவர் சேர்ச்சுக்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டார்.

திலகம் தனியே விடப்பட்டாள். அவளுக்குள் ஒரு ஆச்சரியம். தனிமையில் இருக்கும் போதெல்லாம் ஏன் தனது பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகள் பற்றிய நினைவே வருவதில்லை. அது மாத்திரமல்ல தன் அம்மா, அப்பா, தம்பி, கணவன் உறவினர் நினைவுகளைவிட மோகனாவினதும் மாமியுடைய நினைவும் கூடவருகிறது. அவளுக்கே சிரிப்பாக இருந்தது. ஒருவேளை மற்றைய உறவுகளுள் பரஸ்பரம் சுயநலம் இருந்ததோ? கணவன் அரவிந்தனை நினைக்கின்றாள்.

திலகத்தின் கணவன் அரசு உத்தியோகத்தன் ஆனபடியால் அவர்கள் வாழ்விலும் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. பதினேழு வயதில் 25 வயதினான அரவிந்தனை மணம் முடித்தவளல்லவா. மோகனா அதேவருடம் பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவாகி கொழும்புக்குச்

சென்றுவிட்டாள். குழந்தைகள் பிறக்கத் தொடங்கியதும் முந்தைய மாதிரி முரட்டுவேலைகள் செய்ய லட்சுமியும் விடுவதில்லை. ரேவதி மாமி அதற்கு மேலாக கவனம். காசிப்பிள்ளை மாமா யாழ். அலுவலகத்திலிருந்து மோகனாவோடு ரெலிபோனில் பேசுவார். அரவிந்தனோடும் பேசுவார்.

விழாக்கால விடுமுறைகளுக்கு அரவிந்தனே மோகனாவைக் கூட்டிவருவான். மாமா புகையிரத நிலையம் சென்று காரில் அழைத்து வருவார். மோகனாவை இளவரசி போன்றதொரு மனநிலையோடு மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுத்து வருவான் அரவிந்த். காசிப்பிள்ளை அவனது சீனியர் அலுவலர். மோகனாவோ ஒரு பெருமை காட்டாது தன் மனைவியின் அந்தரங்கத் தோழியாக திலகத்தோடு ஆலோசித்து எல்லாம் செய்பவள். தன் மனைவியோடு ஒட்டி உறவாடித் தன் குடும்பத்தையும் மதித்து அன்பு செலுத்தி மிக எளிமையாகப் பழகுவள். மேலும் தன்னைவிட கூடிய படிப்பு படிக்கும் பிள்ளை என்பதே, அவனது மரியாதைக்கும் அன்புக்கும் காரணம்.

ஆண்களில் சிலரோ, இப்படி எளிமையாகப் பழகும் பெண்களைத் தங்கள் நெருக்கமான சினேகிதியெனக் காட்டிக் கொள்வதும் அவளுக்கு தன்மீது ஒரு 'இது' எனப் பீற்றித் திரிவதும் அல்லது தாழ்வுச் சிக்கலால் தம் மனைவிமாரை 'அவளைப் பார்' என்ன கெட்டித்தனம் நீயும் இருக்கிறியே' என சொல்லால் வருத்துவதும் ஒப்பீட்டுக்கூறி வதைப்பதும் அல்லது ஆற்றாமையால் அவர்கள் மீது கதை வைச்சுக்கட்டுவதுமாக அநாகரீகமாக நடத்துகின்றனர்.

அரவிந்தன் நல்ல பண்பட்ட குடும்பத்துப்பிள்ளை. நன்றாக வளர்க்கப்பட்டவன். திவ்யஜீவன சங்கத்தில் அவனது பெற்றோர் மிக ஈடுபாடு உடையவர்கள். அவனும் காந்தீய சேவா சங்கத்துடன் இணைந்து சமூக சேவைகளில் ஈடுபடுபவன். அதனால் மக்கள் போற்றும் குணவானாகத்தான் வாழ்ந்தவன். காசிப்பிள்ளை மாமா எப்படியும் இவனை தமது குடும்பத்துள் எடுத்துப்போடுவமென்றுதான் நினைத்தார். ஆனால் தன் மகளை ஒரு பட்டதாரியாக்கி, ஒரு டாக்டருக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டுமாம்.

திலகத்தின் அதிர்ஷ்டம். அந்தக் குடும்பத்தைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு இரக்கம் வந்துவிட்டது. திலகத்தின் வெகுளித்தனமான பேச்சு, லட்சுமியின் உதவி செய்யும் மனப்பான்மையும், நோயாளி அவர்களைப் படுத்தும்பாடும், இந்த வீட்டுக்குக் கட்டாயம் தன்னுதவி தேவை என சம்மதம் தெரிவித்துவிட்டான்.

திலகத்தின் அப்பாசூட மருமகன் வருகையின் பின் அடங்கிவிட்டார். அவர் வீட்டில் இருக்கும் நேரமெல்லாம் மாமனைக் கழுவித் துடைத்து சகலவேலைகளையும் செய்வதனால் வைரமுத்துவின் முந்தைய அதிகாரம், அக்கிரமம் குறைந்துவிட்டது. அரவிந்துக்கு மாற்றல் கிடைத்து கொழும்புக்குப் போனதும் பழையபடி ஆட்டம்போட்டு ஒரு மாதத்துள் தன் கடமை முடிந்ததென்ப போய்விட்டார்.

எந்தக் குடிகாரன் தனக்கு வந்து வாய்ப்பானோ என ஏங்கியிருந்த திலகத்துக்கு இந்தப் பச்சைத் தண்ணிப் பாவியா என அகமகிழ்ந்து போனாள். தன்னைப் 'பூ' வெனத் தாங்கும் அரவிந்தை அவள் உயிராகவே நேசித்தாள்.

காதலே என்னவென்று தெரியாத அவளுக்கு இதுதான் காதலா என நினைக்கும் வண்ணம் அவள் உணர்வுகள் அவனுக்காக உருகித் தவித்தன. அவனை நினைத்தாலே செம்மை படர இதயம் லப்டப் எனத் துடிக்கிறது. தன்னை மறந்து அவன் புகைப்படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பது. பழைய சண்டித்தனங்கள் குறைந்து மென்மை கால் கொள்கிறது. அவனது தொடுகைக்கே உடல் குழைந்து எதையோ எதிர்பார்க்கிறது. இவள்தான் ஈழப்பெண்ணா. வேண்டிய இடத்து மென்மையும் வேண்டாத இடத்து வன்மையும் தொழிற்படும் வீரபரம்பரையா," அவள் முகம் மலர்ந்து காணப்படுகிறது.

திலகம் தன்னுள்ளேயே சிரித்துக் கொள்கிறாள். அரவிந்த் பற்றி நினைக்கும்போதுசூட அதே உணர்வுகள். அதே மகிழ்ச்சி. அதே உற்சாகம். இந்த வயதிலும் இளமையானவளாக உணர்கிறாள். இத்தனை வலிமை பெற்றதா காதல்?

திலகத்துக்கு இரண்டாவது குழந்தை பிறந்து சில நாட்களில் மோகனாவுக்கு விவாகம் பேசப்படுகிறது. அந்த நாட்களில் மோகனா குழந்தைகளுக்கான அன்பளிப்புப் பொருள்களோடு அங்கே வருகிறாள்.

"திலகா, நீர் இனி ஒரு வீடு கட்ட ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும்"

"நானும் அப்படித்தான் நினைச்சன் மோகி, இரண்டு அறையிலை ஒரு சின்னக் கல்வீடு கட்ட வேணும். வீடு மெழுகி மெழுகிக் கை தேய்ஞ்சு போச்சு."

இதனைக் கேட்டுக்கொண்டே வந்த அரவிந்தன், "நானும் கொஞ்சநாளாக இதைத்தான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறன். 2 அறையோடு ஒரு குசினியும் போடலாம்.

“நான் சொல்றதைக் கேளுங்கோ அரவிந்த்! திட்டமிட்டு செயற்பட வேண்டும். இன்றைக்கு இவ்வளவுதான் இருக்குது என்றுபோட்டு நாளைக்கு சின்னவசதி வந்ததும் அங்காலை இங்காலை ஒட்டுப்போட்டுக் கட்டுறதே?”

“நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை”

“இன்றைக்கு சின்னதுகளாய் இருக்கிற இதுகள் நாளைக்கு இன்னும் இரண்டு பெடியள் பிறக்க ஓடியாட, விளையாட இடம்காணாமல் போய்விடும். 4 வருடத்திலை உங்களைக் கேள்விகேட்கத் தொடங்கிவிடுங்கள். வடிவாக ஒரு திட்டம் வரைந்து, கடனை உடனைப் பெற்று முடித்துவிட்டால் அதுகளுக்கும் விட்டாத்தியாக ஒடிப்புழங்க, தத்தமக்கென ஒவ்வொரு இடம் வைத்துப் படிக்க, கொஞ்சம் நாகரீகமாக இருக்கப்பழக வசதியாய் இருக்கும்”

“ஞாயமாக முடியுமே, காசுக்கு எங்கை போக?

“இல்லை அரவிந்த் நல்ல ஆக்கபூர்வமான விடயங்களுக்குக் கடன் எடுக்கலாம். கடன்பட்டார் நெஞ்சம்போல’ என்பதெல்லாம் இப்ப இல்லை. பொருளியலின் படி ‘கடன் எடுப்பது’ ஒரு முக்கிய பொருளாதார உறுப்பு. மிச்சம் பிடிச்சுக் கட்டுவம் என்றால் அது ‘சூ’க்காட்டிவிடும். கடன் அடைக்க வேண்டுமென்றால் கட்டுமட்டாகச் செலவு செய்யலாம். நாங்களும் உதவி செய்வம் தானே.

ரேவதி கொடுத்த ஐந்து பரப்புக் காணியில் வீடுகட்டும் ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன. நவீனமாகப் போடப்பட்ட வரைபு. மூன்று அறைகள் ஒரு களஞ்சிய அறை, குசினி, ஹால், பின்விறாந்தையில் வீட்டோடு சேர்ந்த குளியலறை கழிப்பறை, வளவின் மூலையில் சாதாரண உபயோகத்துக்கான கழிப்பறை எனக் களை கட்டியது வீடு. பூரித்துப் போய்விட்டான் அரவிந்து. நாற்பதினாயிரம் ரூபாவோடு சிக்கனமாக முடிக்க முடிந்தது, காசிப்பிள்ளையர் உதவியால். பன்னிரண்டாயிரம் தான் கையிலிருந்தது - எண்ணாயிரம் அவனது அமைப்புகளிலிருந்து பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

வளவுக்குள்ளேயே கிளறுப்பட்ட கல்லுகள், தறித்த பனையிலான கோப்பிசம், தறிக்கப்பட்ட வேம்பிலிருந்து கதவு நிலைகள், மாடிவீடு கட்டிக் கொண்டிருந்த காசிப்பிள்ளை மாமாவின் லொறிகளிலேயே வரும் சல்லி, மணல் சீமெந்து எல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து சிக்கனமாக வீடெழும்பிவிட்டது. திலகமும் அரவிந்தும் உள்ளம் முழுவதையும் மோகனாவுக்கே

அளித்துவிட்டனர்.

“உனது யோசனைகளுக்கு ஒரு பென்னி” எலிசாவின் கிசுகிசுப்பு அவளை நிஜ உலகுக்கு அழைத்து வந்தது. ஓ! இந்தப் பெண்ணுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் எவ்வளவு நிம்மதி. வெளிநாடு எனில் சொர்க்கபூமி, வெள்ளைக்காரரெனில் தேவ பிறப்புகள் என்ற வார்ப்பு எண்ணங்களால் நிறைந்திருந்த நமக்கு உள்ளே வந்து பார்த்தபின்தான் ‘வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி’ தான். அவர்களுக்கும் கஷ்டங்கள், துன்பங்கள், ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கின்றதென்பது புரிகிறது.

“மோகனாவைப்பற்றி நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறியளோ. அப்படி ஒரு தோழி எனக்கிருக்கவில்லையே என்றதுதான் கவலை.”

சிரிக்கிறாள் திலகம் “இல்லை உனது வாழ்வைப் பற்றித்தான் நினைச்சுக் கொண்டிருந்தேன். ரொறண்டோவுக்கு வந்து எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பாயென்று”

“எல்லாம் அனுபவக்கல்விதான். ஆனால் பண்ணையிலேயே இருந்திருந்தால் யந்திரமாய் வாழ்ந்து மடிந்திருப்பேன். இப்படி ஒரு உலகம் இருப்பது தெரியாமலே போயிருக்கும்.”

“இளம்பிரபு, பின்பு வந்தானா? ஏதும் உதவி செய்தானா?” “நான் ரொறண்டோவுக்கு வந்து சேர்ந்ததும் எங்கே தங்குவதென்ற யோசனை. ஏதோ ஒரு கடை வாசலில் படுத்துக் கொள்வேன். குளிர் சகிக்கமுடியாது. ஒரு கடையில் இரவு ஒரு பணிஸ் சாப்பிட்டுவிட்டு கடைமுடும் வரை காத்திருந்தேன். மேசை துடைக்கும் பெண் என்னிடம் கதை கொடுத்தாள். எனக்கு தங்க ஒரு இடம் தருமாறு கெஞ்சினேன். அவள் தனது அறையில் ஒரு இடமும் அதே கடையில் குப்பை வாரிக்கொட்டும் பகுதிநேர வேலையும் தந்தாள்.”

எலிசா பெரிதாகச் சிரித்தாள், சிரித்தாள் கண்ணில் நீர் வரும்வரை, தொடர்ந்தாள்.

அவள் எப்படி இருக்க வேண்டியவள்! பண்ணையில் இவள் இளைய சகோதரியானபடியால் வீட்டில் ஒருவேலையுமில்லை. காடென்றும் அருவியென்றும் பட்சிகளோடு பாடி

ஆடித் திரிந்தவள். புல்வெளியில் சீமாட்டிகள்போல நடந்தும், வணங்கியும், முழந்தாள் மடித்து மரியாதை செய்யவும் பழகியவள். ஏற்கனவே மூன்றுபேருடன் நாலாம் ஆளாய் அந்த வீட்டுள் வாழ்ந்து குப்பை வாரவா பிறந்தாள். கண்ணீர் வடித்தாள்.

அத்தியாயம் - 4

இன்று பிரபுவைக் காணப்போகும்நாள். அந்தப் பெண் நாகரீக உடை வாடகைக்கு விடும் இடத்திற்கு இவளை அழைத்துச் சென்றாள். மிக உயர்ந்த தரத்தவர் அணியும் உடையொன்று அந்த வாடகை ஒன்றே அவளுக்கு சாதாரணமான உடை ஒன்றை முழுமையாக வாங்க முடியும்.

இளம்பிரபு அவளைக் கண்டதும் இரசிக்கும் பார்வையோடு “நீ இன்று சரியாக உடை உடுத்தியிருக்கிறாய். நான் உன்னை நல்லதொரு உணவகத்துக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். அது உயர்வர்க்கத்தினர் செல்லும் இசை நடனம் உள்ள ஒரு இடம். ஆனால் அங்கே மௌனமாக இருக்க வேண்டும். மெதுமெதுவாக உண்ண வேண்டும். கரண்டிகத்தி முதலியன பீங்கானில் பட்டு ஒலி எழுப்பக்கூடாது. ஒரு இடமும் எழும்பி ஓடித் திரியேலாது. சம்மதமா?”

கனவிலும் கண்டிராத தேவலோகம் போன்ற உணவகம். மேசைகள் பீங்கான்கள் பளபளத்தன. நியான் விளக்குகள் அங்கிருந்த குடிவகைகளை கிறிஸ்தர்ல் கிளாஸ்களை எல்லாம் ஜுவலிக்கச் செய்தன. ஆணும் பெண்ணும் கைகோர்த்தவாறே ஓடுவதே தெரியாத கப்பல்கள்போல அசைந்து அசைந்து நடந்தனர். கைமுட்ட ஓர்கன்டி சட்டையும் கால்முட்ட குடைபோல் விரிந்த பாவாடையும் அழகான நவநாகரீகமான தொப்பிகளையும் அணிந்து சீமாட்டிகள்.

அவள் அன்று உண்ட உணவுபோல இன்றுவரை என்றும் உண்டதில்லை. பிரபு செய்வதைப் பார்த்து அப்படியே கவனமாகக் கத்தியால் வெட்டியோ அரிந்தோ முள்ளுக்கரண்டியால் குத்தி எடுத்து சோஸ் இல் தோய்த்து உண்டாள். எவை எவை எனக் கண்டுபிடிக்க முடியாதவாறு ஒவ்வொன்றும் மிக ருசியாகவும் மேல்தட்டு வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாகவும் இருந்தது.

பாதி இருள் சூழ்ந்த சிவந்த ஒளியில் இசை ஒரு கிறுகிறுப்பையும் அதிசயத்தையும் தந்ததோடு கூடவே மிரட்டிக்கொண்டும் இருந்தது. இந்தப் புதிய சூழல் நிச்சயமாக அவளுக்கேற்ற சூழலல்ல.

ஏணி வைத்தாலும் எட்டாத இடமாயிருந்தாலும் அவள் மனப்பாங்குக்கு ஒவ்வாத சூழலாயிற்றே. திடீரென அவளுக்கு ஒரு முதிர்ச்சி ஏற்பட்டதுபோல இருந்தது. பண்ணைக்குள் சிட்டுக்குருவியாய் பொறுப்பற்றுத் திரிந்த எலிசா இந்த ஒரு சிறிது நாட்களுள் பட்ட அனுபவங்கள் அவளைத் தீவிரமாகச் சிந்திக்க வைத்தது.

வீடுகளிலிருந்து ஓடிவந்த அறை நண்பிகள் மூவரும் சொல்லியும் மாளாத சுயசரிதங்கள் உலகின் போக்கை உணர வைத்தன. நம்பி வந்தவங்கள் நட்டாற்றில் விட்டுவிட, தாம் வாழ்ந்த வசதியான வாழ்வுக்கு மீண்டும் போக வழியில்லாது, தங்கள் வேலைக்காரர்கூட நடத்தாத ஒரு வாழ்வை மிகக் கேவலமாக நடத்தி வாழ்கிறார்களே.

பிரபுவின் மகன் மிகுந்த மென்மையான குரலில் தாம் பால்யத்தில் பயின்ற விளையாட்டுக்களை நினைவு மீட்டினான். இருவரும் குழந்தைகள் போலவே குதூகலித்தனர்.

‘எலிசா, அது ஒரு விளையாட்டு நட்பு ‘பப்பி லவ்’ என்று கலாசாலையில் பகிடி விடுகிறார்கள்.

ஒரு குடும்பம்-எதிர்காலம் என்பது பல அம்சங்களைக் கொண்டது. சமூகத்துடன் ஊடாட்டமானது. வெவ்வேறு வாழ்க்கை முறைகளைக் கொண்டதல்ல. இலட்சியங்கள் நோக்கங்கள் வெவ்வேறு திக்குகளிற் செல்லாமல் ஒரே திக்கில் செல்வன. இவைதான் ‘விவாகம்’ எனும் சொல் அடக்கியது.”

“ஆனால் எங்கள் உறவு எல்லைமீறிப் போனதல்லவா?”
 “இல்லை எலிசா, நினைத்துப்பார். அது உண்மையான காதல் அல்ல. நாம் ஒரு விடயத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவை எப்படி இருக்கும்? எப்படி நிகழும்? என அறியும் ஆர்வத்தால் அந்த அனுபவத்தை அடைந்து பார்ப்போமா” என்ற ரீதியில்தான் நிகழ்ந்தது.

அது விளையாட்டுத்தனமான போக்குத்தான். இல்லாவிடில் மேலும் மேலும் தூண்டப்பட்டிருப்போமே.”

“நல்ல நண்பர்களாக இருந்தோம். வாழ்க்கையில் இணைவோமென நான் நினைத்துப் பார்க்கவும் இல்லை. ஒரு களங்கமில்லாத நட்பு என்பதால்தான் யாருடனும் உன்னைப்பற்றிப் பேசும்போதுகூட எந்த ஒரு கள்ளத்தனமுமின்றி ஒரு இரசாயன மாற்றமுமின்றிப் பேசுகிறேன். காதலென்றே நான் நினைக்கவில்லை. உனக்குப் புரிகிறதென்று நினைக்கின்றேன்.”

“நான் தான் தவறாக நினைத்துவிட்டேனா? நீங்கள் என் காதுகளில் கிசுகிசுத்த வார்த்தைகள் எல்லாம் பொய்யா?”

“எலிசா, விவரம் அறியாத வயதிலை உலக அனுபவம் பெறாத இனக் கவர்ச்சி அது. எனக்கு படிப்பு முக்கியம். தொந்தரவுபடுத்தாதே. இன்னும் ஏழு வருடம் படிக்க இருக்கிறது. அதுவரை இப்படியே தான் இருப்பேன். பண்ணைக்குப் போய்விட்டு. நகரங்கள் உன்னை ஏமாற்றிவிடும். தனிய இருப்பது பாதுகாப்பான தல்ல. எப்போதாவது நாம் சந்திப்போம். எப்போதும் நண்பர்களாகவே இருப்போம். கைச்செலவுக்கு இந்தா காசு. தேவையாயின் இடைக்கிடை அங்கே வா.”

நூறு டொலர் தந்தான். அப்ப அது எனக்குப் பெரிய காசு. அத்தோடு உணவகத்தின் நடனமும் இசையும் எனக்கு மயக்கத்தைத் தந்தன. அதன் பிரம்மாண்டத்தின் முன் மௌனியாகி பூரண திருப்தியோடு “குட்பை” சொல்லி வந்துவிட்டேன். நடனமாடும்போதுகூட என்னை அவன் கூட்டிச் செல்லவில்லை. அந்தப்படிமுறை தனக்கும் தெரியாது என்று விட்டான்.

அதன்பின் நான் பிரபுவைக் காணவில்லை. நிலைமையை உணர்ந்து அனுசரித்துப்போகும் தெளிவு ஏற்பட்ட பின்னருங்கூட சந்திக்க முடியவில்லை.

கனவுலகிலிருந்து விடுபட்டவள்போல திடீரென முறுவலித்தார் எலிசபெத். அத்துடன் அந்த அத்தியாயம் முடிந்து விட்டது என சோகத்துடன் சொல்லி எழுந்து சென்றுவிட்டார்.

வைத்தியசாலைக்கு வந்து ஏழு நாட்களாகிவிட்டன. உடலில் ஒரு அங்குலமும் விடாமல் எக்ஸ்டீரே, எக்கோகாடியாக், அல்ட்ராசவுண்ட், ஸ்கானிங், அஞ்சியோகிராம், எலும்பு டென்சிற்றி என்றெல்லாம் ஸ்ரெச்சரில் வைத்து அந்தந்த அறைகளுக்கு எடுத்துச்

சென்று பரிசோதிக்கப்பட்டது. இவையெல்லாம் பெரும் அலுப்பையும் வேதனையையும் தந்து வந்தன.

இன்று எலிசாவும் ஏனோ தெரியாது மிக மௌனமாக இருக்கிறார். அவரின் தொடர்பு இவளுக்குத் தேவையான மருந்தாக இருக்கிறது.

வீட்டிலும் இப்போ அதிகம் உதவி செய்ய முடியாத நிலை. கடந்த ஆறுமாதங்களாக இடைவிடாத இருமல், அடிக்கடி காய்ச்சல். அதனால் பேரப்பிள்ளைகளைப் பராமரிக்கவோ அல்லது பாடசாலைக்கு அழைத்துச் சென்று வரவோ இயலாத தன்மை. வீட்டிலும் சமைக்கவோ உதவி செய்யவோ முடியாத சுகவீனம்.

பென்சன் எடுக்கவும் இருக்கமாட்டா போல என்ற குசுகுசுப்பும் அரைகுறை மயக்கத்தில் கேட்ட ஞாபகம். 65 வயது முடிந்தது. இப்போதான் அதற்கான தொடர்புகள் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அரசாங்கத்துக்கு நாங்கள் என்ன சேவை செய்தோம். சும்மா இருக்க ஆயிரம் டொலர் அள்ளித்தாறான். எங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பிள்ளைகள், குடும்பங்கள் இந்தக் காசை ஏன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்?

வாழும்வரை பிறரில் தங்கியிருக்காது சுயமாக செயற்பட வேண்டும். இயலாத காலத்தில் அதாவது வேறொருவரின் உதவி இல்லாமல் செய்ய முடியாதவற்றிற்கு ஒத்தாசை செய்யக் குடும்பப் பராமரிப்பாளர்கள் இருக்கிறார்களாம். சமூகப் பராமரிப்பு நிலையம் என்றிருக்கிறதாம். குறுகியநாட் பராமரிப்பு, நீண்டநாள் பராமரிப்பு, இறுதிநிலைப் பராமரிப்பு எனும் வகைகளில் இந்நிலையங்களுக்கு அரசாங்கம் நிதியுதவி வழங்குகிறதாம். தனிப்பட்ட ஒவ்வொருவருக்கும் கனடிய அரசாங்கம் கூட்டுப்பொறுப்பு ஏற்றிருக்கிறதாம். இப்படி எத்தனையோ விடயங்கள் எலிசா சொல்லித்தான் திலகத்துக்குத் தெரியவருகிறது.

என்றைக்கு அரவிந்தன் தன்னைத் தனியே விட்டு மேலுலகம் சென்றானோ அன்று தொடக்கம் திலகம் கோயில், குளம், கூட்டம் கொஞ்சலி என்று போகாமல் விட்டுவிட்டாள். முதியோர் சங்கங்களுக்குப் போயிருந்தால் இவைபற்றி அறிந்திருக்கக் கூடும். தன்னுள் தானே சுருண்டு, சமையலை பேரப்பிள்ளைகளைப் பராமரித்ததோடு நின்றுவிட்டாள். ஓய்வு நேரங்களில் ஆத்மீக ரீதியான பாபாவின் அருளுரைகள், வரலாறு, தேவார திருவாசகம்

என்றிருந்துவிட்டாள்.

ஊரிலே வீடுவீடாகப் பிறருக்கு உதவி செய்து நல்ல பெயர் எடுத்தவள், இன்று யாருடனும் ரெலிபோனில் பேசுவதைக்கூடத் தவிர்த்துவிட்டாள். ஊருலகத்தைப் பற்றி அள்ளல் அளாம்பல் கதைச்சு நேரத்தை வீணடித்தலால் பாவச்சுமைதான் ஏறும். பதிலாக சத்சங்கம் அல்லது ஆன்மீக அறிவியல் நூல்களை வாசித்தல் பிரயோசனமாகும் என எண்ணுவாள். அவள் காணாத அனுபவங்களா, துணிமணிகளா, நகைநட்டா? இனிப் போறவழிக்குப் புண்ணியம் தேடுவம். உலக வாழ்க்கையை மிகமிகத் திருப்தியாகவும் பிறருக்கு சேவை செய்தும் வாழ்ந்தாயிற்று. இனி உள்ளத்தாலான ஆன்மீக வாழ்வுக்குத் தயாராவோம் என்பதே அவள் கொள்கையாக இருந்தது.

முதல்நாள் எலிசா ஒரு பத்திரிகையை 'நுணுக்குக் காட்டி' வைத்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தபோது திடீரென சிரித்தார். வாயை அடக்கியடக்கித் தோள் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தார். காயத்ரி மந்திரத்தை உள்ளுக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டிருந்த திலகம் கவனித்துவிட்டாள். உடனே எலிசா எழுந்துவந்து ஒரு புள்ளிவிபரத்தை வாசித்துக் காட்டினார்.

கனேடிய சமுதாயத்தில் 16 லட்சம் பெண்களும் 11 லட்சம் ஆண்களும் பராமரிப்பாளர்களாக இருக்கிறார்களாம். இந்தநிலை வரவரக் கூடுகிறதாம். ஏனெனில் வயதுபோனவர்களின் சராசரி இறப்பு வயது அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறதாம். ரொறண்டோவில் 1950 இல் 69 பேர் மாத்திரம் பராமரிப்பாளர் தொழில். ஆனால் 1999 இல் 794 பேராக அதிகரித்ததாம். முதுமையில் வலிமையகல்வதால் கூடிய பராமரிப்பு தேவையாக உள்ளது. ரொறண்டோவில் மட்டும் 85 வயதுக்கு மேற்பட்டோர் 52535 பேர். அதில் பலர் இறுதிநிலைப் பராரிப்பில் இருக்கிறார்களாம்.

இதன்மேல் சிரித்த எலிசா, "இதற்கென்ன காரணம் தெரியுமோ? சனப்பெருக்கம் மாத்திரமல்ல, மருத்துவத்துறையில் ஏற்பட்ட துரித முன்னேற்றமும் நவீன உபகரணங்களும் அரசாங்கம் இவர்களைச் சுமுகமான நிலையில் வைத்துப் பாதுகாப்பதுமே" என்றார்.

முதலில் தனக்கு படிமுறையான உதவி தொடர்ந்ததாம். அதன்பின் உணவு தயாரிப்பு துப்பரவு செய்தல், குளிக்க வார்த்தல், துணிதுவைக்க யந்திரத்துக்குப் போதல், பொருள்கள் வாங்கக் கூடிவருதல், தங்கள் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளல், பிரயாணங்களுக்கு உதவியாக வருதல், வாசித்துக்காட்டல் என

மணித்தியாலங்கள் கூட்டிக்கூட்டிப் பின்னர் நீண்டநாள் பராமரிப்பில் வைத்திருக்கிறார்களாம்.

கேட்கக்கேட்க அதிசயமாயிருக்கிறது திலகத்துக்கு. தன்னுள் தானே ஓடுங்கியமையால் உலக நடப்பே தெரியாதிருந்துவிட்டது. என்றாலும் ஏன்தான் கனேடிய அரசிடமிருந்து பிச்சை வாங்க வேண்டும். பிச்சை எனும் சொல் நாகரீகமற்றது என்றோ பென்சன் என்கிறார்கள்.

மூத்தவன் ஒரு டாக்டர். அவனுக்கு இன்னொரு டாக்டர் பெண்ணை விவாகம் செய்துவைக்க இவள் பெரிதும் விரும்பினாள். ஆனால் இரவு வேலை அது இது என்றுவரும். சாதாரண வீட்டுப் பொறுப்பு பார்க்கக் கூடிய ஒரு பெண்ணை போதுமானதென்று பட்டதாரியாகி வீட்டின் செல்வநிலை காரணமாக தொழிலொன்றை ஏற்காது சமூகசேவை அமைப்பொன்றின் தலைமைப்பதவி ஏற்று நடாத்திக் கொண்டிருந்த அழகிய பெண்ணொருத்தியைக் கைப்பிடித்தான்.

மாமியாரை நவநாகரீக நங்கையாக மாற்ற முயன்று பாவாடை சட்டை, நீட்டுச்சட்டை அணிய வைத்தாள். ஓரிரு தடவை தன்னோடு தொடர்புடைய முதியோர் மன்றம் அழைத்துச் சென்றாள். மாமியாரின் கைப்பாகம் எதையும் விரும்பியுண்டாள். இருவரும் நட்புறவம் நன்றாகக் கதைப்பார்கள். அவளது விசித்திரமான குணம் தனது கணவன் ஓரிரு நிமிடங்கூடத் தாயோடு பேசுவதையோ கவனமெடுப்பதையோ அன்பான பார்வை பார்ப்பதையோகூட விரும்பமாட்டாள்.

‘அம்மா சாப்பிட்டிங்களா’ என்று கேட்டால்கூட “ஓ நான் கொடுமைக்கார மருமகள் தானே உணவு கொடுக்கவில்லை” என எரிந்து விழுவாள். இருநிமிடங்கள் அயலே இருந்து ஊர்ப்புதினங்கள் ஏதும் சொல்லித்தம் உணர்வுகளைப் பகிரும் வேளையில் “பேபியை வைச்சிருங்கோ, அடுப்பிலை அலுவல்” என்பாள். குழந்தையையும் கொண்டு அறைக்கு வந்தாலோ ‘அந்த அறையின் சுவாத்தியம் சரியில்லை. அதுக்குள்ளை பிள்ளைகளுக்கு ஸ்ரவ்வியாய் இருக்கும். கணவன் தனக்கு மட்டுமே உரியவன் எனும் பொஸிஸிவ் எண்ணமோ என்னவோ.

அடுத்த மகன் பொறியியலாளரானான். அவனுக்கு திலகத்தின் ஆசைப்படியே ஒரு டாக்டர் மனைவியானாள். அந்த வீட்டில் எல்லா சுதந்திரமும் கிடைத்தது. ஆனால் அதுகூட ‘தலையிடாக்கொள்கை’

நீ எதுவும் செய்யலாம். அதுபற்றிக் கவலைப்பட மாட்டேன். ஆனால் ஒரு நிமிடங்கூட உன்னோடு என்னால் செலவழிக்க முடியாது. இரவு ஒரு மணிக்கும் தொலைபேசி அழைப்பு வரும். தட்புட என சப்பாத்துக் கால்கள் சத்தங் கேட்கும். கார் இரைந்து கொண்டு வெளியே போகும். திரும்பிவரும்வரை திலகத்துக்கு நித்திரையில்லை.

மகனுக்குக் கோப்பி கொண்டுபோகும்போது, லதாவைக் காணோம் என்றால் “அவ என்ன குழந்தையாம்மா. வேலை முடிய வருவா. போனது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் பிரசவ கேஸ் ஒன்று சிக்கலாய் இருக்கு. சிலவேளை சத்திரசிகிச்சை செய்ய வேண்டிவரும் என்றவ. இன்று 10 மணிக்கும் ஒரு சத்திரசிகிச்சை இருக்கு. பிறகுதான் வருவா என்று நினைக்கிறன்” என்பான்.

டாக்டரைத் தேடித் தனக்குத்தான் நித்திரை இல்லை என்று நினைத்துக்கொள்வாள். இப்போதல்லவா தெரிகிறது ஒரு டாக்டர் படும்பாடு. நோயாளியின் பிரச்சினைகளைத் தலைக்குள் வைத்துக்கொண்டு கருமீ கண்ணாயினார்க்கு, கடமைக்கு முதன்மை கொடுப்பவர்களுக்கு மாமி மாத்திரமல்ல கணவன் பிள்ளைகள் வீடு வாசல் ஒன்றையும் கவனிக்க எங்கே நேரம்? இன்றுதான் மருமகளைப் பற்றி ஓர் உயர்வான எண்ணம் தோன்றுகிறது.

ஏதோ வருடத்தில் இரண்டு தடவை எல்லாரும் சந்தித்து உண்டு, உடுத்து அளவளாவி மகிழ்வார். தகப்பனாரின் திவசம் ஒன்று, மற்றது கிறிஸ்தம்ஸ் விடுமுறைக்குள் ஒருநாள். அதற்குள் டாக்டர் மருமகளுக்கு ஒரேவேலை. எல்லாரும் விடுப்பில் போய்விடுவார்கள். இந்துவாகிய அவளுக்கு நிறைய வேலையும் பொல்லாலை அடிச்ச காசும். ஆனால் கட்டாயமாக ஒருநாள் விடுப்பு எடுத்துவிடுவாள்.

மூச்சுவிடாமல் உழைக்கிற இந்தப் பிள்ளைகள் அங்கே தாய்நாட்டில் புத்தகமும் கையும் அல்லது விளையாட்டு. முன்னுக்கு நிற்கிற பூக்கன்றுகளுக்குக்கூட தகப்பன் அல்லது தாய் அல்லது வேலைக்காரன்தான் எல்லாம் செய்ய வேண்டும். அடிக்கடி திலகம் அம்மம்மா வீட்டில் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நினைவூட்டுவாள். தான் எப்படி ஒரு வறிய வீட்டில் பிறந்து கஷ்டப்பட்டு வளர்ந்தது என்பாள்.

“அம்மா, நீங்களெண்டாலும் கல்யாணம் கட்டமுன் கஷ்டப்பட்டீர்கள். இங்கே பிள்ளைகுட்டிகளைக் கண்டாற்போல தான் கஷ்டப்படுகிறம். தொழிற்சாலைகளிலும் உணவகங்களிலும் உடம்பு ஓயுமட்டும் வேலை வேலை. வந்தேறு குடிகளுக்கு இரண்டு

வேலை மூன்று வேலை. வீட்டை வந்தால் பிள்ளைகளுடன் விளையாடவோ, மனைவியோடு அன்பான வார்த்தைகள் பேசுவோ முடியுமா. உடம்பு கெஞ்சும். படுக்க வேண்டியதுதான்”

“அதுசரி, அரசாங்கத்திடம் பிச்சை எடுப்பது சரியில்லை. நான் எதுவிதத்திலும் இந்த நாட்டுக்கு எந்த சேவையும் செய்யவில்லை. பென்சன் எனும் பெயரால் பிச்சைக்காக? நீங்களெல்லாம் நல்ல நல்ல தொழில்களில் இருக்கும்போது ஏன் அரசைக் கேட்பான்”

“சும்மா இருங்கோம்மா, நாங்களிருவரும் கட்டுகிற வருமான வரியே, வருடம் பூராவும் நான்கைந்து பேருக்கு பென்சன் கொடுக்கப் போதுமானது” என்கிறார்கள்.

எங்கள் சமயம் சொல்வதுபோல வயது போகப்போக பந்தபாசங்கள் தானாகவே அறுபடுமோ? அப்படி அறுபடும் வாய்ப்புக்கள் கனடாவில் அதிகமாகவே இருக்கின்றது. உறவுப் பாலங்கள் முகத்துக்காக மட்டும் தொங்கிக்கொண்டு கிடக்கின்றன. குடும்ப பாசங்களும் நெகிழ்ந்து, பிரியறுந்து வருகின்றன. இனி இவளுக்கும் கன்னியர் மடவாழ்வுபோலத்தான் அமையப்போகிறது போலும்.

மோகனா பி.எஸ்.சி. சித்தியடையவும் மாமா கலியாணம் பேசிவிட்டார். மோகனா வந்து திலகத்தைச் சந்தித்தபோது இருவருமாக அவர்களது குருநாதசாமி கோவிலுக்கு வந்து றோகணி மடத்திலிருந்து கதையோ கதையென்று கதைத்தார்கள்.

“ஏன் மச்சாள் யூனிவேசிற்றியில் நல்ல பெடியன் ஒன்றைப் பார்த்து லவ் பண்ணியிருக்கலாமே. அதாலை அவர் பற்றி நீ நல்லாய் அறிந்திருக்கலாமல்லவா”

“திலகா, ‘சூடுகண்ட பூனை அடுப்படிக்குப் போகாதாம்’ அப்படி எனக்கொரு தாழ்வுமனப்பான்மை. எனக்குரியதைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வல்லமை என்னிடம் இல்லை என்பதுதான். சிறுவயதிலிருந்தே அப்படித்தான். எனக்குப் பிடித்த சட்டைத்துணி, ஒன்றில் சாயம்போகும். அல்லது கிழிந்தோ தொலைந்தோ போய்விடும். அதுபோலத்தானே எல்லாம். ‘மின்னுவதெல்லாம் பொன்னல்ல’ என்பதை பாடசாலை நாட்களிலேயே படித்துவிட்டேனே.”

“இல்லை மச்சாள், எனக்குப் பயமாக இருக்கு. மாமா, மாமி எல்லாத்தையும் உனக்காகச் செய்து பழக்கினதாலை ஏன் நானும்தான், உனக்குத் தன்னம்பிக்கை இல்லாமல் போச்சது. ஆனால் உனது படிப்பை எங்களாலை செய்ய முடியாது. அதை

நீதானே செய்ய வேண்டும். கெட்டித்தனம் இருந்தபடியால்தான் முதலாம் பிள்ளையாய் வாறனீர். கப்பும் வளையும் பொறுக்க தைரியமும் பொறுப்பும் வந்துவிடும்.

மோகனாவின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன. எத்தகைய பெரிய உண்மையை இவ்வளவு எளிதான உவமையால் விளக்கிவிட்டாள் திலகா. அவளின் கரங்களை கையால் அழுத்தியவாறே,

“திலகா, எந்த யூனிவேசிறியிலை இந்த உளவியல் தத்துவம் படித்தனீர்? நான் ஏன் இப்படி, ஹாஸ்டலில் எல்லாரும் தத்தம் பிரயாணங்களைத் தாமே ஒழுங்குபடுத்தித் தாமே தனியப் புறப்பட்டு விடுவார்கள். ஆனால் அரவிந்தனின் அறிவிப்பு வந்தபின்தான் நான் புறப்பட ஆயத்தம் செய்வேன்”

“டாக்டர் சத்தியேந்திராவுக்கு உதுக்கெல்லாம் நேரம் வராது. நீ தான் குடும்ப விடயங்களில் தீர்மானம் செய்தல், ஒழுங்குபடுத்தல் போன்றன செய்தல் வேண்டும். பிள்ளை குட்டி என்று வந்தால் அவருக்கு நேரமில்லாது விடினும் நீதான் வெளியே அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். புரிஞ்சுதா?”

“அடே! அரவிந்த் சொல்லித் தாறார் போல வரவர புத்திகூர்மையடையது”

சிரித்துக்கொண்டே “பாலர் பாடசாலையில் பெரியவனுக்குப் பரிசு கொடுத்தவை. அம்மாதான் கூட்டிப்போனவ. ‘அப்பாவும் வரலை அம்மாவும் வரலை’ என்று இவருக்கு முறைப்பாடு. அப்பதான் பெரிய லெக்சர். பிள்ளைகளின் மனம் வாடக்கூடாதாம். தான் கொழும்பிலை இருந்து வரமுடியுமோவாம். நான்தான் கூட்டிப்போக வேணுமாம். அப்பதான் மகன் தலைநிமிர்ந்து நடப்பானாம்”

“அதுதான் அவதானித்தல், வாய்ப்புப் பார்த்தல், தீர்மானம் எடுத்தல். முடிவு உன்கையில் என்ற கலைச்சொல் எல்லாம் கமறுது.”

“போ, மச்சாள் விகடனையும் குமுதத்தையும் வாசித்து திமிங்கிலம் பேசாமல் இதையும் படியும் என்று உளவியல் நூல்கள், மு. வரதராசன், திசவரதர், என்றும் புத்தியுள்ள காகம் போன்ற பாலர் கதைகள் புத்தகங்களையும் கொண்டு வாறவர் ஆக்கமான கதைகள் சொல்ல வேண்டுமாம்.

“அது சரி, நீ மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தனியோ”

“அப்பா எழுதின உடனை, நான் தோழி சந்தியாவையும்

கூட்டிக்கொண்டு கிளினிக்குக்குப் போனன். ஆளுக்கு என்னைத் தெரியாதுதானே. பார்த்திட்டம், பரவாயில்லை. ஆனால் கொஞ்சம் கடுவல் போல இருக்கு என்று நினைத்தேன்“.

“ஏன்? நோயாளிகளோடு பாய்ஞ்சு விழுகிறாரோ?”

“இல்லை, சந்தியா போய் எங்கோ அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தவரை மறித்து, சார் ‘முறிவு தறிவு வாட்’ எங்கே இருக்குது என்று கேட்டாள்” சிரிக்கிறாள் மோகனா.

வெடுக்கென்று சந்தியாவைப் பார்த்து “டாக்டரிடம் தான் கேட்க வேண்டுமோ அற்றண்டன்மாரிட்டைக் கேட்டால் சொல்ல மாட்டினமோ” என்று பாய்ஞ்சார், நான் பயந்து போனன்.

அவளும் வாயாடிதானே “அற்றெண்டன்ற்மாருக்கும் உங்களைப்போல நேரமில்லையாம்” கோபத்தாலை முழுசிக்கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தார். கொஞ்சம் தள்ளி நான் நிண்டன். கண்டிட்டு ஒரு விரலாலை அந்தப் பக்கம் என்று காட்டிவிட்டு கடகடவென்று போயிட்டார்.

சந்தியா என்னைப் பார்த்து ‘பயந்தாங் கொள்ளியடி நீ, மயங்கி மயங்கி விழப்போறாய். உந்தச் சீறலுக்கு” என்று சொல்ல நானும் சிரித்துக்கொண்டே பார்க்க, அவரும் ஒரு வளைவில் நின்று திரும்பிப் பார்த்த பின் போய்விட்டார்.

“இரு நாட்களால் அப்பா ரெலிபோனில் சொன்னார் சத்யன் ஒரு கடிதம் போட்டவராம். தனது போட்டோவை வைத்து “தாய் தகப்பன் அனுப்பியிருக்கமாட்டினம். சிலவேளை மகள் பார்க்க விரும்புவா இத்துடன் அனுப்புறன் என்று”.

நான் பயந்துபோய் “அப்பா நீங்கள் எனது போட்டோ அனுப்பினீங்களோ” என்று கேட்க “நான் தீபாவளிக்கு எடுத்த சேலை உடுத்து எடுத்தாயே அந்த போட்டோ தான் எப்பவோ அனுப்பிற்றன்” என்று சொல்றார்.

அன்று இரவு முற்றும் பயத்திலை நித்திரையே இல்லை. அதே சேலை தான் உடுத்திப் போனனான். இது கட்டாக்காலி மாதிரி ஊர் சுற்றுகிறேன் என்று நினைப்பாரோ என்று தான்”

“நீ கள்ளியடி முகத்திலை ஒரு பரவசம் அதுக்குள்ள பயமாயிருக்குது என்று வேஷம் போடாதே. சந்தியா என்ன சொன்னா?”

“அதோ, ஒரே பிரசங்கம்தான். ‘தோற்றத்தைப் பார்த்து ஒமென்று போடாதே. இப்பவே அப்பாட்டைச் சொல்லு விருப்பமில்லை என்று. உந்த முஞ்சியைப் பார்த்து வெடுவெடுப்பை சகித்து,

பிறருக்கும் சொல்லாத உன் இயல்பால் மனதுக்கை போட்டுக் குழப்பி விசர் பிடிச்சிடுவாய் கவனம்' என்றபடி.

“நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“நான் எப்படி நடக்க வேண்டும் என்று நீயே சொல்லிப்போட்டியே. திலகா அவற்றை தோற்றத்துக்கு நான் சிறிது மெலிவுதான். இனி நல்லாய் சாப்பிட வேண்டும். சாதகம் பார்த்தாச்சு. குடும்பம் நல்லமாம். அரவிந்தை போல கொஞ்சம் தாராள சிந்தையாம். படிப்பு பணம் எல்லாம் பொருத்தமாம். எல்லாத்துக்கும் மேலாலை என்றை அப்பாவின் முடிவுதான் எனது முடிவும். அவர் ஆராயாமல் தள்ளிவிடமாட்டார்”

“அரவிந்தையே இறாஞ்சிக்கொண்டு வந்தவர் இந்த இறாஞ்சலும் சரியாகத்தான் இருக்கும்”

இருவரும் ஆனந்தத்துடன் சிரிக்கிறார்கள்.

“திலகா, உன் இயல்பு யாரோடும் ஒத்தோடுவது. நான் கொஞ்சம் நிசேவ்ட் ரைப் அதுதான்...

“போடி போ, நீ கள்ளி, பிரச்சினைக் கணக்குகளையே ஒரு நிமிடத்தில் முடிக்கிறனீ எந்தப் பிரச்சனையையும் எழவிடமாட்டாய். வாழ்க்கையின் பெரிய பிரச்சினை ஒன்றையே மனம் கஷ்டப்பட்டாலும் ஒரு கணத்தில் முடிவு எடுத்தனீ. பெற்றார் அறிந்தபோதுகூட “என்ன செய்வது அவள் விரும்பினால் செய்து குடுத்திட்டுத் திருத்த முயலுவம்” என்று சொன்னபோதுகூட ‘நாய்வாலை நிமிர்த்த முடியாது. பொய்யும் புரட்டும் சகிக்க முடியாது’ என்று விட்டாய்.

“அதை ஏன் இப்ப கிளறுகிறாய் திலகா. அப்படி ஏமாளியாகி விட்டேனே என்று எந்நாளும் கவலைதான். ஏனோ அந்த நினைவையும் மறக்க முடியவில்லை. அதுவும் ஒரு படிப்பினைதான்”

“விசரி கவலைப்படாதை! உலகத்திலுள்ள அத்தனை கவிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் முதற்காதலை மறக்க முடியாது என்கிறார்கள். பல காதலிகளை வைத்திருந்தவர்களே இப்படி என்றால் இந்த ஒன்றையொன்று மறக்க முடியாதுதான். ஆனால் அதை இழந்ததற்காக நீ வருந்தவில்லையே. நானும் சத்யனைப் பார்த்து உனக்கு நல்ல சோடியோ என்று தீர்மானிக்க வேண்டும்.

“இந்த லீவிலை ஊருக்கு வந்து வீட்டை வருவார்களாம். பெண்பார்க்க இருவரும் குழந்தைகள் போல சிரிக்கவும் பூசைக்கு ஆயத்தமாக மணி கேட்கிறது.

மகிழ்ச்சியான அந்த சிந்தனைகளோடு மகிழ்ந்துபோய் இருந்த

அவளுக்கு அவள் கோவில் ஞாபகம் வருகிறது. இன்று என்ன நிலையில் இருக்கிறதோ. கடைசியாக வந்தவர்கள் மடத்தின் கூரைகள், ஓடுகள் சலாகைகள் எல்லாம் ஷெல்லடியால் உடைந்து கொட்டுண்டு போயிருக்கிறதாம். எத்தனை வருடங்கள், ஈ காக்கா கூடப் பறக்காது மனித வாடையே பட்டிருக்காது. சிலவேளை உள்ளே இருந்த அரசமரத்தைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த மேடையில் நந்திப் பெருமானோடு புதிதாக புத்த பெருமானும் சேர்ந்திருப்பாரோ?

எலிசா வந்து தன் கட்டிலில் இருத்தப்படுகிறார். அவர் கொஞ்சம் சோகமாகவும் மௌனமாகவும் இருக்கிறார். கேட்கமுடியாது. நாகரீகம் இல்லை. தானாக சொன்னால்சரி. மாலை 5 மணிக்கு உணவுத்தட்டு வருகிறது. தேநீரை மட்டும் குடித்துவிட்டு மற்றதை வைக்கிறாள் திலகா. இத்தனை பொழுதோடு அவளால் சாப்பிட முடியாது. ஏழுமணியாகட்டும். டாக்டர் எலிசாவிடம் மட்டும் போகிறார்.

“எலிசா, தைரியமாயிருங்கள், தில்லாவோடு பேசிக் கொண்டிருங்கள். படுத்துப் படுத்துக் கிடக்க வேண்டாம்”

எலிசா பழைய மாதிரி ஏதும் கிண்டலடிக்காமல் ‘ஜெஸ்ட் டொக்டர்’ என்கிறார். பின் நடைவண்டியின் உதவியோடு மெல்ல வந்து கதிரையில் அமர்கிறார். திலகமும் கட்டில் தலைமாட்டில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவரின் முகத்தில் இயல்பான முறுவல் வரவில்லை. செயற்கையாக

“ஏன் திலா, உங்கள் சினேகிதியைப் பற்றி சொல்லுங்களேன் அல்லது சினேகிதன் பற்றி....”

“எங்கடை கலாசாரத்தில் எதிர்ப்பாலாரோடு சினேகிதம் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. சும்மா பேசலாம், பாடம் விளக்கங் கேட்கலாம். அதுவும் பெரியவர்கள் முன்னிலையில். முதலில் ஒரு பெடியனும் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டான். நான் சரியான வாய்க்காரி. சண்டிச்சி, கறுப்பி,

“இவையெல்லாம் நட்புக்கு எதிரானவையல்லவே” எலிசா.

“இல்லை எலிசா, வீட்டிலை அடிதான் வீழும். சொந்த சகோதரன் என்றாலும் சரி, சொந்தத் தகப்பன் என்றாலும் சரி தனியே ஒரு அறையில் படுத்துத் தூங்கக்கூடாது. காமம் பொல்லாததாம். உடலிச்சை கூடினால் முறை தலை பார்க்காதாம். சில்லி இல்லையே”

“அதுசரிதான். உங்கடை ஆட்கள் எழுதி வைச்சிட்டுப்

போட்டினம். எங்களுக்கும் எழுதப்பட்டிருக்கும். ஆனால் நவநாகரிக காலமானபடியால் அத்தகைய நூலொன்றும் கிடைப்பதில்லை.

“ஆனால் நீங்கள்... “குடும்பம் என்ற சொல்லே சிதறிவிட்டதே. அதைப் பார்த்துப் பார்த்து எங்கடை ஆட்களும் இப்ப தொடங்கிற்றினம். தாய் தகப்பனைப் பிரித்துத் தனிக்குடும்பமாயிற்றினம். இனி கணவன் மனைவிகூட பிரிந்து வாழுகினம்.”

“சொல்லுங்கோ, சொல்லுங்கோ. பிள்ளைகளும் சித்தப்பா சின்னம்மா கதைதான். குடும்பம் என்ற அமைப்பு உடைஞ்சுதான் போச்சு”

“அதுசரி எலிசா உம்மடை ஆண் சினேகிதனோடு சிக்காகோ போனது சொன்னீங்கள். அந்தக் காதலைச் சொல்லுங்கோவன்”

“திலா! திலா! அது சொல்வதென்றாலே நான் பழைய இருபது வயது எலிசபெத் ஆகிவிடுவேன். அதற்குமுன் சில விடயங்கள் சொல்லலாம்.”

அவளுடைய வீட்டு விபரங்கள் எதுவும் தெரியாது. திரும்பிப் போகவும் விருப்பமில்லை. எல்லாரும் ஏசுவார்களென்றோ அவமானமென்றோ அல்ல. ரொறன்டோ போல கவர்ச்சியும் பரபரப்பும் இல்லாத பண்ணையை வெறுத்தாள். இளைய சகோதரி ஒருவர் மூத்தசகோதரிகள் இருவர். எனவே வேலை தேடத் தொடங்கினாள்.

வீடுகளில் மணித்தியாலக் கணக்குக்கு வேலை செய்தாள். நவீன வசதிகள் உள்ள வீடுகளில் கூட்ட, கழுவ சமையலுக்கு உதவி செய்ய சில யந்திர உபகரணங்கள் எல்லாம் இயக்கப் பழகி விட்டாள். அவளை நம்பி வீட்டுள் விட்டு எசமானியம்மா வெளியே போய்வருவாள். இவள் வேலைகளை முடித்துவிட்டு அவர் வந்ததும் போய்விடுவாள்.

சில சமயங்களில் கிழட்டு எஜமானர்களின் வேறு பசிகளையும் தீர்க்க வேண்டியிருந்தது. படுக்கையறையின் அழகு, சுகந்தமணம், நேர்த்தியான அமைப்பு, பொருத்தப்பட்ட கண்ணாடிகள். கிழவனின் வாசனை வீசும் உடைகள் அவையுமே அவளைக் கிறங்க வைத்தன. கைமேலே காசு நிறைந்தது. தனி அறை எடுத்து அழகுற அலங்கரித்துத் தங்கினாள்.

வீடுவீடாக வேலை செய்வதும் அலுத்துப் போய்விட்டுது. அதுவும் கிழமையில் ஒருநாள் இரண்டுநாள்தான். 20 வயது

முடிந்ததும் தன் இளமையைத் தான் பாழாக்கிவிட்டதான அறிவு வந்தது. அவளது அனுபவம் பணத்தைக் குறியாகக் கொண்டமையால் வசதிகளுக்கும் வாய்ப்புக்களுக்கும் தன்னையே இழந்துவிட்டாள். இனி இளம் பிரபு வந்தாலும் தான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத அளவுக்குத் தாழ்ந்துவிட்டதான குறுகுறுப்பு.

ஆனால் அவரோ வெளியுலகம் வந்ததும் அவருக்கு வயதுக்கு மீறிய முதிர்ச்சி வந்துவிட்டது. அவர் காலாகாலத்திலே தன்னியல்புக்கேற்பத் தன்னை ஒழுங்குபடுத்தி படிப்பிலே கவனம் செலுத்துகிறார்.

“தானோ வயதுக்கும் குறைந்த முதிர்ச்சியோடு இருந்தபடியால்தான் சேறு சகதியெல்லாம் புரண்டு, கண்டகண்ட தொழில்களையும் செய்து சமூகத்தால் கணிக்கப்படாத ஒருத்தியாகி விட்டேன்.”

ஒரு பிறந்தநாளின்போது நான் நீளச் சிந்தித்தேன். மனச்சாட்சி கூவிக்கொண்டே இருந்தது. பழைய தேவாலயத்தைத் தேடிச் சென்றேன்.

“யேசுவே, உன் நாமம் அாச்சிக்கப்படுவதாக! உன்னிடம் வேண்டிக்கொண்ட வேண்டுகலை வாபஸ் பெறவே வந்திருக்கிறேன். சமூகத்தில் நன்கு அறியப்பட்ட அந்தப் பிரபுவின் குலப்பெருமைக்கும் கல்விப் பெருமைக்கும் பண்புப் பெருமைக்கும் அருகதையற்றவளாகி மேலும் மேலும் தளர்ந்து போயிருக்கும் நான், எனது தகுதிக்கும் மீறிய இடத்தில் வாழ்க்கைப்பட உன்னிடம் மன்றாடியதை இத்தினத்திலிருந்து வாபஸ் வாங்கிக் கொள்கிறேன். என்னை மன்னியுங்கள் ஆண்டவனே!

அன்று அந்த ஆலயத்தில் ஒரு பிரதிக்ளை எடுத்தாள். தான் நேர்மையாக உழைக்க வேண்டும். நேர்மையாக வாழ வேண்டும். எதையும் ஒரு தொழிலாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் கள்ளத்தனமாக மற்றவர்களுக்குத் துரோகம் செய்து சம்பாதிப்பது நேர்மையல்லவே.

அன்றிலிருந்து நேர்மையான தொழிலையே செய்தேன். நல்ல நண்பர்களாக அமைந்தால் சேர்ந்து வாழ்வோம். பிடிக்காவிட்டால் விலகி விடுவோம்.

ஆயினும் பல திருமணச் சடங்குகளைப் பார்த்து எனக்கும் ஒரு ஆசை. நானும் ஒருநாள் மிக விமரிசையாக நடக்கக்கூடிய ஒரு விவாக பந்தத்திலீடுபட வேண்டும். அதை போட்டோ பிடித்து

காலம் பூரா பார்த்துப் பார்த்து ரசிக்க வேண்டும் என்று. அதுதான் டயறியிலிருந்து எடுத்துப் பார்த்து மகிழ்வேனே. பிறகு அதைக் காட்டுறன்.

திலகம் நல்ல ஆர்வத்துடன் எலிசா மெல்ல மெல்லப் பேசுவதை உன்னிப்பாகக் கேட்டு கற்பனையில் விரித்து புரிந்து கொள்கிறாள்.

மெல்ல எழுந்த எலிசபெத் “தில்லா நீர் இன்னமும் உணவு உண்ணவில்லை. சாப்பிடும். நாளைக்கு டேவிட் பற்றிச் சொல்கிறேன். நன்றி உமக்கு. ஏனெனில் என்னை மறந்து பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டேன். உணவுத்தட்டை எடுத்து உம்மிடம் தரவா? Toast எல்லாம் இளவாலிச்சுப்போடும்.”

வெறும் தோலைப் போர்த்த எலும்புக் கரங்களால் தட்டைத்தாக்கித் தரமுடியுமா? பாவம் எலிசா? இப்பவும் உதவி செய்யும் மனப்பான்மை.

இல்லை எலிசா, நான் இறங்கிக் கதிரையில் இருந்து சாப்பிடப்போறன். குட்நைற்.

Bless you dear. எலிசா மெல்ல மெல்ல அடிவைத்துப் போகிறார்.

அத்தியாயம் - 5

திலகத்தினால் இப்போது சிறிது நடக்க முடிகிறது. மிகப் பெலவீனமாக இருப்பதால் நடைவண்டி ஒன்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் கழிவறைக்குப் போகவும் காலைக்கடன்களை முடிக்கவும் ஏதுவாக இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் பெரிய குழாய்களில் இரத்தம் எடுத்து பரிசோதனைக்கு கொண்டு செல்வார்கள். இவ்வளவு இரத்தம் எடுத்தால் உடம்பில் குறைந்து விடுமே என ஒரு பயமும் ஆட்டி வந்தது.

மதிய உணவுக்குப்பின் தானே எலிசாவின் படுக்கைக்குக் கிட்டப்போய் கதிரையில் அமர்ந்தாள். எலிசபெத் பெரும்

ஆரவாரப்பட்டு, இனிய சொற்களையும் ஆசீர்வாதங்களையும் கொடுத்தார்.

“நீ இருந்த நிலைக்கு வைத்தியரும் தாதிமாரும் கூட என்னோடு பேசினார்கள். இரத்த அழுத்தமும் நாடித் துடிப்பும் நல்லாய் குறைந்துவிட்டதென்று, ஏற்ற முடியாமல் இருக்குதாம் கொஞ்சங்கஷ்டம் தான் என்றார்கள்”

“உங்களோடு கதைக்கத் தொடங்கினபின்தான் எனக்கும் நம்பிக்கை வரத் தொடங்கியது. நாங்கள் மனமும் வைக்க வேண்டுமல்லவா.”

“ஓ என்னுடைய கலியாண போட்டோ பார்க்கப் போறியா?” ஒரு டயறிக்குள்ளால் கசங்கிய ஒரு போட்டோவைக் காட்டினார். வெள்ளையுடை தலையலங்காரம் நீள வெயிலுடன் சிறுமுடி ஒன்றும் அமைய நீட்டுக்கை பிறில் நுனியில், கண்களில் கனவுகள் மின்ன ஆங்கில சினிமாக்களில் காணப்படும் மணப்பெண்போல அழகாக இருந்தார். கையில் அழகிய மலர்களாலான றிபனின் அடங்கிய மலர்க்கொத்து.

மணமகனோ இவரைவிட உயர்ந்தவராக நாகரீகமான கோட் சூட்டுடனும் இருந்தார். ஆனால் மிகவும் வயது போனவராக காணப்பட்டார். சில பட்டயங்கள் ‘கோட்’ இல் சூட்டப்பட்டிருந்தன. இருவர் முகத்திலும் புன்னகை. அவை பற்றி திலகத்துக்கு விளங்கவில்லை. கனடாவில் கட்டுப்பெட்டியாகவே வாழ்ந்து விட்டாளே. ஏதோ இராணுவம், பொலிஸ், நேவிக் காரருடையதுபோல.

“எவ்வளவு அழகு, எவ்வளவு பொருத்தம், ஓ, எவ்வளவு இனிமையுடன் கூடிய அதிசயம், எலிசா! நம்பவே முடியவில்லை”

அந்தச் சுருங்கிய பச்சைக் கண்களில் ஒரு பரவசம் சார்ந்த கனவுப் பார்வை. அந்த இளமையெல்லாம் அப்போதே திரும்பிய மாதிரி மெளனமாக அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தவர். தொடர்ந்து பேசினார், உங்கள் கண்களில் ஒரு கேள்வி தொக்கு நிற்கிறது சொல்லட்டுமா? “அவருக்கு நல்ல வயது போலிருக்கிறதே” என்பதுதான்

“வயதில் என்ன கிடக்கிறது வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவை எல்லாம் கிடைக்கும்போது. அவருக்கு வயது அறுபத்தைந்து எனக்கு முப்பது. ஆனால் அதன்பின்தான் எனக்கு சந்தோஷம், நிம்மதி எல்லாம் கிடைத்தது. வேலை தேடவேண்டிய

நிலை இல்லை. முதலாளிகளைத் திருப்திப்படுத்தத் தேவையில்லை. தனியேயும் சிலசமயம் பகிர்ந்தும் வாழ்ந்த ஓரறை வாழ்க்கையும் இல்லை. ஏறக்குறைய இளையபிரபுவின் மனைவி வாழ்ந்திருக்கக்கூடிய ஒரு வாழ்க்கை இருபது வருடங்கள்.”(பெருமுச்சு)

கண்கள் மலர், நம்ப முடியாத ஐதீகம் ஒன்றைக் கேட்பதுபோல வாய்பிளந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் திலகம்.

தெருப்பெட்டை என்ற பெயருடன் ‘சிஸ்ரறிங்’ என்ற நிறுவனத்தில் தெருவாசிகளுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த கழிப்பறையில் குளித்துமுழுகி, காலையுணவை அங்கே முடித்துக்கொண்டு கிடைத்த அளவில் இலவசமாகக் கிடைக்கும் பாணையும் அதற்குரிய உணவுவகைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு தன் அறையில் விழுந்து கிடந்ததாகச்சொல்லிய அந்தத் தறிகெட்ட பெண்ணுக்கு இப்படி ஒரு வாழ்க்கை எப்படி நிகழ்ந்தது? வேலை கிடைக்காத நேரத்தில் மனநலங்குன்றியவள்போல நடத்து மேற்படி நிறுவனத்தில் உணவு, உடை முதலியன பெற்றுக்கொள்வது வழக்கமாம்.

“அதுதான் எனது பொற்காலம். அவருக்கு எழுபத்தைந்து வயதுவரை நன்றாக அனுபவித்தேன். கப்பற் பிரயாணங்கள், சுற்றுலாக்கள், பெரிய பெரிய குடிவகையோடு கூடிய உணவகங்கள் -கார்ப்பிரயாணம், விதம்விதமான உடைகள், தொப்பிகள் ச்பாத்துக்கள். வைர நகைகள். அவரது முதல்மனைவியின் அறையும் அலுமாரிகளும் எனக்கேயாயின.”

“எப்படி இப்படி ஒரு வாழ்க்கை அமைந்தது? தயவு செய்து விடுப்புப் பிடுங்கி என்று நினைக்காதையுங்கோ.”

“நான் போகின்ற அந்த சிஸ்ரறிங்இல் என்னைப் படிக்கும்படி தூண்டினார்கள். அவர்களோடு ஒரு தொண்டு செய்பவளாகவும் அமர்த்தப்பட்டேன். வயதுபோனவர்களுக்கு உதவி செய்து குளிக்கவார்த்து, கடைகளுக்குக் கூட்டிப்போய், துணிமணி மிசினுக்குப் போட்டுவரப் பணித்தார்கள். கைச்செலவுக்குக் காசு தந்தார்கள். அப்போதுதான் பழைய ஐந்து வருடங்கள் ஒரு இலட்சியமில்லாத தெந்தெட்டு வாழ்க்கை நடத்தினேன் என ஞானம் பிறந்தது.”

அங்கே ருக்கு எனும் சமூகசேவகி, குடிப்பழக்கம், சிகறெட் புகைப்பது எல்லாவற்றையும் மட்டுப்படுத்தக் காரணமாயிருந்தாள். படிப்பும் நடந்தது. சில பயிற்சிகள் மேற்கொண்டு சில தகைமைச் சான்றிதழ்களும் பெற்று, அந்த அமைப்பின் சிபார்சின்படி சிறுசிறு வேலைகளுக்குச் சென்றுவந்தேன். அரசாங்கத்திலோ சமூகஅமைப்புகளிலோ கல்விச் சான்றிதழ் தகைமை போதாமல்

இருந்ததால், இச்சிறுபணிகளோடு நேர்மையாக வாழத் தொடங்கினேன். தனியே வாழும் பெண்களுக்கு உதவி செய்தால் பார்த்துப்பாராமல் பரிசுகள் தருவார்கள்.

மனைவியை இழந்து தனியே வாழும் ஒரு கனவானுக்கு Companion ஒருவர் வீடு மேற்பார்வைக்கும் சமையலுக்கும், வாசித்துக் காட்டவும் தேவையாம். ருக்கு எலிசாவுக்கு உற்சாகம் கொடுத்து நேர்முகப்பரிட்சைக்குப்போ. பிறகு பிடிக்காவிட்டால் விட்டிட்டு வாறதுதானே என ஊக்கமளித்து அனுப்பிவிட்டாள்.

சில ஆண்களும் கொஞ்சம் வயதான பெண்களும் வந்திருந்தார்கள். எலிசா வயதைவிடக் குறைந்தவளாகக் காட்சி தந்தாள். எனவே தெரிவு செய்யப்பட்டாள். இரு வருடங்கள் வீட்டை நிர்வகித்தாள். வரும் நண்பர்கள் சீட்டாடியோ கலந்துரையாடியோ இருந்தால் இவள் சிற்றுண்டிகள், கோப்பி அல்லது இரவுணவு பரிமாறுவாள். அவர்கள் “நீ ஒரு அதிர்ஷ்டக்கட்டை” என அவரைச் சொல்வார்கள்.

தாதி ஒருத்தி வந்து “எலிசா உங்களுக்கு வன்கூவரிலிருந்து போன் வந்திருக்கிறது, இப்ப கனக்சன் தருவார்கள், எடுத்துப் பேசுங்கள்”

உடனே திலகம் ‘மன்னிக்கவும்’ என்று சொல்லி எழுந்து தன்னுடைய இடத்துக்கு வந்துவிட்டாள். யாருடன் பேசுகிறார் என்றே அறியாத நிலையில் மென்மையாக அவர் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். திலகத்துக்கு சிரிப்பு வந்தது.

“அம்மா தெலிபோனிலை பேசாமல் நேரே பேசினாலும் உங்கடை குரல் இலங்கைக்குக் கேட்டிருக்கும்” என்பார்கள்.

“உந்த வீட்டுக் கதைகளெல்லாம் அவைக்குத் தேவையோ? அங்க, மாஞ்சோலையார் என்ற நக்கல் அடிச்சப்போட்டு அவை இஞ்ச வந்து கனடாக்காரரானவுடன், வீட்டு ரகசியங்களை ஒப்பிக்க வேண்டுமோ” என்று மக்கள் கேட்கிற அளவுக்கு திலகத்தின் குரல் உயர்ந்திருக்கும். அவளுக்கு இரகசியமாகப் பேசும்கலை வாய்த்ததில்லை.

திலகத்துக்குத் தன் கலியாண போட்டோ நினைவில் வந்தது.

அரவிந்தன் பகிடி பண்ணுவார். பார்த்தால் வெருண்டடிக்கிற மாதிரியும் பச்சைத்தண்ணிப் பாவி மாதிரியும். முகத்தை 'உர்' என்று வைத்துக் கொண்டு ஏதோ விருப்பமில்லாத பெட்டையைக் கட்டியடிக்கினம் போல அல்லவே நடிப்பு. அவளுக்குப் பொல்லாத வெட்கம் வந்துவிடும்.

அவளும் என்ன செய்வாள்? ஒரேயொரு நாள் பார்த்த ஒருத்தனோடு இடித்துக்கொண்டு நிற்பதென்றால்....” ஆண்களோடே பழகாதே, கிட்ட நிற்காதே, முட்டினாலே வயிற்றிலை பிள்ளை வந்துவிடும் என்று தாய் வெருட்டிப் பழக்கிய பழக்கம், விருத்தெரிந்த பின்பும், சரி பிழை தெரிந்தாலும் ஒருவகை அருவருப்பு, திகில், பயம் இதெல்லாம் ஒரு வாரம் தான்.

அதன் பின் அவளது சுயரூபம் தெரிந்துவிட்டது. அதே கலகலப்பு. அதே அதிகாரம் அதே அன்பு செலுத்துகை. அரவிந்தனே அதிசயம் அடைந்தான். 'இதை வைச்சு என்ன செய்யப்போகிறேன்' என்று பயந்திருந்தவன் தன்னையும் வழிநடத்தும் இத்தனை கெட்டிக்காரியா?" காசிப்பிள்ளையார் தன்னை விழுத்திப்போட்டார்' என்று நண்பர்கள் சொல்வது தவறென நினைத்துப் பூரித்தான்.

பிறத்தியார் என்று நினைக்காமல் எப்படி இவளால் இவ்வளவு அன்பைச் செலுத்த முடிகிறது. எவ்வளவு அன்பினால் குளிப்பாட்டப்படுகிறாள். யாரோ? எவரோ? எப்படி உயிரும் உயிரும் ஒட்டிக் கொண்டது. பயந்து பயந்து காதலிக்காமல் உரிமையோடு காதலிக்க முடிந்தது. தன் புனிதமான உடம்பையும் உயிரையும் அவனிடம் ஒப்புவித்தது பற்றித் திலகத்துக்குப் பெருமையாகவும் இருந்தது.

இரு குழந்தைகள் பிறந்த பின் தான் மோகனாவுக்கு விவாகம் நடந்தது. என்ன நேர்த்தியான புகைப்படங்கள்! சத்யேந்திரா கம்பீரமாகச் சிரித்துக் கொண்டு நிற்க மோகனா நாணங் கலந்த புன்சிரிப்போடு எத்தனை அழகாக, நளிமமாக, நிமிர்ந்து நிற்கிறாள். அவையாளுக்கென்ன? முன்னுக்கே பழக்கம். அவர் காரில் அவளையும் தோழியரையும் சினிமா, பீச் என்று அழைத்துச் செல்பவராம்.

அவர்கள் தேனிலவுக்கு வளலாய் சிற்றம்பலம் கார்டினருடைய வாடிவீட்டுக்குப் புறப்பட்டபோதுகூட "சத்யா, சூட்கேஸ், காருக்கு அனுப்பிப் போட்டீங்களா" என்று மோகனா கேட்க அவளுடைய துணிமணிகளை அடுக்கிக் கொண்டு நின்ற திலகம் விறைத்துப் போனான். பேர் சொல்லிப் பேசுகிறாளே. எவ்வளவு சுயாதீனமாக- ஏதோ 10, 15 வருடம் வாழ்ந்த மாதிரி.

பின்னொரு நாளில் மோகனா சொன்னாள் "பெண்கள்

கல்லூரியில் படித்தாலும் பல்கலைக்கழகத்தில் மூன்று வருடங்களாக ஆண்களுடன் சேர்ந்து தான் படித்ததும் குழு நிலை ஆய்வுகள் செய்ததும் அதனால் ஆண் என்ற பயம் இல்லாமல் போய்விட்டதாம். அத்தோடு எழுத்து முடிந்தபின் மூன்று மாதம் அவருடன் பழகியிருக்கிறேன். அப்போதே 'சத்யா' என்றுதான் அழைப்பேன். முதல் சில நாட்கள் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது”

தோழிமார் கொழும்புப் பெட்டையள் “இஞ்சாருங்கோ” என்று என்னைக் கேலி பண்ணிச்சினம். அதாலை “சத்யா” ‘சத்யன்’ என்றே பழகிற்றேன்.

திலகத்துக்கும் இன்னொரு ஞாபகம் வந்தது. கணவனோடு தாயம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, விளையாட்டு முடிந்ததில் தன்னை மறந்து சோடிக்காயால் சோடிக்காயை வெட்டுப்போது “வடுவா பார் என்னை” என்று வெட்டினாள். ஆனால் அரவிந்தனோ, நல்ல சந்தோஷத்தோடு ‘இன்னுமொருக்கால் சொல்லு’ என்று பலவந்தப் படுத்தத் தொடங்கினான். அது அந்தக் காய்களைத் தான் சொன்னதென்று மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தவும் ஏனோ அது தன்னைத்தான் சொன்னதென்று தனக்கு அவள் திறந்த மனதோடு சொன்னதென்று மகிழ்ந்து போனான்.

சிறுசிறு சம்பவங்களெல்லாம் எத்தனை பெரிய சந்தோஷங்களை நினைத்து நினைத்து மகிழ வைத்தன.

மோகனாவின் அந்தத் தீபாவளிச் சேலையை, படத்தில் பார்த்தபின் நேரில் பார்த்தபோது அழகான ஒரு சிரிப்போடு சத்யனின் இதயத்தில் குடியேறியதை ஞாபகப்படுத்தி அச்சேலையை எடுத்து தன் ட்ரங்குப்பெட்டியின் அடியில் வைத்திருக்கிறாராம் சத்யன். அடேயப்பா எந்தக் கொம்பரில் ஏறி நின்றாலும் காதல் என்றதும் எல்லாரும் குழந்தைகளாகி விடுவார்களோ!

எலிசா வந்து கதிரையில் அமர்ந்தது திலகத்துக்குத் தெரியாது. சிறிது அயர்ந்து விட்டாள். தாதி தேநீருடன் வந்து எலிசாவோடு பேசும்போதுதான் திலகம் விழித்துக் கொண்டான். தனது கதிரையில் எலிசா இருப்பதைக் கண்டாள்.

தாதி சென்றதும் இருவரும் தேநீர் அருந்தினார்கள்.

“திலா மதியம் தூக்கம் வரவில்லை எனக்கு”

“இனிமையான நினைவுகளோடு தூங்கியிருக்கலாமே”

“என் நினைவுகள் தொடர்ந்தன. வின்சன்ட் அதுதான் என் எசமானர்

ஒரு கடுமையான காய்ச்சலில் வீழ்ந்துவிட்டார். நியூமோனியா என்றார்கள். அவுஸ்திரேலியாவில் அவரின் மகனுக்கு அறிவித்தபோதும் அவர்கள் உடனே வரவில்லை.

டாக்டர் எல்லாம் என்னிடமே சொல்லிவிட்டுப் போவார். தாதியொருவரை வைத்துக் கொள்ளாமல் நானே எல்லாம் செய்ய வேண்டும். மருந்து நீராகாரம் கொடுத்தல், தொட்டு நிமிர்த்தி கழுவித் துடைத்தல், உடுப்புகள் கழுவி மாற்றிவிடுதல் காய்ச்சலின் அகோரத்தில் என் உடம்போடு தன்னைச் சார்த்தி வைத்திருக்கும்படி ஆறுதல் பெறுவார்.

நாளடைவில் என்னைப் பிரிந்து அவரால் வாழமுடியாத நிலை. எனவே அவர் முறைப்படி கலியாணம் செய்யவேன என்னைக் கேட்டார். ஏற்கனவே அவரது தோற்றம் அழகு, கம்பீரம் என்பவற்றால் கவரப்பட்ட நான் சுகவீனகாலத்துப் பணிவிடையால் என்னையறியாத அன்பும், விட்டுப் பிரிய முடியாத ஏக்கமும் இருந்தன. முதல் மனைவியின் அறையையும் தந்து ஒரு எஜமானியின் அந்தஸ்தையும் தந்துவிட்டார். பிள்ளைகள் வந்து தந்தையின் கடுமையான நோயையும் அதைக் கவனித்த எனது சேவையையும் டாக்டர் சொல்லக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். அவருடைய செய்கையை ஆமோதித்தனர்.

ஒரே வாழ்க்கையை ஒளிந்தொளிந்து வாழாது சம்பிரதாயமாக அதிகாரபூர்வமாக வாழ்தல் மேல் என ஒப்புக் கொண்டனர். எனவே அதன்பின் சகல இன்பங்களையும் அனுபவித்து வந்தேன். ஆண்களுக்கு 65-70 வயதும் ஒரு வயதா என்பதுபோலத்தான் உணர்ந்தேன்.

அன்றன்றே வாழ்ந்து பழகிய அவளுக்குத், தன் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய ஞாபகமே வரவில்லை. அதனால் அவர் ஏற்கனவே கடைசி உயில் எழுதிவைத்ததைப் பற்றி அவரும் மறந்துவிட்டார்.

குழந்தைகள் பிறப்பதை மகன்கள் விரும்பாத காரணத்தால் இருதடவை கருக்கலைப்பு செய்ய வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் உலகிலுள்ள அத்தனை இடங்களுக்கும் பிரயாணம் செய்து நன்றாகவே அனுபவித்தார்கள்.

இருதய நோய் காரணமாக விமானப் பயணங்கள் மாத்திரம் மேற்கொள்ளவில்லை. ஒருநாள் இரவெல்லாம் நடனங்கள் விருந்துகள் என அலைந்து வந்து படுத்ததுதான்.

காலையில் எழுந்து கோப்பி தயாரித்து அவரை எழுப்பப் போக 85 வயதிலை சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போய்விட்டார். “இந்த வயதிலும் அவருடைய கலகலப்பும் உற்சாகமும் ராத்திரிபூரா எவ்வளவு பரபரப்போடு பலபேருடனும் ஆட்டம் போட்டார். சிரித்துப் பேசி பிங்கோ விளையாடி எல்லாரையும் அசத்தினாரே என்பாரும், வயதுக்கு அவருடைய முஸ்பாத்திகள் அதிகமாய் போய்விட்டது. அதுதான் இதயம் நின்றுவிட்டது என்பாருமாக பிள்ளைகள் வந்து செய்ய வேண்டியதைச் செய்து தகப்பனை அனுப்பிவிட்டார்கள். அவருடைய விதவையாக எலிசாவைக் கருணையுடன் பார்த்துக் கவலைப்பட்டார்கள்.

ஐம்பது வயதில் மீண்டும் எலிசா தனிமை வயப்ப்பட்டாள். வீடெல்லாம் விற்றுவிட்டு அவுஸ்திரேலியாவோடு போய்விடப் போகிறார்களாம். இளைய மகன் அவளையும் கூட்டிச் சென்றால் தான் பார்ப்பதென்றும் தனது டாக்டர் மனைவி வேலைக்குப் போக பிள்ளைகளை அவர் பார்ப்பாரென்று சொல்லியும் எலிசா ஒருபுறமில்லை.

புதிய நாடொன்றுக்குப் போகப்பிடிக்கவில்லை. உயிலிலும் அவளுக்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அவர்கள் அவர் பரிதாப நிலைக்காக ஒரு ‘கொண்டோ’ வீடு வாங்கி கொடுத்து வேண்டிய தளபாடங்களையும் பொருள்களையும் வீட்டிலிருந்து எடுக்குமாறு கூறி அவளை அன்பாக நடத்தினார். தாயாரின் நகைகளை மட்டும் பரம்பரைச் சொத்தென பிள்ளைகள் மூவரும் பகிர்ந்து கொண்டனர். எலிசாவின் பெயரில் சிறுதொகைப் பணத்தை வங்கியிலிட்டு இடைக்கிடை வந்து பார்த்துப் போவதாகக் கூறினார்.

எலிசபெத் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் வின்சென்ட் உடன் வாழ்ந்த நண்பர்களை மறக்காமலும் அதே வகையான வாழ்க்கை முறையையே வாழ்ந்து வந்ததாலும் வைப்பிலிட்ட பணம் முழுவதும் சில வருடங்களிலேயே கரைந்து போயின.

62 வயதில் ‘கொண்டோ’ வீடும் விற்க வேண்டி வந்தது. பழகிய ஓட்டாவா நகரில் பஞ்சப்பனாதையாய் வாழவிரும்பாமல் பழையபடி ரொறன்ரோ நகரம் வரவழைத்தது.

சத்யேந்திராவுக்கு நாடு முழுவதும் மாற்றல் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்க, மோகனாவும் இழுபட்டுக் கொண்டு போய் குடும்பம் நடாத்த, மகளின் வேதனையைச் சகிக்காத மாமா ஒரு வைத்தியசாலை கட்டத் தொடங்கினார். மகளுக்காகக் கட்டப்பட்ட மாடிவீடு, மாமி போய் விளக்கு வைத்துவிட்டு வருவதாக மட்டும் இருந்தது.

மோகனாவுக்கும் ஒரேயொரு மகனும் ஒரேயொரு மகளும் தான். 1977 ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின்போது அனுராதபுரத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர் சத்யன். பிள்ளைகளைப் படிக்கவைப்பதற்காக மோகனா தன் வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டார். அலுவலகம் ஒன்றிற்கு ஏதோ வேலை காரணமாக நண்பர் ஒருவரிடம் வந்த சத்யன் திரும்பிப் போக இயலாமல் திணறவே அந்த நண்பரின் சிங்கள நண்பர் ஒருவர் நகரத்திலிருந்து 15 மைலில் இருந்த பின்தங்கிய கிராமம் ஒன்றுக்கு தன் வானில் ஏற்றிச் செல்வதாகக் கூறவே, ஆறு எழு தமிழர்கள் சத்யன் உட்பட ஏறிப் பத்திரமாகக் கிராமம் வரை கொண்டு சென்றுவிட்டார்.

கிராமத்திலிருந்த ஒரு கடையில் 10 றாத்தல் பாண், ஜாம் முதலியன வாங்கிக் கொண்டு மேலும் அரிசி போன்றவையும் பெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார். மனைவி மாசிச்சம்பல் இடித்துக் கொடுக்கவே இவர்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கிராமத்துக் கடையில் நின்று வானொலி கேட்டுக்கொண்டிருந்த கட்டாக்காலிகள் சிலர் ஆட்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு பொல்லுகள் கத்திகளுடன் வந்துவிட்டார்கள்.

“மாத்தையா, தமிழன்கள் இருந்தால் எங்கையில் ஒப்புவிங்க”

“அப்படி ஒருவருமில்லையே, என்ன கத்திபொல்லோடு வந்திட்டியள். என்னைத் தெரியாதா உங்களுக்கு”

“ஐயா, மரியாதையாகக் கையளியுங்கள் அல்லது உங்களுக்கும் குடும்பத்துக்கும் அழிவு வரும்”

“சொன்னால் நம்பமாட்டீர்களோ போங்கோடா முட்டாள் பயலுகளா” அவர் தன் செல்வாக்கை நினைத்துக் காட்டமாக ஏசிவிட்டார்.

“டேய் வெளியிலை விட்டா” என பின்னாலிருந்து பாய்ந்து வந்த அடுத்த கிராமத்தவன் ஒருவன் மண்டையில் ஒரு அடி விட்டான்.

உள்ளே இருந்த நண்பன் இதனைப் பொறுக்க முடியாமலும் அவன் மனைவியின் அக்கினிப் பார்வையைத் தாங்க முடியாமலும் மற்றவர்களைப் பார்த்து “இது சரியல்ல, நம்மிடம் இருப்பவற்றை

அவங்களட்டைக் கொடுத்து மன்றாடுவோம்” என முன்னே வந்தார்.

சத்யனைக் கடைசியாக வரும்படி சொல்லிவிட்டு “டாக்டர், அடிவிழுந்தால் நீங்கள் உதவி செய்ய வேண்டுமே” என முன்னே சென்றார்கள். அவர்களுக்கு சிங்களம் தெரிந்திருந்தது. சின்னத்தம்பி தன் கழுத்திலிருந்த சங்கிலியைக் கழற்றிக் கொண்டே ‘எங்களை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள் நாங்கள் ஓடிவிடுகிறோம்.”

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் மோதிரங்கள், கைமணிக் கூடுகளைக் கொடுத்தும்கூட பொல்லடிகளும் கத்திவெட்டுகளும் கொடுத்து ஓடுங்கோடா என விரட்டி விரட்டி அடித்தார்கள். சத்யேந்திராவும் இன்னொருவரும் வந்தபோது “நான் உங்களுடைய வெதமாத்தையா” எனப் பவ்யமாகச் சொல்லவே, கும்பல் வெறிகொண்டு கத்தினார்கள்.

“நீதானா எங்கள் பெண்களை யாழ்ப்பாணத்திலை வெட்டி வெட்டி பெட்டிக்குள் அனுப்பினீர்கள்” என்று பொல்லுகளால் தாக்கத் தொடங்கினார்கள். இருகரங்களாலும் தலையைப் பொத்திக் கொண்டு பொல்லடிகளைக் கைதாங்கிக் கொள்ள ஓடத் தொடங்கினார். அவருடன் வந்தவருக்கு அடிகளோடு வெட்டுக்காயமும். ஒரு பெருவெளிக்கூடாக அகப்பட்ட திக்குகளில் ஓடினார்கள். பின்னாலே கலைத்தது வெறிக் கூட்டம். தூர ஒரு பஸ் ஓடுவது தெரியவே, இருவர் அதை நோக்கி ஓடினார்கள். பஸ் நிின்றது. படியில் கால்வைக்கவே கலைத்துக் கொண்டோடி வந்த கும்பல் வெட்டிச்சாய்த்தது.

பின்னால் ஓடியவனும் தரம் கொய்யப்படவே பஸ் ஓடத் தொடங்கியது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த சத்யனும் மற்றவரும் காடுகளிற் புகுந்து ஒரு சேனைக் குடியிருப்புள் நுழைந்தனர். ஒரேயொரு குடிசையும் ஒரு வயதுபோன பெண்ணும் அவள் மகனும் வாழும் குடிசை அது.

கூடி ஓடினவர் சொன்னார், “டாக்டர், இனி என்னால் ஓடமுடியாது. இவர்கள் வெட்டிப்போட்டாலும் சரி வீட்டுள் போய் தண்ணீர் கேட்போம்.

அந்த மனுசிக்கு வெளியில் நடந்ததொன்றும் தெரியாது. காதையர்கள் தம்மைத் துரத்தி அடித்தும் வெட்டியும் போட்டார்கள் என்றார்கள்.

மற்றவரைப் படுக்க வைத்துவிட்டு அந்தப் பெண் தேநீர் தயாரித்துக் கொடுக்கவும் சத்யனின் மடிமீது தலை வைத்துப் படுத்திருந்தவர் ‘டாக்டர் நீங்கள் உயிருடன் இருந்து வீடு சேர்ந்தால் என் மனைவி பிள்ளைகளுக்கு நிகழ்ந்ததைக் கூறி ஆறுதல்

அளியுங்கள்' என்று கூறியபடியே அதிக ரத்தப் போக்காலும் மண்டைக்காயத்தாலும் உயிரை விட்டுவிட்டார்.

இரு நாட்களின் பின் காலை வீடுவந்த மகன் உதவிதேடி வெளியே போய் இராணுவத்தை அழைத்து வந்து இவரை ஏற்றிவிட்டான்.

இவரது கைவிரல்கள் வெடித்து நகங்கள் உடைந்து வீங்கி வேதனை. நடுவில் மோதிரம் இருக்க மேலுங்கீழும் வீங்கி தாங்க முடியாத கொதிவலி. டாக்டர்கள் இவருக்கு மயக்கம் கொடுத்து மோதிரத்தை வெட்டி எடுத்து, அந்தப் பெண் அரைத்துப் போட்ட பச்சிலைப்பத்து கழற்றி வைத்தியம் செய்து வீட்டுக்கனுப்பினார்.

இனி ஒரு நிமிடமும் இந்த நாட்டில் தொழில் செய்யேன் என்று 78ஆம் ஆண்டிலேயே அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் போய்விட்டார்கள். தந்தை தாயைப் பிரிந்து தன் வீடு வாசல்களை மறந்து மோகனாவும் போகவேண்டியதாயிற்று. மோகனாவால் திலகத்தைப் பிரிவது மிகக்கஷ்டமாக இருந்தது.

“இனி என்ன செய்வேன்? யார் எனக்கு உறுதுணையாய் இருப்பார். உன்னோடு ஆலோசிக்காமல் நான் எதுவும் செய்ததில்லையே. ஒரு மூக்குத்தி வாங்கினும் உனது ஒப்புதல் இல்லாமல் திருப்தி வருவதில்லையே. அரவிந்தும் எவ்வளவு துணையாக இருந்தார்”

ஒரே புலம்பல்தான். பாவம் எவ்வளவு புத்திசாலியாக இருந்தாலும் என்ன? தந்துணிபு குறைவுதான். பெற்றாரின் செல்லம் மாத்திரமல்ல, சத்தியனின் தொழில் காரணமாக மோகனாவிடமே வீட்டு நிர்வாகத்தை விட்டுவிடும் தன்மை. மாமா ரேவதி மாமியிடம் பொறுப்புகளை விட்ட மாதிரி. ஆனால் மோகனா சரியாகச் செய்யினும் வேறொருவருடன் கலந்தாலோசிச்சாமல் நிறைவேற்றமாட்டாள்.

திலகத்தின் கடைசிப் பையனுக்கு ஐந்து வயது. அவனை எந்நேரமும் கூட்டித்திரிவது அவவுடைய 2வது 10 வயதுப் பையன். அவன் கூடத் தன்னோடு அறிவனை அனுப்புமாறு அடம்பிடிக்கிற அளவுக்கு குடும்பங்களே இணைந்திருந்தன. சகோதரர்களாகப் பரிணமித்திருந்தன.

சப்பாத்துக் கால்கள் விரைந்தோடும் சப்தத்தால் திலகத்துக்கு சிந்தனை சிதறுகிறது. மெல்ல எழுந்திருந்து திரைகளை விலக்கிப் பார்த்தபோது டாக்டரும் தாதிகளும் எலிசபெத்தின் கட்டிலருகே

நிற்கிறார்கள் என்ன நடந்தது?

இரத்த அழுத்தம் குறைஞ்சு போச்சுதாம். தாதியொருவர் இரவுமுழுவதும் அவர் அருகிலேயே இருந்திருக்கிறார். ஆனால் காலையில் எலிசா வழக்கம்போல எழுந்து தாதியின் உதவியோடு காலைக்கடன்களை முடிக்கிறார்.

“எலிஸ்! எப்படி இருக்கிறாய். சும்மா சும்மா எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்காதே. தில்லாவுடன் கதைச்சுக் கொண்டிரு” சொல்லிக் கொண்டே டாக்டர் என்னருகே வருகிறார்.

“தில்லா இரவு நன்றாக நித்திரை கொண்டாயா? பாவம் எலிசா. கொஞ்சம் டிப்பிறசன். மனச்சோர்வு.”

சிறிது நாட்களுக்குள்ளேயே டாக்டர்களும் நோயாளிகளும் எப்படி ஒரு குடும்பத்தவர் போன்ற நட்புடன் பேசிக்கொள்கிறார்கள். நல்ல ஆங்கிலம் பேசுகிறீர்கள் என்று பாராட்டிய இந்த டாக்டர் ஒரு பிரிட்டிஷ்காரன்.

காலையுணவு மருந்து மாயம் எல்லாம் முடித்து, பிணித்து வைத்திருந்த எல்லா வயர்களாலும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விடுதலை பெற்று தற்போது ஒக்ஸிசன் மட்டும் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. அதையும் செயலறச் செய்து கழற்றிவைத்துவிட்டு எலிசாவின் அருகே செல்கிறாள் திலகம்.

மலர்ந்த முகத்தோடு உற்சாகமாக வரவேற்கிறார். அவர் மனதை என்ன கஷ்டப்படுத்துகிறது எனக் கேட்பது நாகரீகமாகாது. இவள் குடுகுடுத்த வாய் சிறிது காலமாக அடைபட்டுக் கொண்டிருந்தானே இருக்கிறது.

சம்பிரதாயமாகப் பேசியபின் ‘உம்முடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. என்ன உமக்குப் பிடிக்கிறதோ தயவுசெய்து கேளும். எனக்கும் திருப்பி வாழ்வது போலிருக்கும்”

‘ வின்சன்ட் நினைவை ஊட்டி வைதவ்ய வாழ்க்கைக்குள் இட்டுச் செல்லாமல் வேறேதாவது கேட்போம் - அவருக்கு உற்சாகம் வரத்தக்கதாக என நினைத்துக் கொண்டே, திலகம்,

“எலிசா, டேவிட் பற்றி சொல்லவில்லையே”

எண்பத்தாறு வயதுச் சுருங்கிய முகத்தில் ஒரு நாணச் சிவப்பு ஏறுகிறது.

வீடுவீடாக உதவியாளாக செயற்பட்டேன் என்று சொன்னேனே. ஒரு தியாக மனப்பான்மையோடு வயது போனவர்களுக்கு உதவி செய்யினும் சீக்கிரமே சலிப்பு. விரக்தி வந்துவிடும். இளமை

துடிக்கிறது. பொழுதுபோக்குவதற்கு யுவன் யுவதிகளை நாடும் காலத்தில் இந்தக் கிழவிகளோடு கடற்கரை, சோலை, சினிமா, பொருள் கொள்ளல் எனத்திரிந்து அவர்களுக்குத் தேவையானதை மட்டுமே தேடிப் பார்த்து வாங்கி, அவர்களது சுயபுராணங்களையே கேட்டு, பழைய பழைய இசைகளையே ரசித்து முடியாமல் போயிற்று.

வரும்படி பிழையில்லாவிடினும் மனதுக்கு ரம்மியமாக இருக்க வேண்டாமா? மனக்களைப்பு வந்துவிடுவதனால் எனது அறைத்தோழியோடு கூடப் பேசமுடிவதில்லை. 60-70 வயதுக்காரர் போல.

ஒருநாள் ஒரு பூக்கடையில் உதவிக்கு ஆள் தேவை என்றிருந்தது. வேதனம் வாடகை கொடுத்து ஓரளவு சாப்பாட்டுக்கும் போதுமானது எனக் கண்டு அங்கே சேர்ந்தேன். இயற்கையோடு தவழ்ந்து விளையாடிய பால்யத்தை உடைய எனக்கு ஓரளவு மகிழ்ச்சி.

நீர்வாழ் செடி கொடிகளுக்கு நீர்நூற்றுதல் மலர்களுக்கு நீர் தெளித்தல், பின்னர் பூக்களைச் சுற்றும் தாள்களை வெட்டி நிபங்களை ஒட்டிவைத்தல் முதலிய உள்ளறை வேலைகளே எனக்குத் தரப்பட்டன. ஒவ்வொரு மலரோடும் செடியோடும் பேசிமகிழ்வேன். பழையபடி எனது இளமை திரும்புவதாக நினைத்தேன். அப்போது 22 வயதிருக்கும். 'சிஸ்ரறிங்' அமைப்புக்கு உபயோகித்த நல்ல உடைகள் வரும். பணக்காரர் சீமாட்டிகளுடையது. பிடித்தமானதை எடுத்துக்கொள்வேன். அத்துடன் கையிலை காசு வேண்டுமாயின் உணவகங்களில் துப்பரவுசெய்ய இரவு நேரங்களைச் செலவழிப்பேன்.

சிறிது காலம் செல்ல, பூக்கடையில் பணவரவு இடாப்பைத் தயாரித்தல் காட்சிக்குத் தேவையான மலர்களை அலங்காரமாக அடுக்கிக் கட்டி வைத்தல் போன்ற முன்னரங்க வேலைகளையும் செய்யக் கிடைத்தது.

அந்தக் கடையை நான் மிகவும் நேசித்தேன். சரியான கோடை வெய்யில் நேரத்தில் உள்ளே நுழைவார்கள் குளிர்மையும் மென்மையான இருளும் சூழ்ந்த நறுமணங்கமழுவதுமான இந்த இடம் ஒரு சொர்க்க அனுபவம் போல ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்வார்கள். ஆபிரிக்க மஞ்சள் டெய்சியின் நிறமும் கார்டினியாவல் மலரின் மென்மையான சுகந்தமும் என்னால் நன்கு ரஸிக்கப்பட்டவை. எனது கிராமப்புறத் துடியாட்டமும் கரடுமுரடான பழக்கங்களும் ஒரு பக்குவநிலைக்கு வந்தன.

பூக்களைப் பற்றி எலிசா சொல்லத் தொடங்கவே திலகத்துக்கு

அவை ஞாபகத்துக்கு வந்தன. அதென்ன எங்கள் நாட்டுப் பூக்களுக்கு எத்தனை விதம்விதமான வாசனை மல்லிகை வாசனை ஒன்றே மாப்பிள்ளைமாரை வரிசையில் நிறுத்துமே. முல்லையின் மென்மையான மணம், இராசமல்லிகையின் நறுமணம்....

இவ்விடத்துப் பூக்களில் சிலவற்றையே அறிந்திருந்தாள் திலகம். மலைநாட்டுப்பக்கம் போனவளுமல்ல. அந்தூரியம், காணேசன், லில்லி, டெய்லியாஸ், சீனியாஸ், மெரிகோலட்ட் எனும் செவ்வந்தி.

ஒருநாள் மூத்தவனுக்குக் கற்பித்த கனெக்ஸ் எனும் ஆசிரியர் வீட்டுக்கு திலகத்தை அழைத்துச் சென்றிருந்தான். அங்கே எத்தனையோ வகையான பூமரங்கள் கடதாசிப் பூக்களோ எனும் வண்ணம் பெயர் தெரியாத பல பூக்கள் பெரிய பந்துகள்போல் பல வர்ணத்திலும், நோசாச் செடிகள்கூட பலவகையும் பல நிறமும்.

அவர் சொன்ன பேர்களெல்லாம் அவள் மூளைக்குள் நிலைக்கவில்லை. ஏதோ ஜெரேனியம், கிறிசாந்திமம், டாலியா டெய்லியாஸ், பாபட்டன், டெய்சி என அடுக்கியது மாத்திரமல்ல, அதற்கான உரம் அக்கன்றுகளை வருவித்த செலவு ஒருபிள்ளை சீதனமாயிருக்கும்.

மகனோடு திலகம் அதைவியந்தபோது 'அந்தாளுக்கு உது ஒரு பைத்தியமம்மா' என்று கதையையே துண்டித்துவிட்டான். ஒருவேளை திலகமும் பூச்செடி வைக்க ஆசைப்பட்டாலும் என்றோ.

எலிசாவின் பூக்கள் பற்றிய ஆய்வுரைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும் என நினைத்த திலகம்,

“டேவிட் இன்னமும் பிறக்கவில்லையோ” எனப் பகிடி விடுகிறாள். எலிசா சிரித்துக் கொண்டே “ஓ சொறி, டேவிட் ஒரு அழகான வாட்டசாட்டமான இளைஞன், ஓரோரு நேரம் பூக்கடையை வளைய வந்து கொண்டிருப்பான். முதலாளி வெளியே போய்விட்டால் உள்ளே வந்து ஒவ்வொரு பூவையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்.

“பூ வாங்கவில்லையோ?”

“வைக்க இடமுமில்லை. கொடுக்க ஆளுமில்லை”

“கோடை வெய்யில் தணிப்புக்காக உள்ளே நுழைந்தவன் இப்போ என்னை ஆராதிக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.”

அவனுக்கு என்ன பிழைப்பு என்றுகூடத் தெரியாது. படிக்கமாட்டான். காசு இருந்தால் சிகரெட் பிடிப்பான் அவனுடைய

சிறந்த பண்புகள் சில நல்ல இடத்துப் பையனாகக் காட்டியது.

பூக்கள் எல்லாம் எங்கிருந்தோ வாகனங்களில் வந்திறங்கும். அவை பயரிடப்படும் இடத்தைப் பார்க்க எனக்கு மிக ஆவல். டேவிட்டும் நானுமாக வாகன சாரதியைச் சினேகம் பிடித்து மிகத் தொலைவில் இருந்த மலர்களின் பண்ணைக்குப் போயிருந்தோம். எவ்வளவு பெரிய பரப்புகளில் அவை பயிரிடப்பட்டிருந்தன. தெருவின் இருபக்கமும் நெல்வயல்கள் போல மலர்வயல்கள் பூத்திருந்தன.

எம்மைக் கவர்ந்தது டாலியாஸ் எனப்படும் பூத்தாவரமே. பூக்கள் பல நிறத்திலும் பருமனிலும் அழகிலும் சிறந்த பூச்செடிகள். இது அஸ்ரெறசி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது என்று சொன்னார்கள். இன்னுமொரு அழகான மலர். இதன் பெயர் ஹைரோன்சியா. இது 10 அங்குல விட்டமுடையது. பல அடுக்காகப் பல நிறங்களில் தூவல்தூவலாக விளங்கும் டாலியா டெய்லியாஸ்.

உள்ளமெல்லாம் பரபரத்து ஆனந்தம் மேலிட அதனூடே ஓடிஆடி விளையாட வேண்டும். மலர்களைச் செடியில் இருந்தவாறே வாரியணைத்து முத்திக்க வேண்டும். வருடவேண்டும் எனவும் தேன்கூடு போன்ற அந்த மலர்களை ஆசைப்பட்டேன். ஆனந்தத்தின் உச்சிக்கே போய்விட்ட நான் டேவிட்டைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டு 'ஐ லவ்யூ' சொன்னேன். தொடர்ந்த முத்தங்களோடு "இதற்காக நான் எதையும் தரத் தயாராக இருக்கிறேன்" என்றான். அப்படியே என்னைத் தழுவி 'ஐ லவ்யூ' சொன்னான்.

இருவரும் உண்மையாகவே காதலித்தோம். என் அறைத்தோழி, ஒரு வேலை பெற்று 'பெல்வில்' லுக்குப் போகவே அந்த இடத்துக்கு டேவிட் வந்தான். பெற்றார் பெரிய பணக்காரராம். அவர்கள் விவாகரத்துப் பெற்றபின் பாதிநாட்கள் இங்கும் பாதிநாட்கள் அங்கும் வாழ்வதாம். அம்மாவின் போலிச் சித்தப்பா நன்றாக அடிப்பாராம். அப்பாவின் சித்தி உணவினால் வஞ்சிப்பாவாம். எப்போதும் பிந்தித்தான் பாடசாலை போவதாம். இன்று சிவப்புக்காரா, வெள்ளைக்காரா என நண்பர்கள் கேலி செய்வார்களாம். பரீட்சை "சீனியர் கேம்பிறிஜ்" எடுக்கமுடியாதபடி மனவேதனை. அதனால் வீடுகளை விட்டு ஓடிவந்திட்டானாம்.

ஏதும் வேலை அகப்பட்டால் போவான். அல்லது நூல் நிலையத்தில் அல்லது பூக்கடையில் மிலாந்திக் கொண்டு நிற்பல். சுத்தமாக புனிதமாக நேர்த்தியாக உடையணிவான். அக்காலத்தில்தான் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து விமானப்பயணம் மேற்கொண்டது.

எலிசாவின் உள்ளம் அந்தக் காலத்துள் வாழ்கிறது. அவருடைய கண்கள் முடியிருக்கின்றன. மானசீகத்தில் துலங்கும் அந்த நிலை, பரவசமான வார்த்தைகளால் பரிமளிக்கின்றன. திலகத்தின் லயிப்பும் சூழலை மறக்கச் செய்கிறது. என்ன விந்தை! காதல் என்ற சொல்லுக்கே இத்தனை சக்தியா?

“சொந்த பந்த அன்புகளை இழந்த டேவிட் என்னிடம் முழு அன்பையுமே கொட்டினான். நானும் அதேநிலை தானே. அத்துடன் இக்காதல் ஒரு புதிய அனுபவமும் கூட. அவனை நான் தாங்கு தாங்கெனத் தாங்கினேன். அவன் எனது பிரபுவின் மறு அவதாரமென ஒரு விசுவாசத்தோடு நடந்து கொள்வேன். அவரை விட இவன் அழகனும் ஸ்மார்ட் ஆனவனும் தான். ஆனால் கடுமையான வேலைகள் ஒன்றும் செய்யமாட்டான். 9ஆம் வகுப்போடு நிறுத்திய படிப்பு.

ஒரு உல்லாச வாழ்வையே விரும்பினான். அது எனக்கும் பாந்தமாக இருந்தது. அவன்மீது பரிதாபம் கொள்வேன். எத்தகையதொரு வாழ்க்கையை இழந்து வந்திருக்கிறான். நல்ல உழைப்பும் பணமும் சேரும் வரை குழந்தைகள் வேண்டாமென்றிருந்தோம். மேலதிக செலவு வருமானால் இரவு நேரத்தில் ஏதாவது வேலைக்குப் போவேன்.”

அத்தியாயம் - 6

திலகம், எலிசாவின் காதலனுபவங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு அகமகிழ்ந்தாள். எத்தனை வெளியிடல்கள். பரந்த உலகின் அழகிய இடங்களிலெல்லாம் பரவசமாகிப் பெற்ற உச்சநிலைகள், ஓ எவ்வளவு நல்லாய் இருக்கும் என எண்ணவும் வைத்தது.

மேற்குலகத்தில் தான் அவை சாத்தியம். நமக்கானால் எத்தனை பரவச நிலை வந்தாலும், அறைக்குள் வந்தபின்தான் ஆளை ஆள் தொடலாமல்லவா. பொது இடத்தில் அருகருகாக அமர்வதோ கையைக் காலைப் பற்றுவதோ சமூகத்தால் ஏற்கப்படாத ஒன்று.

இங்கே புகையிரதங்களிலும் பொது இடங்களிலும் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டுத் தம்மை மறந்து நிற்கும் சோடிகள். “பொதுஇடத் தொந்தரவுகள்” என அழைக்கப்படுகிறார்கள். அது மட்டுமே. கண்டுகொள்ளாததுபோல் போய்விடுவர்.

சோலைகளும் கடற்கரையும், சினிமாத் தியேட்டர்களும் இன்னும் நம்பமுடியாத பல இடங்களும் படுக்கையறையான கதைகளைக் கேட்டு அருவருத்தும் அதிசயப்படும் வியந்து போனார் திலகம்.

சிறிது மௌனமானார் எலிசா, முகத்தில் கவலை ரேகைகள் தோன்றின. குரலில் ஒருவகை சோகம் இழையோடியது.

சில வருடங்கள் சொர்க்கபோகமாக இந்த வாழ்க்கையும் ஓடியது. காலாகாலத்தில் ஒரு குழந்தை வந்திருந்தால் பிணைப்பு இறுகியிருக்கலாம். ஆயினும் சிறிது விரிசல் உண்டாகத் தொடங்கிவிட்டது.

பாவம், அது அவனாலல்ல எலிசாவாலேதான். அவனது தழுவல்களுக்குத் தயார்நிலையில் நிற்கும் இந்த உடல்கூட கிட்டவரும்போதே சுருங்கியது. ஐந்து வருடத்தின் மேல் குழல் அவளை மாற்றியது.

எலிசா பூக்கடையில் இருக்கும்வரை வாழ்க்கை சிரமம் இல்லாமல் போய்க்கொண்டிருந்தது. டேவிட் எந்த வேலைக்கும் போறதாகவும் தெரியவில்லை. எப்போதாவது போனால் அது புதியதொரு உடை வாங்கத்தான் அவனுக்குப் போதுமானது.

முயற்சி செய்வதற்கு மனம் வேண்டும். அப்போது உற்சாகம் நிரம்பும் உடல் தன் நோவைப் பாராது. ஆனால் அதை அவன் உணர்வதாகத் தெரியவில்லை. சொன்னாலும் கேட்பதில்லை. சோம்பலுக்கே பழகிவிட்டான். அதனால் அவன் மீது கோபம்.

விட்ட படிப்பைத் தொடர்ந்து படி எவ்வளவு செலவானாலும் நான் தருகிறேன். பூக்கடையை விட்டிட்டு முந்தைய வேலைகளைச் செய்வேன் கூடக்காசுவரும் என்றாள்.

டேவிட் பால்யத்திலேயே வீட்டின் சச்சரவுகள் காரணமாக படிப்பில் ஊக்கப்படுத்தப்படவில்லை. பின்னர் படிக்க ஆசை இருந்தாலும் பெற்றோர்களின் இரு குடும்பங்களாலும் கரைச்சல் படிப்பிலும் இறங்கத் தொடங்கி, குறைந்த புள்ளிகள் எடுத்தபோதே தந்தைக்கும் சிறிய தந்தைக்கும் பயந்து வாட்டலூவை விட்டு ஓடியவன் திரும்பப்படிக்கத் தொடங்கியபோது தன் பழைய தகுதிக்குத் தகுந்த நண்பர்களையே சேர்த்தான். அதனால் செலவுகள் அதிகமாயிற்று.

எலிசாவிடம் இருந்து பணம் கறந்தான். ஓய்வு நேரமின்றியே வேலை வேலையென அலைந்து உழைத்தும், யானை கட்டித் தீனி போடுறமாதிரித்தான் முடிந்தது.

எலிசாவுக்கு வரவர உடம்பு இளைத்து களைப்பும் ஆயாசமும் சரிந்துபடுக்கக்கூட நேரமில்லாமல் விரக்தி தோன்றத் தொடங்கிவிட்டது. டேவிட் முன்பு போல் இல்லை. படிக்கிறன் என்று சொல்லி தோழர்மாரோடு உலாத்திப்போட்டு எந்நேரம் வாறான் போறான் என்பதே தெரியாது.

ஒரு நாள் தாங்கமுடியாமல் அவள் ஏசிவிட்டாள். இனி உழைத்துக்கொண்டு வரும்வரை வீட்டுவாசல் மிதிக்கக்கூடாது உணவுக்காக வாகினும் காசு தரவேண்டும். போ வெளியே எனச் சன்னதம் ஆடினாள். அன்று போனவன் தான். எத்தனையோ தடவை வருந்தித் தேடியும் அவன் கிடைக்கவில்லை. அவன் ஒரு ரோஷமுள்ளவன் எனத் தெரிந்தும் அன்று தனது களைப்பிலும் ஆற்றாத்தனத்திலும் அப்படி ஏசிவிட்டதற்காக அவள் வருந்தினாள்.

அவன் ஒரு சம்பவத்தை தன்னிடம் மறைத்துவிட்டான் என்பதை மாளிகை வாசம் முடிந்து பழையபடி ரொறன்றோ வந்து தன் பழைய தோழியைச் சந்தித்த பின் அவள் தோழி சொல்லித்தான் தெரிந்து கொண்டாள். படிக்கத் தொடங்கிய பின் அவன் அம்மாவின் கணவனை ஒரு இளம் பெண்ணோடு கண்டிருக்கிறான். கோபத்தோடு அவனோடு முரண்டிக் கொள்ள அவன் தன் தாயைப் படுகேவலமாக ஒரு சதமும் கையாலை வெளிவிடாத பரதேசி என்று ஏசி அதாலை இருவரும் அடிபட்டார்களாம்.

தாயின் நிலையை அறிய டேவிட் வாட்டர்லூ போய் அயலட்டையில் விசாரித்து தாய் தனியே இருப்பதாகவும் அடிக்கடி வாதநோயால் அவதிப்படுவதாகவும் அறிந்தானாம். திரும்பி வந்துவிட்டாலும் தாய்ப்பாசம் அவனை ஆட்கொண்டிருந்தது.

வீட்டில் எலிசாவோடு பிரச்சினை ஏற்பட்டதும் அவன் அங்கே போய்விட்டான். தாய்க்கு உதவியாக வீட்டைப் பராமரித்து தொழிலை மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருக்கிறானாம். தாய் எலிசாவை வீட்டுக்கு எடுக்கச் சம்மதம் தெரிவிக்கவில்லை. எனவே அவவின் மனதை வெல்ல முயன்று கொண்டிருக்கிறானாம். தோழி இதைச் சொன்னதும் அவள் வாழ்வு இருண்டுவிட்டது.

அவனது இயல்பை அவள் அறிவாள். அவனோடு வாழ்ந்த ஐந்து வருட வாழ்க்கைதான் அவள் அவளாகவே இயல்பாக வாழ்ந்த வாழ்க்கை. மேலும் இருவருட காத்திருத்தலோடு அது முடிவு பெற்றது.

சில தற்காலிக ஆண் சினேகிதரோடு அடுத்த அத்தியாயமும் முடிவு பெற 'வின்சென்ட்' இன் தோழமை கிடைத்தது. நடித்து நடித்தே பணத்தின் வசதிகளை மேலும் அனுபவித்து அந்த வாழ்க்கையையும் ருசித்து அந்த அத்தியாயத்தையும் முடித்துக் கொண்டாளாம்.

இவ்வளவு காலமும் எலிசா மீது இருந்த அன்பும், பரிதாபமும் இப்போ குறைவான ஒரு எண்ணம் திலகத்துக்கு. ஆண் நண்பர்கள் பற்றி அகசைப்படாது பேசும் எலிசாமீது சிறு வெறுப்பு கூடத் தோன்றுகிறது. எப்படி இந்தப் புனிதமான உடம்பை மாசுபடுத்துகிறார்கள். வெள்ளைத்தோல் போர்த்தென்ன? வெளிவேடம் போட்டென்ன புழுமேய்ந்த உடல். சீ...

எலிசாவின் குரல் அவளை இவ்வுலகுக்கு மீண்டும் இழுத்து வந்தது. "திலா, பசுமைமாறாத அந்த 'டேவிட்' காலம் தான் இன்றுவரை மறக்காத நினைவுகளைச் சுமத்தி நிற்பது. இன்றும் அவனுக்காக ஏங்கும் என்னுள்ளம். தேடி வந்தானா அல்லது எனக்கு என்ன நடந்தது என்பது தெரிந்திருப்பானா. தான் வேறு நகரத்தில் வசிப்பதாக அறிந்திருப்பானா? அந்த எதிர்பார்ப்புகள்தான் அன்றும் இன்றும்..."

உங்கள் கவலைக்காக நான் வருந்துகிறேன். தாயின் மறைவின் பின் தேடி வந்திருப்பான் நிச்சயமாய். நீங்கள் ஒரு மேல் தட்டு வாழ்க்கை வாழ்வதை அறிந்திருப்பான். அதன்பின் வேறு விவாகம் செய்திருக்க வேண்டும். எப்படியும் அவன் உங்களை மறந்திருக்க மாட்டான். குடும்பத்துள் அமிழ்ந்து போனால் பிறவிடயங்களுக்கு நேரம் இராது தானே"

“இனிமையான வார்த்தைகளைக் கூறினீங்கள். நன்றி. நீங்கள் நன்றாகவே என்னைப் புரிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள்.”

கண்ணை விழித்த திலகத்துக்கு விடிந்து நீண்டநேரம் ஆகிவிட்டது போன்ற ஒரு உணர்வு. தடித்த திரைகளை மெதுவே நீக்கிப் பார்த்தபோது காலை 6 மணி போலிருக்கும். வெளிச்சமாக இருந்தது. ஆனால் தாதிகளின் சலசலப்புகள் கேட்கவில்லை. தன் கையைத் திருப்பியபோது அதில் மூன்று மணியாக இருந்தது. இரவு 10 மணிக்கு அஸ்தமித்த சூரியன் எப்படி மூன்று மணிக்கே உதயமாகும். 12 மணித்தியாலம் எடுக்கும் நேரத்தில் 5, 6 மணியில் வந்து சேருமா?

புவியியல் ஆசிரியரின் யோசனை வந்தது. சுழன்று சுழன்று மோகனாவிடம் வந்து நின்றது.

மோகனா அவுஸ்திரேலியா சென்றதன் பின் ஒழுங்காகக் கடிதம் வந்து கொண்டிருந்தது. தாய் தந்தை சொந்த பந்தம் எல்லாம் விட்டு வந்த பின் தன் குடும்பத்தின் மீது பாசம் கூடிவிட்டதாகவும், சத்யனே தனக்கு சகலமும் எனவும், அவருக்கும் தன்மீது பாசம் மாத்திரமல்ல தன்னுடைய காதல் நாளுக்குநாள் கூடிவருவதை அவர் உணர்வதாகச் சொல்லி அதீத அன்பு காட்டுகிறார் எனவும் எழுதியிருந்தாள்.

“நல்ல தொழில் பேர் புகழ் எல்லாம் பெற்றாலும் இங்கே இருக்கும்வரை நம்ம நோயாளர் என பொறுப்புப் ஆர்வமும் இருந்தது. குடும்பப் பொறுப்பை மாமனார் ஏற்றுக் கொண்டதால் நாள் முழுவதும் நோயாளிகளையும் அவர்கள் பின்னணி, குடும்ப நிலை என்பவற்றையுமே நினைத்து தக்கவாறு சேவை செய்வார். ஆனால் இங்கே தன் குடும்பம் மீது அதிக அக்கறை - அதிக நேர்ச் செலவு அது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது”.

மோகனாவுக்கும் ஒரு உத்தியோகம் இரசாயனத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது எடுத்துக் கொடுத்தாராம். அது மோகனாவுக்கு பெரும் உவகையைக் கொடுத்தது.

1980 இல் காதல் கனிந்து வந்து ஓர் பெண் குழந்தை பிறந்திருப்பதாக வந்த செய்தி திலகத்துக்குப் பெரும் இன்பமாக இருந்தது. இந்தப் பிந்திய வயதில் ஒரு குழந்தையா எனத் தான் கவலையும் வெட்கமும் அடைவதாகவும் அதற்கு சத்யன் ‘இந்த வயதில் தான் இங்கெல்லாம் விவாகமே நடக்கிறது’ என்று சொல்லிப்

பெரிய கொண்டாட்டமாம். பாரதி எனப் பெயரும் சூட்டினார்களாம். வீட்டில் 'ரணா' என அழைப்பதாம். ரணா என்பது இருவரதும் ஈற்றெழுத்தாம். பாரதியில் அரவிந்தனின் 'ர'வும் திலகத்தில் 'தி' வருவதால் தனக்கு சந்தோஷமாயிருக்கும் எனக் கணவர் கூறினாராம். 'பாரதியின் கதைகளும் கட்டுரைகளும் தமிழுக்கே ஒரு திருப்புமுனை என்று கூறுபவரல்லவா. அரவிந்தைப் போலவே அவரும் தமிழார்வம் மிக்கவர்.

திலகம் நிறைய எழுதமாட்டாள். ஆனால் வாய் ஓயாது கதைப்பாள். மோகனா எழுதத் தொடங்கினால் நினைப்பதெல்லாம் எழுத்தில் கொட்டிவிடுவாள். ஆனால் கதைப்பது வெகு சொற்பமே. பக்கம் பக்கமாக வரும் அவுஸ்திரேலிய அனுபவமே அந்நாட்டின் வரலாறு, புவியியல் அரசியல் இயற்கைத் தாவரங்கள், மிருகங்கள் என்று போகும்.

அரவிந்தன் அவற்றை கோப்புகளில் கோவைப்படுத்தி வைப்பான். பின்னொரு நாளில் ஒரு நூலாக வெளியிடலாமாம். இலங்கையே இரத்தக்களரி ஆக்கிவிட்ட 1983 ஆம் ஆண்டுன் கடிதப் போக்குவரத்துகள் குறைந்துவிட்டன. ஒரு தடவை ஆறு கடிதங்கள் ஒன்றாகவே வந்து சேர்ந்தன. எங்கோ கிடந்து உடைக்கப்பட்டு வந்தன.

'ஊரின் நிலைமைகள் யாவை? உங்கள் குடும்பம் எப்படி இருக்கிறது, உணவுக்குக்கூட வழியில்லையாம். பால்மாக்களும் பிஸ்கட்ஸ்'ம் பாரசலில் அனுப்பியிருக்கோம். அரவிந்தன் கலம்பகத்தின்போது எங்கே நின்றார். கேள்விகளால் நிறைந்த கடிதங்கள்.'

பாவம் மோகனா, அவளுக்குத் தெரியும் தானே இராணுவத்தாலும், நேவியாலும் விமானப்படையாலும் சூழப்பட்ட பிரதேசம்தான் தம்முடையதென.

கொழும்பு வைப்பகத்தில் வேலை செய்த அரவிந்த், ஓடும்பொழுது நெருப்பு வைக்கப்பட்ட ஒரு வீட்டிலிருந்து ஒரு குழந்தையைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்ததோடு அனைத்தையும் இழந்த அகதியாய் முகத்திலும் கைகால்களிலும் எரிகாயங்களோடு கப்பலில் வந்திறங்கிய காட்சி திலகத்தின் முன் விரிந்தது.

காயமெல்லாம் மாறி ஊர் வங்கியில் மாற்றல் பெற்றும் நித்தம் நித்தம் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வாழ்ந்த வாழ்க்கை. காலையில் போய் வங்கியைத் திறந்து வேலைகள் ஆரம்பிக்க சூட்டுச் சந்தங்கள் கேட்கும். கடற்கரைக்கு சமாந்தரமாகப் போகும்

தெருவில் அந்த வங்கி இருந்தது. அந்தத்தெரு முப்படை வெறியர்களின் ஆதிக்கப் பிரதேசத்தில் இருந்தது.

போகவும் வரவும் இருபக்கங்களுக்கும் சரமாரியாகவே சுட்டுக்கொண்டு போவார்கள். விழுவது ஒரு நாயாக இருக்கலாம். கிழவராக இருக்கலாம், பெண்ணாக இருக்கலாம். வங்கியினுள்ளே நின்ற வாத்தியாராகவும்தான்.

எங்கோ சத்தம் கேட்டவுடனே 'படபடவென கதவுகளைச் சாத்திப் பூட்டிப்போட்டு அலுவலர்களும் இவரும் உள்ளேயே இருந்து கொள்வர். கஸ்டமர்களும் சிலர் அகப்பட்டுக் கொள்வர். விறாந்தையில் நின்றபடி 'அடோய் அடோய்' எனக் கத்திக்கத்தி எங்கெங்கோவெல்லாம் சுடுவார்கள். கதைக்கிற சத்தம் கேட்டாலே, 'திறதிற' உள்ளே 'கொட்டியா' எனக் கத்துவார்கள்.

பக்கத்துக் கடையிலே தேநீர், பலகாரம், பாண் எல்லாம் இருக்கும். அவர்களும் உள்ளேதான் இருப்பார்கள். ஆனால் மாலை 6 மணிவரைகூட இந்தச் சிண்தான். போய்விட்டார்கள் என அறிந்தபின் தான் மெல்ல மெல்ல வெளியே வருவார்கள்.

ஒரு நாளுக்கு மறுநாள் மாற்றம் எதுவும் இல்லாமல் நிம்மதியாக, சந்தோஷமாக நடந்த வாழ்க்கைப் பாதை இப்படிக் கரடுமுரடாக ஆகிவிட்டது. மரணங்களுக்கு நடுவே ஊரைவிட்டு ஓடுவதும் திரும்பி வருவதும் தோட்டாக்களுடும் ஷெல்களுக்கு மத்தியிலும் குருவி நுழைஞ்சு ஓடுதல் போன்ற திகில் நிறைந்த வாழ்வு 1990 வரை நடந்தது.

அவற்றை நினைத்துப் பார்த்தாலும் இருதயம் துடிக்கிறது, இரத்த அழுத்தம் ஏறுகிறது. "வேண்டாம் அற்ப மனமே! நீ பிறந்த நாட்டையும் ஊரையும் குறிச்சியையும் மறந்துவிடு மறந்துவிடு மறந்துவிடு. உன் கணவனைக் காவுகொண்ட அந்தத் தொண்ணூறாம் ஆண்டை மறந்துவிடு".

எலிசாவின் சலசலப்பு. தாதிகளின் வருகை, திலகத்தை அந்தப் பயங்கரமான துக்ககரமான நினைவுகளிலிருந்து இழுத்து வருகிறது. நெஞ்சு பாரமாக இருக்கிறது.

"என்ன தில்லா வீட்டுக்குப் போக விருப்பமில்லையோ, என்ன நடந்தது? நித்திரை குறைவுபோல' என்று சொன்னவாரே கழற்றி வைத்த பிறசர் மீற்றரை மாட்டி மொனிறறருடன் பூட்டிவிட்டுப் போய்விட்டார், அந்தத் தலைமைத்தாதி.

மறக்க நினைப்பவை தானே முதலில் நினைப்பில் வருகிறது. 'நிம்மதியாக நித்திரை கொள்' என்று தாதி சொன்னாலும் அந்தப் பயங்கர நாட்களே மனத்திரையில்.

அவர்கள் வீட்டுக்குப் பின்வீட்டில் பெடியளின் நடமாட்டம் தெரிகிறது. இரவில் கிணற்றடியில் குளிக்கும் சத்தம் கேட்கும். பகலில் ஒரு அரவமும் இல்லை. இராணுவத்தின் பார்வை அடிக்கடி இவர்கள் வீட்டுப் பக்கம் வருகிறது. யாரோ மெல்ல வத்தி வைச்சிட்டான் போல.

இராணுவ அதிகாரி அரவிந்த் இல்லாத நேரம் வீட்டுக்கு வந்தான். "இந்தப் பக்கம் புலி உலாவுறதாய் கேள்விப்பட்டம். கவனம் உங்க பையன்! கண்டால் சொல்லியனுப்புங்கோ."

"ஐயோ அண்ணை, எங்களுக்குப் பயமண்ணை! அமிழ்தன் யாழ்ப்பாணத்திலை போய்த்தான் படிக்கிறார். பஸ்ஸாலை இறங்கும்போது நான் போய்நின்று கூட்டிவாறனான்"

"நாங்க இருக்கிறம், பயப்படாதையுங்கோ" இப்படிச் சொன்னவனின் கண்கள் வீடு முழுக்க ஆராய்கிறது. வெளிப்புறக் கதவுகள் பக்கம் போகிறது. பின் வீட்டை எட்டிப் பார்க்கிறது.

அரவிந்தன் இதைக் கேட்டதும் தீவிரமாக யோசனை பண்ணுகிறார். 'அவன் சர்மா, என்னையும் பெற்றோல் செட்டில் சந்தித்து சொன்னான். சந்தேகமாயிருக்கு. நாங்கள் வீட்டைவிட்டுப் போக வேண்டும். இடங்கொடுத்தது என்ற சாட்டிலோ அல்லது குறொஸ் Firing இலோ உயிராபத்துத்தான். முதலில் நீர் மகனோடு போம். நான் அலுவலக வேலைகளை ஓர்சீர்படுத்தி வைச்சிட்டு வாறன். வசதிவந்தால் உடனேயே கொழும்புக்குப் போயிடுங்கள். என்னை ஒன்றும் செய்யாங்கள். நல்ல மதிப்பு இருக்கு." அன்று அமிழ்தனைத் தனியே பிலாட் மாமரத்தடிக்கு அழைத்துச் சென்று தம்பி அம்மாவைப் பற்றி சாதாரணமாக நினைக்காதே. மோகனா அன்றியை விட நுண்மதி நுண்அறிவு கூடியவ. IQ ரொம்ப உச்சம். ஆனால் வறுமை வீட்டு நிலைமை தகப்பனின் கையாலாகத் தனம் வீட்டுப் பொறுப்பு மாமியார் வீட்டுக்குத் தொண்டு தொழும்பு காரணமாக மேலே படிக்க முடியாமல் அழுக்கிப் போட்டுது. ஒவ்வொரு புது விடயத்தையும் கற்பூரம் மாதிரி 'கப' எனப் பிடித்துக் கொள்வதோடு ஒரு காலமும் மறக்கவும் மாட்டா.

அமிழ்தன் ஆச்சரியத்தோடு அப்பாவைப் பார்த்தான். “அந்தக் காலத்தில் அவள் சண்டிச்சி என்ற பட்டம் தான் மேலோங்கி நின்றது. சரியாக நினைப்பவர்கள் தமது எண்ணம் ஈடேறும்வரை பிடிவாதம் செய்வார்கள். ஆனால் நான் கட்டினால் போல் அது மெல்ல மெல்ல மறையத் தொடங்கியது. சகலமும் வாய்க்கப் பெற்ற மோகனா கூட இவளுக்கு அடக்கம் மாதிரி என்றால் பாரேன்.

என்னையும் வழிநடத்தியவ அவதானே. பல்கலைக் கழகத்திற்கு போகக்கூடிய புள்ளிகள் காணாதபடியால்தான் கிளறிக்கலில் சேர்ந்தேன். இரவில் கொம்மாவின ஆலோசனைகள் பகலில் எனதாக்கி அமுல்படுத்துவேன். சமூகத்தில் எனது மதிப்பை உயர்த்த வேண்டும் எனும் நன்மனசு.

இங்கிலீசில் எழுதும் அலுவலக லிகிதங்களை அம்மா பார்த்து திருத்தம் செய்வா.”

அம்மாவுக்கு இங்கிலிசே தெரியாதென்று நினைத்திருந்த அமிழ்தனுக்கு இது அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

நாளைக்கு நீங்கள் போகப்போகிறீர்கள். அம்மாவின் ஆற்றல்களைப் புரியவைத்தால் அவரின் சொற்கேட்டு நீ நடக்க வேண்டும். நான் எப்போது வந்து சந்திப்பேனோ தெரியாது. அம்மா கணிக்கப்பட வேண்டியவள் என்பதைச் சொல்லத்தான் கூப்பிட்டேன்.

“அம்மா சொற்கேட்பேன். அவ்வையும் கவனமாகப் பார்ப்பேன். ‘அம்மா பிள்ளை’ என்றுதானே நீங்கள் அழைப்பீர்கள்.”

தன் அப்பாவின் அபிப்பிரயத்தை அறிந்து மகிழ்ச்சியடைந்த அக்கணம் இதுதான் கடைசிப் பிரசங்கம் என்பதை அவன் அறிந்திருக்கவில்லை.

அரவிந்தனின் கடைசிகாலம் திரையில் ஓடுகிறது. மூத்த மகன் மருத்துவப்படிப்பு முடிந்து வேலை பார்க்கிறார். விவாகமாகவில்லை. அடுத்த மகன் பொறியியலாளராகி மேலே படிப்பதற்காக ஏதோ ஒரு பயிற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறான். இருவரும் கொழும்பில். மகள் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் முதலாம் வருடம். 16 வயது இளையவர் தம் வீட்டில் இருந்துகொண்டு கல்லூரி சென்று வருகிறார்.

அமைதிப்படையின் பின் வந்த இந்திய இராணுவக் கெடுபிடிகள் சிறிது ஓய்ந்து வழமைக்கு வரும் முயற்சி. பழையபடி மக்கள் தத்தம் இடங்களுக்குப் போகிறார்கள். சந்திக்குச் சந்தி இந்தியப்படை முகாம்கள். பின்பக்கத்தால் பெடியளும் நுழுந்தி நுழுந்தி வந்து போகிறார்கள். சில பொழுதில் சில பொருள்கள் கேட்பார்கள்.

நெருப்பு, பச்சைமிளகாய், உப்பு பின்வளவுக்காரர் இன்னமும் வந்துசேரவில்லை.

மறுநாள் அமிழ்தன் ஆட்டுக்குக் குழை வெட்டிக்கொண்டிருந்தபோது வேலிக்கப்பால் இருந்து கரந்துடையில் ஊர்ந்து வந்த போராளி ஒருவன் 'நாங்கள் நாலுபேர் சாப்பிட்டு மூன்று நாளாயிற்று. கெடுபிடிகள் மோசமாய் இருக்கு. இருக்கிற இடத்திலிருந்து வேறிடம் போகவும் வழியில்லை என்று கிசுகிசுத்தான்.

"நின்றுகொள்ளண்ணை எனக் கூறிய அமிழ்தன் வீட்டுக்கு ஓடிப்போய் இரண்டு இராத்தல் பாணும் ஜாமும் கொண்டு வந்து கொடுத்து "அம்மாவிடம் சொல்லி ஏதாவது செய்து தாறம்"

"சர்மா நாய் மோப்பம் பிடிச்ச அலையுது. கவனம், ஏதும் தருவதாயின் பொழுதுபட்டவுடன் உங்கடை தண்ணீர் தாங்கியிலை ஒரு வெள்ளைக்கடதாசி அல்லது துணி கட்டி விடுங்கோ. அந்த மூலை வேலிக்குள்ளாலை இந்தப் பக்கம் வைத்து வாழைச்சருகால் மூடி விடுங்கோ. சருகு அதில வைச்சிட்டுப் போறன்" என்றான்.

அமிழ்தன் தாயின் குரல் கேட்கவே, பாய்ந்தோடியவன், விடயத்தைச் சொல்லவே, திலகம் அதிர்ச்சியுற்றான். அரவிந்தன் அந்தப் பகுதிக்குப் பொறுப்பாயிருந்த இராணுவத்தோடு நல்லுறவோடும் கௌரவத்தோடும் இருப்பவர். பாங்க் மனேஜர் என்றாலே தங்கள் உயரதிகாரிகளுக்கு ஒப்பானவர் எனப் பணிந்து நடப்பார்கள். ஆனால் இனி அறிந்தாலோ சூடுதான்.

யோசித்து யோசித்து மனங்கேட்காத திலகம் 2 கொத்து அரிசியை சோறாக்கி, உருளைக்கிழங்கு, முட்டை முதலியவற்றையும் ஆயத்தப்படுத்தி வைத்துவிட்டு அரவிந்தனுக்காகக் காத்திருந்தான்.

முதலில் அதிர்ச்சியடைந்த அரவிந்தன், சிறிது நேரம் சிந்தித்துவிட்டு "திலகம், கறியைக் காய்ச்சுங்கோ. முடிந்தவுடனேயே நீங்களிருவரும் காலை முதல் பஸ்ஸிலேயே புறப்பட்டுப் போய் யாழ்ப்பாணத்தில் நில்லுங்கோ. கிடைக்கிற வசதியைப் பொறுத்து கொழும்பு போய்விடலாம். அழுத்தமாகவே கூறிவிட்டார்.

முருங்கைக்காய் கறியும், குழம்பும் வைத்து நார்க்கடகம் ஒன்றில் சோற்றைப் போட்டு, பெரிய ஹார்லிக்ஸ் போத்தலில் குழம்பையும் விட்டு பிளாஸ்டிக் பெட்டியில் கறியையும் போட்டு பூச்சிபூரான் உட்புகாதபடி மாட்டுத்தாள் கடதாசியால் மூடிக்கட்டி நன்றாக இருட்டியதும் தாயும் மகனுமாகக் கொண்டு போயினர்.

ஏற்கனவே இருவர் அங்கே மறைந்து நின்றனர். 'நாங்கதான் பயப்படாதையுங்கோ' எனக் கூறவே பொருள்கள் கைமாறப்பட்டன.

“நாங்கள் நாளை கொழும்பு போறம்.”

“நல்லது கவனமாகப் போங்கோ. நாங்களும் சொல்லத்தான் இருந்தம். இவ்வாரத்தில் இங்கே சில சம்பவங்கள் நடக்கக்கூடும். எங்களுக்கு இன்று 2 பேர் கூட வந்திருக்கினம். ஏதும் சாப்பாட்டு சாமான் இருந்தால் இந்த இடத்திலை வைச்சிட்டுப் போங்கே நாங்கள் எடுப்பம்”.

“நன்றி அம்மா, எந்த உலகத்திலை இருந்தாலும் உங்களுக்காக உலக வாழ்வைத் துறந்து உயிரைத் திரணமாக மதித்து போராட்டத்தில் குதித்துவிட்ட எங்களை மறந்து விடாதையுங்கோ. இந்தக்கிழமை ஒரு பெரிய விடயம் போகிறது. ஐயாவையும் கூட்டிப்போங்கோ. உங்களை நாங்கள் மறக்கமாட்டம்.”

நீங்கள் படித்து முடிந்தபின் எங்களோட சேரவேணும்” திலகம் பயந்திட்டாள். “வா, தம்பி போவம்” என வந்துவிட்டார்கள். ஊறுகாய், அரிசி, புழுக்கொடியல், நெருப்புப் பெட்டி, பிஸ்கற் பெட்டி முதலியன ஆட்களில்லாத அந்த வடலிக் காணிக் குள் தள்ளிவிடப்பட்டன.

விடயத்தைச் சொல்லி அரவிந்தனையும் வரச் சொல்ல, எல்லாரும் ஒன்றாகப் போய்விட்டால் ஏதாவது நடந்தால் எங்களுக்குத் தெரிந்துதான் போய்விட்டம் என்று சந்தேகப்படுவார்கள் என மறுத்ததோடு,

நகைகள், ஆவணங்கள் தனது இரண்டுசோடி உடுப்பு எல்லாம் வைத்துத்தான் அவர்களை அனுப்பிவிட்டார்.

அடுத்தநாள் அதிகாலையிலேயே திலகமும் அமிழ்தனும் யாழ்நகர் வந்து தமது நண்பர்களான நகுலா - கணேச வீட்டில் தங்கினார். மறுநாள் மக்கள் வங்கி முகாமையாளர் யோகேஸ்வரியைச் சந்தித்து தொலைபேசியில் அரவிந்தனைத் தொடர்பு கொண்டனர்.

‘அரசாங்க அதிபர் கொழும்பு போகிறாராம். அவரோடு அமிழ்தனை அனுப்பிவிடும். விசாரணைத் தொல்லைகள் முகாம்களில் இறக்குதல் எல்லாம் இராது. நான் இன்னும் இரண்டுநாளில் வருவேன். GA அதற்கு முன் போவாராயின் என்னைக் காத்திராது அவனை அனுப்பிவிடும்”. உவ்விடம் நிற்கப் பயந்தால் பெருமாள் கோவிலடியில் என்னுடைய பொன்னுத்துரை மாமா வீட்டில் போய் நில்லுங்கோ.

திடீரென இரு நாட்கள் ஊரடங்குச் சட்டம். திலகத்தின் நண்பி நகுலா வீட்டில் மேலும் இருநாட்கள் தங்க வேண்டி வந்தது. அன்று மாலை இராணுவ ஜீப் ஒன்று வந்து நின்றது. சர்மா முன்னால் வந்தார். ஓடி ஒளித்த அமிழ்தன் சர்மாவைக் கண்டதும் முன்னே

வந்தான்.

துக்கமான முகத்துடன் திலகத்தைப் பார்த்து, cross firing இல் அரவிந்த் அகப்பட்டு கடுங்காயம். எங்கள் ஆட்களைப் பலாலிக்குக் கொண்டு போக வேணும். மாஸ்டர் விழுந்து கிடந்ததைக் கண்டு ஏற்றிவந்து ஆஸ்பத்திரியில் விட்டிருக்கிறேன். அவர்தான் இந்த முகவரியைத் தந்தார். “சர்மா சர்மா” என்று என் கையை யே பிடித்துக்கொண்டு வந்து பின் மயங்கிவிட்டார்.

திலகம் வீட்டுடுப்பை மாற்ற உள்ளே ஓடியபோது கணைகவுக்கு சர்மா நடந்ததைச் சொன்னார்.

அரவிந்த் வீட்டுள்ளே படுத்திருந்திருக்கிறார். பெடியள் றயில் பாதைச் சந்தியில் குந்தியிருந்திருக்கிறாங்கள். அந்த நேரம் ‘ஜீப்’ வந்திருக்கிறது. அவங்கள் ஓடவே, இராணுவமும் குதித்துத் துரத்தியிருக்கிறது. அவங்கள் திரும்பித் திருப்பி சுட்டுக்கொண்டே ஓட, இராணுவமும் ஒருவர் செத்துவிழ இருவர் காயம். அவங்கள் உங்க மதிலால் ஏறிக் குதித்து ஓட, என்ன சத்தம் எனக் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்த அரவிந்தை 2, 3 குண்டுகள் தாக்கிவிட்டன.

நாம் கண்டு பிடிக்கும்வரை இரத்தப் பெருக்கும் மயக்கமும். முதலுதவி செய்தபோது கண்திறந்து உங்கள் முகவரியை மிகப்பலவீனமாகவே சொன்னார். நான் அவசரம் பலாலி போக வேணும் உங்களை அங்கே விட்டிட்டுப் போறன்.

திலகத்தையும் அமிழ்தனையும் வைத்தியசாலையில் விட்டு ஜீப் போய்விட்டது. எப்போவோ போய்விட்ட உயிரை பிடித்திழுத்து நிறுத்த முடியுமா? நல்லகாலம் கொள்ளிவைக்க அமிழ்தன் நின்றுவிட்டானே என்றதுதான் ஒரேயொரு ஆறுதல்.

எப்படி இவ்வளவு காலம் உயிர்வாழ இவளால் முடிந்தது? அலுவலகத்தால் திரும்பிவர 5 நிமிடம் பிந்தினாலும் வாசலுக்கும் உள்ளுக்குமாக நடந்து நடந்து, நெஞ்சு படபடத்துத் துடிக்க நெஞ்சுவலி ஏற்படுவதுபோல நெஞ்சைத் தடவி ஏங்கி ஏங்கிப் பார்ப்பவளல்லவா. எப்படி இத்தனை வருடம்?

காலை மெல்ல மெல்லச் சீய்ச்சுச்சீய்ச்சு நடக்கும் சப்தங் கேட்கவே விழித்துப் பார்க்கிறாள். எலிசா வந்து கொண்டிருக்கிறார். அழகான அவர் புன்சிரிப்பு. கண்சிமிட்டும் திலகத்தின் சோகமனோநிலையிலிருந்து மீட்டு எடுக்கும் மருந்தாகப் பயன்பட்டது.

மருத்துவர்களின் வருகை அவளது 'திருப்பி வாழ்தலுக்கு தடைபோட்டது. நினைவுகள் பாரமாக நெஞ்சை அழுத்த, இதயத்துடிப்பு வேகமாகியது. மருத்துவரால் மீண்டும் எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டு முகத்தில் சிறு கண்டிப்பும் காணப்பட்டது.

எலிசாவிடம் போன டாக்டர் "ஏ, young lady என அழைத்து ஏன் திலாவுக்கு கம்பனி கொடுப்பதில்லை எனக் கேட்கிறார். அதற்கு ஏதோ எலிஸா சொல்லவே அவர் சிரித்துக் கொண்டே திரும்பி "திலா, நீர் ஒரு திடமான மனோநிலையில்லாதவராம் (Moody and Brooding) உற்சாகமில்லாத, நன்மையில் நம்பிக்கையில்லாத சோர்வு மனப்பான்மையாம்"

அவருடைய பரிசோதனைக்காக திரை மூடப்படுகிறது. 'ஏன் என்னால் அப்படி இருக்க முடிவதில்லை. இப்பவே தனியாக இயங்கப் பயமும் பலவீனமும். ஆனால் இந்த வயதிலும் எலிஸா தன்னம்பிக்கையோடு இருக்கிறார்.

எனது பழைய வீரமும் தீரமும் முடிவெடுக்கும் ஆற்றலும் எங்கே போயின? கணவனுடனா - மோகனாவுடனா இல்லை நாட்டுப்பிரிவுடனா? திலகத்துக்குத் திலகமே பிரச்சினையாகி விட்டாள்.

எலிசா திலகத்திடம் வந்து அந்த நாற்காலியில் உட்காருகிறார். திலகம் தன் வரலாற்றை சுருக்கமாகக் கூறுகிறார். ஆழ்ந்த அனுதாபத்துடன் கேட்டுவந்த எலிசபெத் ஆறுதல்கூறும் முகமாக,

"திலா 'திருப்பி வாழ்தலில்' மகிழ்ச்சியான காலத்தைத்தான் நினைத்து நினைத்து மகிழ வேண்டுமே தவிர, துன்ப நினைவுகளைத் தவிர்க்க வேண்டும். அவை எட்டிப் பார்க்கும்போதே, வேறேதாவது செய்வதற்கோ அல்லது சிந்திக்கவோ பயின்றிட வேண்டும். நாங்களும் அழைப்பு வரும் வரை வாழ வேண்டும் அல்லவா."

"முடியவில்லையே, அந்தக் கொங்கிரீட் கட்டிகளிலெல்லாம் என் பிள்ளைகளின் காலடிகள் எவ்வளவு பதிந்திருக்கும். ஒரு கூலியாள்போல் நானும் அவரும், சவருக்கு தண்ணியடிச்ச..."

"போதும் போதும், நீ திருந்தமாட்டாய். இரத்த அழுத்தமும் சாதாரணத்துக்கு வராது. இதையே கேட்டிருந்தால் எனக்கும் சோகமனப்பான்மை வந்துவிடும். ஆனால் திலா! இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளும். "நோய், பாதி மனப்பாங்கு பாதி" விறுக்கென்று எழுந்துபோய்விட்டார் எலிசா.

ஐம்பத்தைந்து வயது வரையிலான எலிசாவின் வாழ்க்கை சிறுசிறு வாக்கியங்களாகப் புலனாகிவிட்டது. மிகுதி முப்பது

வருடங்கள் எப்படிப் போயின?

எலிசபெத் சிரித்தார். முதுமையின் கோடுகள் விழுந்ததும் கோலங்கள் பிரமிப்பை ஊட்டும். “வெள்ளைகளுக்கு மட்டும்தான் அப்படியா? எங்களுக்கு ஏன் அப்படி விழுவதில்லை? ஒருவேளை அந்த வயதுக்கு நாம் வாழ்வதில்லையோ. எங்கள் ஊரில் அறுபது வயதுதானே முதுமையின் சராசரி வயது.

திலகத்தின் சிந்தனையூடே எலிசாவின் குரல் உற்சாகமாக-மென்மையாக மிழற்றியது. மிழற்றியது என்று சொல்லலாமா? ஆம், சொல்லலாம். நாங்கள் பேசினால் பிளிறல், கர்ச்சித்தல், உறுமுதல், கத்துதல் என்று சொல்லலாமே. தன் வியாக்கியானத்தை விடுத்து அவரைப் பார்த்தாள்.

வின்சன்ட் வீட்டில் நான் அனுபவித்த சுதந்திரம், வசதிகள் அன்பின் ஆக்கிரமிப்பு ஒன்றும் முன்பும் இல்லை, பின்பும் இல்லை. அந்தக்காலம் அறுபது வயதாகிலும் நோய்நொடி இல்லாமல் இளமையும் சுறுசுறுப்பும் உள்ளவளாகத்தான் இருந்தேன். வின்சன்டின் பிள்ளைகள் வாங்கித்தந்த சிறுவீட்டை அழகாகவும் அளவாகவும் தளபாடங்கள் போட்டு, நோசாச் செடிகள் வைத்து பணக்காரக் கோலத்தில் வலம் வந்தேன்.”

றிச்மண்ட் ஹில் பகுதி, பொழுதுபோக்குவது கஷ்டம் என எலிசா நகரப்பகுதிகளுக்கு சென்று காசைக் கரைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அதை உணர்ந்தபோது வேலைதேட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

பண்ணையின் வாழ்க்கை. பிரபுக்கேற்ற மணப் பெண்ணாவதற்கான பயிற்சிகள், நகரவாழ்க்கை, தெருத்தூங்கல், பூவியாபாரம், வின்சென்ற மாளிகை இப்படி அடிநிலையிலிருந்து உச்சநிலை வரையிலான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து பழகியவள். எத்தகைய நிலையிலும் பொருத்தப்பாடு காணக்கூடிய அநுபவங்கள். அதனால் நினைந்து வருந்துவதைவிட வருவதை ஏற்றுக்கொள்ளும் மணப்பான்மை.

வீட்டுக்கு ஒரு ஆயா (House Keeper) தேவை” எனும் விளம்பரம் செய்தித்தாளில் வந்தபோது அந்த வீடு தனது வீட்டுக்கு எதிர்சாலையில் இருந்ததைக் கண்டு எலிசா மகிழ்ந்தாள்.

அது பெரிய அலங்கார மாளிகை. ஒரு பணக்கார விதவையின் வீடெனப் பேசிக்கொண்டார்கள். அந்தச் சீமாட்டியின் இரண்டாவது கணவனையும் பத்துவயது மதிக்கத்தக்க புத்திரியையும் இடைக்கிடை

காண்பாள். தேவாலயத்தில் வாரத்துக்கு ஒரு தடவை நடைபெறும் பூசையில் பியானோ வாசிக்க வில்லியம் வருவார். அமைதி தன்னுள்ளேயே சுருள்வது போன்ற முகபாவம். யாருடனும் பேசுவதைக் காணமுடியாது.

“நன்றாக உடுத்திக்கொண்டு ‘டிப் டொப்’ ஆக தெரிவுக்குப் போயிருந்தேன். சீமாட்டிக்கு என்னைப் பிடித்துக் கொண்டது. அவரின் நண்பிகளும் தலையாட்டி விட்டார்கள்.

அழகான இளம்பெண் ஒருத்தி வேலைக்காரியாக (House maid) இருந்தாள். ஆனால் அவள் எந்நேரமும் எஜமானியம்மாவின் எடுபிடியாக பக்கத்திலேயே நிற்க வேண்டும். வீட்டின் தனிப்பகுதியில் கணவனுடைய அறை ஒன்றும் புது பியானோவும் இருந்தன.

வில்லியம்ஸ் விருந்துபசாரங்களின்போதும் ஏதும் வேறு வேலை இருந்தால் மட்டும் மனைவியால் அழைக்கப்படுவார். மற்றப்படி தன் அறை தன் பியானோ தன் பூந்தோட்டம். மகள் ஜூலி தன் ஓய்வு நேரங்களில் அப்பாவுடன் வந்து ஓட்டிக் கொள்ளும்.

“டடி எப்போ அம்மாவுக்கு மோதிரம் மாற்றினாரோ அன்று தொடக்கம் ஐந்து வருடமாக என்றை best friend டாடி தான்” என்பாள் ஜூலி.

வாரவிடுமுறைக்கு தோழிமார் இருவர் விலையுயர்ந்த கார்களில் வந்து இறங்குவார்கள். அவர்களுக்குத் தனித்தனி அறைகள், தனித்தனி வேலைக்காரர் சமையலுக்கு ஒரு பெண் என பங்களா அமர்க்களாப்படும்.

வாயைத் திறக்கிறார்களா பேசிக்கொள்கிறார்களா என்று கண்டுபிடிக்காத வகையில் நல்ல நாகரீகமாக தாழ்ந்த குரலில் பேசிக்கொள்வர். பண்ணையில் இருக்கும்போதே பங்களா வாசியாவதற்காகப் பழகியவளாச்சே அப்படி இருந்தும் சில நேரங்களில் தங்கள் மூலாதாரப் பேச்சு வந்துவிடும். ‘சிரிக்கிறார் எலிசா.

“ஹனி, நீர் இந்த நாட்டுப்புறத்தில் வீடுவாங்கியது நல்லாய்ப்போச்சு. அல்லது ‘கிளப்’ என்றும் நாடகம், நாட்டிய நாடகம் என்றும் அந்த ரொறன்ரோ நகருள் வேர்த்து விறுவிறுக்கத்தான் வேணும்”

“நல்ல சுத்தமான காற்று மனோரம்மியமான காட்சிகள் இயற்கையழகு கடவுளையும் நினைக்க வைக்கிறது.”

எஜமானி, “பிள்ளையின் படிப்பை நினைத்துத்தான் கவலை. எங்கடை காலம் போலவே? இப்ப பிள்ளைகள் பிஞ்சிலேயே பழுத்து விடுகிறார்கள். பத்துவ யதிலேயே ‘இவர்தான் என் ஆண் நண்பர்

என வீட்டுக்குள்ளேயே கூட்டி வருகுதுகளாம். அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு படிக்கினம் என்று நீல் விடுகுதுகளாம். அதுதான் இந்தப் பக்கத்துப் பாடசாலைகளிலே ஒருவித நன்னடத்தையும் ஒழுக்கமும் பேண்ப்டுகிறது. நான் அங்கை வந்தாலும் வில்லியம் பார்த்துக் கொள்வார்.”

கடைவாயில் ஒரு நளினச் சிரிப்பைப் பரிமாறிக்கொண்ட தோழிகள் இருவரும் “அதற்குத்தானே வில்லியத்தை விவாகம் செய்தாய்”

“விதவை என்றவுடன் எத்தனைபேர் மேய வந்தான்கள். சீமன்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு நூறுபேரைப் பதம்பார்த்த நரகத்து முள்ளுகள். அதற்குள் பொறாமை சந்தேகம் வேவுபார்த்தல். இது ஒரு அப்பாவி கிராமத்துப்பையன். ஏழை, கிளப்பில் நன்றாக வாசிக்கிறான். ஒரு சொந்தப் பியானோவுக்கு வழியில்லாதவன். கடவுள் பக்தி, ஜீஸஸ் சொன்ன அத்தனையையும் கடைப்பிடிப்பவன். என்னுடைய அழகில் மயங்கி மௌனமாக ரசிப்பவன். என் அனுமதி இல்லாமல் தொடக்கூட மாட்டான். கீறின கோட்டைத் தாண்டவும் மாட்டான். தானும் தன்பாடும்”

“பாவம் நல்லவன் உனக்குப் பாதுகாப்புமாச்சு. ஜூலிக்கு நல்ல தகப்பனுமாச்சு. எங்களுக்கும் நல்ல துணையாச்சு.

இந்த ரீதியில் மாத்திரமல்ல, அவர்களுடைய பேச்சும்

வலும் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் நிலத்தில் விரிக்கின்ற கம்பளத்திலிருந்து சீன அரசன் குப்ளகான் அரண்மனை விரிப்பவரை -பட்டுகள் துணிமணி வகை, பவுண் பிளாரினம், வெள்ளைப்பவுண் போன்ற நகைகள் வைடுரியம் கோஹினூர் வைரம், பாம்பு கக்கிய உண்மையான மாணிக்கம் என்பன இந்தியாவில் இருப்பதாக விலை பேசுவதாக வாங்குவதாக

நீண்டதூரம் சாரத்தியம் செய்வார்கள்-பனிச்சறுக்கல் விளையாடுவார்கள். ஞாயிறு பின்னேரம், சீமாட்டியையும் அழைத்துக் கொண்டு போய்விடுவார்கள். வீடு அமைதியாகிவிடும். மாலையில் வில்லியமும் மகளும் பூந்தோட்டத்துள் உலவுவார்கள்.

டாக்டர்மார் தாதிமாரின் வருகையைக் கண்டு எலிஸா தன் கட்டிலை நோக்கிப் போகிறார்.

கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கிறாள் திலகம். அமிழ்தன் வரவேண்டும். ஏனோ இளையவன்மீது பாசப்பிணைப்பு அதிகம். கடைசிக் குழந்தை என்பதால் மாத்திரமல்ல. இராணுவக் கெடுபிடிகளுக்குள் அந்தத் துயரங்களையும் கஷ்டங்களையும் ஒருவரை ஒருவர் பற்றிப் பிடித்துத் கொண்டே அனுபவித்தவர்கள் அல்லவா.

அரவிந்தன் அலுவலகத்தால் வரும்வரை பாடசாலைக்கும் போக வழியில்லாததால் தாய்க்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து கொடுத்து அம்மா பிள்ளையாக வளர்ந்தவன்.

தந்தையின் அகால மரணத்தின்போது சிறுவயதாயிலும் ஒரு திடகாத்திரமான ஆண்மகன்போல நின்றுபிடித்து கொள்ளி வைத்து தன்னையும் ஆறுதல்படுத்தி தாயின் ஒரே ஆதரவு தான் எனும் தவிப்புடன் வீட்டின் தலைமகன்போல் நின்று தாங்கியவன்.

கனடா வந்தும் அண்ணன்மார் வீட்டில் சொகுசு வாழ்க்கை கிடைத்தும், படிப்புக்குரிய இடங்களில் அறை எடுத்துத் தங்கியவன். திலகத்தின் வாழ்க்கை அவளுக்கு ஏற்றதல்ல என்பதைப் பூரணமாக உணர்ந்தவன்.

அவன் வைத்தியத்தில் உயர்தகைமை பெற்ற பின்பே விவாகம் பற்றி யோசிப்பதெனக் கூறி படிப்பிலேயே கவனம் செலுத்துகிறான். ஆயினும் வாரவிடுமுறைக்கு மாத்திரம் ஹமில்ரனில் இருந்து வந்து பேசிப்போவான். 'தாயுடைய நொட்டுநொட்டுக்கு நோய்களுக்கு அரைவாசிக் காரணம் உளத்தாக்கந்தான். அண்ணன்மார் வீடுகளில் சிறையில் இருப்பதுபோலத்தான், என உணருகிறான். ஆயினும்தான் படித்து முடியும்வரை வேறொரு ஒழுங்கும் செய்ய முடியவில்லை என்ற கவலை அவனுக்கு. அப்படியே அரவிந்தனின் எளிமையோடு கூடிய குணங்குறிகளோடு வாழ்பவன்.

அமிழ்தன் வேறு இருவரோடு கூடிவருவதைக் காண்கிறாள் திலகம். யாரும் நண்பனாக இருக்கலாம். அவனுடைய மனைவியோ அல்லது சகோதரியாக இருக்கலாம் அந்தப் பெண் என

அனுமானிக்கிறாள்.

“வாடா ராசா வா, எப்படி பிரயாணம்?”

“நீங்கள் எப்படி?”

“அம்மா இவர் என் நண்பர், என்னோடு படிப்பவர் வேலை செய்பவர் சொந்த இடம் நாயன்மார்கட்டு, இவ இவருடைய அம்மா”

அந்தப் பெண்ணை மேலும் கீழுமாகப் பார்க்கிறார் திலகம். கைகூப்புகிறார். நீளக்காற்சட்டை கைக்கும் கழுத்துக்கும் பிறில்பிடித்த இடுப்பளவு மட்டுமே நிற்கும் முழுக்கை மேற்சட்டை. தோளிலும் உயரமாக வெட்டிவிடப்பட்ட கறுப்பும் செம்பட்டையும் நிறமூட்டிய தலைமயிர். சீர்செய்யப்பட்டு மென்மையான பிங்க் நிற ஒப்பணையோடு கூடிய பளபளக்கும் முகம், வரிசையாக மின்னும் பற்கள், காதில் ஒற்றை முத்துத்தோடு, கண்களில் கூலிங்கிளாஸ். அளவான மெலிந்த உடல் இந்த நவநாகரீகப்பெண்ணையா முத்துக்குமாருவின் தாயார் என்று அமிழ்தன் சொன்னான். வலும் நாகரீகமாக நின்ற அப்பெண்மணி திலகத்தைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறாள்.

“நீங்கள் திலகமணி யல்லவோ?”

ஆச்சரியப்படுகிறாள் திலகம்

“ஆம்! ஆம்! என்னைத் தெரியுமா? எங்கே? எப்படி? எந்த உள்?”

கிட்ட ஓடிவந்து கைகளைப் பற்றியவாரே

“என்ன கோலம் திலகா, எங்களிலும் இளமையான நீங்கள் எப்படி இப்படி கோலங்கெட்டுப்போய் இருக்கிறியள்”

இரு சுரங்களையும் கண்ணில் ஒற்றியபோது கண்ணீர் கையை நனைத்தது. இத்தனை அன்புகாட்டும் சீவனை நான் எப்படி மறந்தேன். யார் இவர்? திலகத்துக்குப் புரியாத புதிராக யோசிக்க வைத்தது.

“ஐயையோ என்னை மறந்திட்டீங்களே! நான்தான் மாம்புலத்துப் பொன்னம்மா. உங்களை நான் ஒருபோதும் மறந்ததில்லை. சந்திப்பவர்களிடம் விசாரிப்பேன் ‘ஒன்றும் தெரியாது’ என்பார்கள். யாரும் நன்றி மறப்பிரா. கடைசியாக நல்லூர்க் கந்தசாமி கோவிலில் சந்தித்தோமே மறந்திட்டீங்களா?”

“திகைத்துப் போன திலகம் திறந்த விழி மூடாது வார்த்தை வராது தனது துவளும் கைகளால் வாஞ்சையோடு பொன்னம்மாவின் முகத்தை வருடுகிறாள்.

பொன்னம்மாக்கா! பொன்னம்மாக்கா! வாய் அரற்றுகிறது. ஆண்கள் இருவரும் வியப்போடு பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

“தம்பி அமிழ்தன்! நானும் உங்கடை ஊர்தான். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் இரண்டு இரண்டு வருசம் படிக்கிறது. ஐந்தாம் வகுப்பில் திலகம் படிக்கும்போது பாடஞ் சொல்லித்தந்து 6ஆம் வகுப்புக்குப் போகச் செய்துவிட்டா.”

மகன்மார் இருவருக்கும் திலகத்தின் துடியாட்டத்தையும் பிறருக்கு உதவி செய்யும் மனப்பான்மையையும் துணிச்சலையும் வளவள என புழுகித் தள்ளி தங்கள் குறிச்சிக்குரிய அழகிய இழுவலோடு சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் பொன்னம்மாக்கா. முத்துக்குமாரின் முகத்தில் சுரணையே இல்லை.

திலகம் பொன்னம்மாவை நீண்ட காலத்தின் பின் நல்லூரில் கண்டதை நினைவில் கொண்டு வந்தாள். 6, 7 வயது முத்தவளான பொன்னம்மாவை என்றுமே அடையாளங் காணமுடிவதில்லை. நாயன்மார்கட்டுக்கு வந்தபின் தன்னூரையே மறந்து விட்டிருந்தாள் பொன்னு. கோவிலிலும் அவளே திலகத்தைக் கண்டுபேச வந்தாள்.

ஒரு குழந்தை இடுப்பிலை, இன்னொன்று மறுகையில் தரதர என்று இழுபட்டுக்கொண்டு வந்து நின்றது. தலையெல்லாம் நரைத்து பறந்து கொண்டிருக்க, தொள தொளவென ஒரு சட்டை ஆன உள்ளூடுப்பு இல்லாமல் தாலா பிலா என்று குப்பைத்தனமாக உடுக்கப்பட்ட சேலை. நெற்றியிலே திருநீறு, அப்பிய சந்தனம் சொக்கிலும் குங்குமம், காதில ஒரு சின்னக்குச்சி, 2 காப்பும் சில றப்பர் காப்புகளும், கையிலை உமல் மாதிரி ஒரு கைப்பை அரிசச்சனைப் பொருள்களோடு அந்த வெள்ளந்திச் சிரிப்பு, குரலுயர்த்திய கதை,

“பிள்ளைகளைக் கூட்டிவரவில்லையா?”

“அதை வாங்கித்தா இதை வாங்கித்தா என்று ஆய்க்கினைப்படுத்துவினம். அதுதான் விட்டிட்டு வந்திட்டன். தகப்பன் காச வைச்சிருந்தால் பின்னேரம் கூட்டி வரட்டும்.”

வெளிவீதியிலே பிள்ளைகளுக்கென கடலை வகை, இனிப்பு வகை, விளையாட்டு சாமான் என நிறைய வாங்கி அந்தப்பிள்ளையின் கையில் கொடுத்து “எல்லாரும் பங்கிட்டு சாப்பிடுங்கோ. இன்றைக்கு வரமுடியவில்லை. இன்னொருநாள் வீட்டுக்கு வருகிறேன் என்று சொல்லிப் பிரிந்த நினைவுகள் படமாக ஓடியது திலகத்துக்கு.

நல்லூரிலே சந்தித்தபோது தனக்கு இரண்டு பையன்களும் மூன்று பெண்களும் என்று சொன்னா. இளைய பையன் நன்றாகப் படிக்கிறானாம். அவனது புத்திக்கூர்மையைக் கண்டு, படிப்பிக்கும்

பொறுப்பை அதிபர் ஆனந்தராசாவே ஏற்றுக் கொண்டாராம். மதியபோசனமும் அவரே ஒழுங்கு செய்துள்ளாராம்.

திலகம் தன் நினைவுகளை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு பொன்னம்மாவின தங்குதடையில்லாத தமிழ்க்கில மொழியில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினார்.

“எங்கடை வறுமை, அப்பற்றை குடி, அம்மாவின் தோட்ட இழைப்பு என்று வீட்டுப் பொறுப்பு என்னதாயிற்று. படிக்க நேரமுமில்லை. அக்கறையும் இல்லை. சுத்தமாகவும் இருக்கமாட்டேன்”

திலகம் இடைமறித்து “காலையிலேயே வீட்டு வேலைகள் செய்து தம்பிமாறை வெளிக்கிடுத்திப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிப்போட்டு, தோட்டத்துக்கு தேநீர் கொண்டுபோய் தகப்பன் தாய்க்கு கொடுத்துவிட்டு ஓடிவரும். தலைகூட வாரிக்கட்டாது”.

தொடரும் பொன்னம்மாக்கா, வளவள கதை மாத்திரம் மாறவில்லை. “பிந்தி வாறவர் வரிசையில புளியமரத்துக்குக் கீழை நிற்பன் ‘அடி உறைச்சாலல்லவோ நேரத்துக்கு வருவாய். அடிச்சுப் பிரயோசனமில்லை ‘போபோ’ என்று உபஅதிபர் கலைச்சு விடுவார்.”

இருவரும் பால்ய நினைவுகளில் மூழ்கி சிரிக்கின்றனர். அமிழ்தன் தன் தாயின் முகத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைகிறான்.

‘அத்தோடு இதைத்தான் இங்கே கன்றின் தோல் போட்ட முத்திய ஆடு என நக்கல் அடிப்பதோ’.

முத்துக்குமாருக்குத் தன் தகுதிக்குத் தன் நண்பன் முன்னிலையிலேயே பங்கம் விளைவிக்கிறாளே தன் தாய், எனும் அவமானம் போல்.

“அம்மா நான் அவசரமாகப் போகவேண்டுமல்லோ, வாங்கோ போவம். இனி அவ்வையும் பார்க்க வேணும்.”

“திலகமணி, பெறாமகள் ஒருத்திக்கு பிள்ளைப்பேறு. அதுதான் பார்க்க வந்தம். அமிழ்தனைக் கண்டிட்டுத்தான் முத்து வந்தது. அப்ப நான் போட்டு வாறன்”

குரலைத்தாழ்த்தி “இப்ப எனக்கு வழி தெரியும்தானே. நாளைக்கு நான் தனிய வந்து பார்க்கிறன்”...

அவர்கள் சென்ற திக்கையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் திலகம்.

அம்மாவின் புகழ் கனடா வரை வந்திட்டுது என்று சொல்லி மகிழ்ந்த அமிழ்தன் “அம்மா மாம்புலத்தாரின் இழுத்த பேச்சைக் கேட்டு சந்தோஷமோ? நானும் ஒரு சந்தோஷமான செய்தி சொல்லப் போறன்”

மகிழ்ச்சியில் பூரித்துப் போயிருந்த தாயின் முகத்தைப் பார்த்த அமிழ்தன் உள்ளூர சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டான்.

“அம்மா, என் படிப்பு இந்த வருடத்துடன் முடிந்துவிடும். நான் வந்து ஒரு கொண்டோ வாங்கி இருவருமாக அங்கே போவம். நீங்கள் சமைச்சுத் தந்தால்தான் எனக்குத் திருப்தி. கையுதவிக்கு யாரையும் ஒரு நாளில் இருமணித்தியாலங்களுக்கு அமர்த்தலாம். எனக்கு நேரமில்லாவிடினும் நீங்கள் டாக்ஸியில் எங்கும் போய்வரலாம்”

“எழும்பி நடமாடுவேனோ தம்பி”. முதலிலை வீடுவாசல் துடைத்து சுத்தமாக்கி ஐயரை வரவழைத்து அப்பாவின் திவசம் செய்யற வசதி வந்தால்தான் எனக்கும் பலம் வரும். இது கோயிலில் போய் ஐயரின் பம்மாத்து பண்ணுற திவசத்திலை எனக்குத் திருப்தியே இல்லை.”

கடைசிவரை பெற்றாரோடு இருந்து கஷ்டநஷ்டங்களை அனுபவித்து சகிக்க முடியாத துயரத்திலும் ஒருவருக்கொருவராய் கட்டிப்பிடித்து அழுது கொள்ளிவைத்து ஒருவரில் மற்றவர் தொங்கிக் கொண்டு அம்மாவை முற்றும் முழுவதாமாய் புரிந்து கொண்டவன் அமிழ்தன்.

“கொஞ்சநாள்தான், மனதைத் தைரியமாய் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் அம்மா. இல்லாட்டில் நான் தனிச்சுப் போவன்.”

“உன்னை ஒருத்தியிடம் பிடித்துக் கொடுக்கும்வரை எனக்கொன்றும் வராது பயப்படாதே”

“அது சரி, ஆரம்மா அந்தப் பொன்னம்மா? முத்துக்குமார் என்னோடு மெடிசின் படிக்கிறவன். இவ்வளவு நாளும் எங்கள் ஊர் என்று சொல்லவே இல்லை. எங்கள் குடும்பம் பற்றி நான் சொன்னாலும் தங்களைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்வதில்லை.”

“தெருவுக்கு அந்தப் பக்கம் கரண்டாப்பத்தை என்ற ஒரு பெரிய தோட்டக்காணி இருந்தது. அங்கே பெரிய மரக்கறித் தோட்டம். இவையும் நல்ல சனம்தான். ஆனால் தகப்பன் சரியான குடிக்காரன். அந்தத் தோட்டத்துக்காரர் இவர்களைக் கொண்டுதான் தண்ணீர் இறைப்பிக்கிறவை. அரிசியும் உப்பும் மட்டும்தான் காசு கொடுத்து வாங்க வேண்டும்...”

கணபதி தன் கூலிக்காசு முழுவதற்கும் குடிச்சுப்போட்டு அலட்டிக்கொண்டும் ஆடிப்பாடிக்கொண்டும் தெருவோரம் ஒழுங்கை வழிய விழுந்து கிடக்கிறது. ஒருவரும் அவரை மதிப்பதில்லை.

கள்ளு தாறவன்கூடத் தன்னை 'டேய் கணவதி, கணவதி டே' என்று மரியாதை இல்லாமல் பேசுறான். செய்யுறன் வேலை என்று சொல்லி தன் சின்னமகனுக்கு 'நயினார்' என்றும் சின்னமகளுக்கு 'நாய்ச்சியார்' என்றும் பெயர் வைத்து விட்டவர்.

சிரிக்கிறான் அமிழ்தன். "முளைசாலிதான். ஆனால் என்ன பயன்"

"தரங்கெட்ட வாழ்க்கை. அதுக்குள்ளை, தான் ஏதோ சாதிமானாம். "அதுமாத்திரமே சீமேந்துத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கிற நாயன்மார்காட்டுப் பையன் ஒருவனோடு கள்ளுக்குடிக்கிற இடத்தில் சினேகிதம். சேர்ந்து குடிக்கிறது. அவனிடம் கடன்வாங்கியும் குடிக்கிறது. இரண்டுபேரும் அந்த ஒழுங்கை வழிய இழுபட்டுக்கொண்டு பாட்டுப்பாடிக்கொண்டு திரியிறதும் விழுந்து கிடக்கிறதும்.

இந்தப் பெட்டை பொன்னம்மாக்கா வயதுக்கு வந்ததும் தன்னை கடனை அடைப்பதற்காக அவனுக்குக் கட்டிக் கொடுத்திட்டது. பொன்னம்மாக்கா அழுதழுது தானாம் கோயிலிலை நின்று தாலிகட்டு நடந்தது. அவன்னை பக்கத்திலிருந்து ஒரு பெரியவர் மாத்திரம் வந்திருந்தவராம்.

பொன்னம்மாக்காவைக் கண்ட சந்தோஷமும் பால்ய நினைவுகளும் அமிழ்தன் சொன்ன மற்ற விடயம் திலகத்துக்குக் காதில் ஏறவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டு,

'ஏனம்மா இவையோடு நல்லபழக்கமோ அங்கே. அம்மம்மாவைக்கும் தெரியுமோ? கதை இழுவை என்றாலும் நல்ல நாகரீகமான குடும்பம் போல் தெரிகிறது" தாயை மகிழ்விப்பதற்காகவே பேச்சைக் கொடுத்தான் அமிழ்தன்.

"கரண்டாப்பத்தைக் காணி ரேவதி மாமியவையின்னை தான். அவை குத்தகைக்கு விட்டவை. குத்தகைக்கார வீரகத்தி சரியான வேலை வில்லட்டி இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கணபதியைக் கூப்பிட்டு வளவின் மூலையில் குடிசை போட்டுக்கொடுத்து வேலைக்கு வைச்சவர்.

தண்ணீர் இறைக்கிறது மாறுகிறது, களை புடுங்கிறது. கீரை புடுங்கிக் கட்டுகிறது. நாள் முழுவதும் வேலை. குத்தகைக்காரர் திருக்கல்வண்டிலோடு வந்து ஏற்றிச் சுன்னாகம் சந்தைக்குக் கொண்டுபோவார். இறைச்சு முடிந்ததும் குடும்பத் தலைவன் என்ற அந்தஸ்தோடு கணபதிக்கு ஓய்வூதியை. மிகுதியெல்லாம் சீதேவியின் வேலைதான். அதால் வீட்டு வேலையெல்லாம் பொன்னம்மாக்கா செய்து முடித்து நேரம் இருந்தால் பள்ளிக்கு வரும். அதுதான்

படிப்பிலும் அக்கறையில்லை.”

“என்னம்மா உங்கடை முகத்திலே ஏதோ சிந்தனை ஓட்டம் இருக்குது. உங்களிலும் மூத்தவ என்ன அழகாக ஸ்ரைலாக இருக்கிறா. நீங்கள் அங்கை முதலாந்தர பிரசைகளல்லே’ சிரிக்கிறான்.

“எனக்கும் அதிசயமாயிருக்கு. எங்கள் ஊரவரைக் கண்டால் எனக்கும் மகிழ்ச்சிதானே. ஒரே வகுப்பில் படிச்சம். வீடு பள்ளிக்கூடம் தோட்டம் என்று அடிக்கடி பழக, பேச வாய்ப்பிருக்கிறதுதானே. நீண்ட காலத்தின் பின் நல்லூர் கந்தசாமி கோவிலில் சந்தித்தோம், அவ்வளவுதான்.

பள்ளிக்கூடத்துக்கு வருவது ஒழுங்கு இல்லை. உடுப்பு ஒரே அழுக்கு. தலையெல்லாம் பேனும் ஈரும் பிசானும். பேன் பொத்து பொத்தென்று விழும். ஒருவரும் அவவின் வாங்கில் இருக்கமாட்டார்கள். கடைசி வாங்கின் கடைசி மூலை அவவின் சொந்தப் பிரதேசம்.

ரீச்சர்சூட பேன்மருந்து வாங்கிவந்து கொடுத்து, ‘வைத்து முழுகிய பின்தான் வரவேண்டும்’ என்று சொல்லியும் செய்யவில்லை. பாவம் பார்த்து பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த திலகத்துக்கும் பேன் தொத்திவிட்டது.

லட்சுமி திலகத்துக்கு தலைவாரும்போது இதைச் சொல்லி இரு நாட்கள் பாடசாலைக்கும் வரவில்லை என சொல்லியிருந்தாள்.

அந்த சனிக்கிழமை காசிப்பிள்ளை மாமாவின் தகப்பனுக்கு திவசம். ரேவதி மாமி வீட்டுக்கு மரக்கறி வாங்க திலகமும் தாயும் தோட்டத்துக்குப் போனவை.

“டியே பொன்னம்மா, வாடி இஞ்சை, முழுகினியா” இல்லை எனத் தலையாட்ட, “ரீச்சர் தந்த மருந்து எங்கேயடி”

“இறப்புக்குள்ள செருகி வைச்சிருக்கிறன்” ஓடிப்போய் எடுத்து வந்தாள்.

“சீதேவி அக்கை! சீதேவி அக்கை! இஞ்சை வா!” அடித்தோட்டத்தில் நின்ற தாய்க்காரி ஓடிவந்தாள்.

உலகத்தில் என்ன நடக்கிறதென்று உனக்குத் தெரியுமோ! இவளின்ரை தலையைப் பார், உடுப்பைப்பார். படிக்கக்கூடிய பெட்டையல்லே. நாலைமுத்தென்றாலும் படிச்சாத்தானே தன்ரை காலத்திலே நாலுபேரோடே பேசப்பழகத் தைரியம் வரும். உன்ரை பறப்பால்” என்று ஏசிஏசியே தலைக்கு மருந்து வைத்தார். கையில் வைத்திருந்த சோடாத் தூளைக்கொடுத்து உடுப்புகளைப் போட்டு ஊறவைச்ச அவளைத் தோய்க்கச் சொல்லு. மிச்ச மருந்தை

வாற சனிக்கிழமையும் போட்டு தேய்ச்சு முழுக வை என்று சொல்லி விட்டு, மரக்கறியையும் வாங்கிக்கொண்டு வந்திட்டம்.

அதன் பின் பொன்னம்மாக்கா வலும் ஒழுங்கு. நாங்கள் பாடங்களில் உதவிசெய்வம். அதனால் ஏழாம் வகுப்பு முடியும்வரை படித்தவ. பின்னர், வயதுக்கு வரவே வீட்டில மறித்துப் போட்டான் தகப்பன்.

“அரைத்தாவணியாம், நான் முழுத்தாவணி போடவைக்கிறன்” என்று சொல்லித்திரிந்தான்.

நான்கு ஐந்து மாதம் போக அந்த நாயன்மார்கட்டு இளைஞனுக்குக் கட்டி வைச்சிட்டான். அந்தக் கோபத்திலை இவ ஊருக்கு வாறதில்லை.

அது சரியம்மா இன்னொரு விடயம், கேட்டால் எழும்பி நின்று கூத்தாடப் போறியள்”

“ஓ.ஓ. ஏதோ சொல்லத் தொடங்கினீர். நான்தான் கவனிக்கவில்லை”

“அண்ணா உங்களட்டை வருவார், விபரமாகக் கதைக்க, என்றாலும் நான் முதல்ல சொல்றன். சத்தியேந்திரா அங்கின் அண்ணாவோடு கதைத்தவராம்.”

“உண்மையோ, உண்மையோ எவ்வளவு காலம் தொடர்பு விட்டுப்போய். அப்பனே குருநாதா! மாவைக்கந்தா! இப்பதான் உங்கள் மனம் இளகியதோ! கையெடுத்த தெய்வம் கைவிட்டுவிடவில்லை.”

தாயின் பரபரப்பு அமிழ்தனுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கிறது. இரத்த அழுத்தம் கூடினாலும் கண்ணிலும் நீர்மல்கிறதே.

என்னவாம் சொல்லு சொல்லு, அதுதான் மோகனா ஒரே கனவிலும் நினைவிலும் வாறாபோல”

“பாரதி அதுதான் றணா மருத்துவம் படிக்கத் தெரிவாயிருக்காம்.

அவளுக்கு ஏதோ ஒரு படிப்பு வெளிநாட்டிலை ஒரு வருடம் படிக்க வேணுமாம். ‘பயோ மெடிக்ஸ்’ கனடா எட்மண்டனில் இடம் கிடைச்சிருக்காம். தானும் அவவும் வருவினமாம். மெயிலில் படம் வந்தது. சரியாய் ஆண்டியின் சிறுவயதுப்படம் மாதிரியே. அவவைப் போலவே பாவாடை சட்டையோடு”

தாயின் சிரித்த முகத்தைக் கண்டு சொக்கி நிற்கிறான் மகன். விரக்தியும் துயரமுமான உருவத்தையே நீண்டநாட்களாகக் கண்டு பழகிய மகனுக்கு வியப்பென்ற வியப்பு.

“பாவாடை சட்டை நாகரீகம் இப்ப திருப்பவும் வந்திட்டு

தானே. ஒல்லியாகவா இருக்குது. அப்ப தாயைப் போலத்தான்.

மோகனாவின் மறைவின் பின் சத்தியேந்திரா கிட்டத்தட்ட நடைப்பிணமே ஆகிவிட்டார். மெல்போண் நகரத்துக்கு மாற்றல் எடுத்துக்கொண்டு பிள்ளைகளோடு அங்கே குடியேறி விட்டார். யாருடனும் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. திலகம் போட்ட கடிதங்கள் கூட பழைய நகரத்துக்கே போய் ஆளில்லாமல் தொலைந்து போயின.

நணாவுக்கு சிறுவயதிலிருந்தே மோகனா சொல்லிச் சொல்லி போட்டோ அல்பம் காட்டி தங்களின் நெருங்கிய பந்துக்கள் இவர்களெனவும் தாயின் உற்றாண்மைத் தோழி திலகம் என்பதும் நன்றாகவே புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது.

தாயின் மறைவின் பின் அது தீராத தாகமாகவே போய்விட்டது. அரவிந்தன் அங்கிள் பற்றிய அண்ணன்மாரின் புழுகும் அமிழ்தன் எனும் சிறிய பையன் பற்றிய நினைவுகளும் அவளின் உள்ளத்தில் பற்று, பாசம், பார்க்க வேண்டும் எனும் வேட்கை பெருகியே வந்தன. எனவே தந்தையை நச்சரித்தே சம்மதிக்கச் செய்தாள்.

சத்யன்சூட பிள்ளைகளுக்காக வாழும் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டமையால் 'மோகனா இருந்தால் கனடாவுக்கு எத்தனை முறை பறந்திருப்பாள்' என எண்ணி இவர்களின் இருப்புகள் பற்றி அறிய முயற்சி எடுக்கிறார். யார் மூலமாகவோ டெலிபோன் புத்தகத்தில் மோகனதாஸ் பெயருள்ள தொலைபேசி இலக்கங்களைப் பெற்று ஒவ்வொருவரோடும் தொடர்பு கொண்டு கடைசியாக டாக்டரைக் கண்டுபிடித்தே தொடர்பு கொண்டார்.

"வேறென்ன வேறென்ன சொல்லு சொல்லு. எப்ப வருகினம்" அம்மா முதல்ல நீங்கள் சுகப்பட்டு வாங்கோ. பெரியண்ணா வீட்டில் தான் தங்கவேணும். நானும் வந்து நிற்பன். அங்கிளுக்கு உங்கடை சமையல் பிடிக்குமல்லே"

மரணத்தைப் பற்றியே கற்பனை செய்து செய்து மரணம் வருமுன்பே மரணத்தள் வாழ்ந்து 'இப்பொழுதும் என் மரணநேரத்திலும்' எனும் வேண்டுகோளை யேசுவுக்கும், 'மிருத்யோமா அமிர்தம் கமய' எனும் வேதமந்திரத்தை ஓதிக் கொண்டும், 'மிருத்துஞ்சய மகாமந்திரத்தை' உச்சரித்துக் கொண்டும் மன அழுத்தமும் விரக்தியும் விஞ்ச கட்டிலில் அழுந்திக்கிடந்த திலகம் வாழ ஆசைப்படத் தொடங்கிவிட்டாள்.

“சரி சரி நீயும் அண்ணனோடு உதவி செய்து அறைகளை ஆயத்தம் செய்யுங்கோ.

சிறிது நேரம் ரேவதி மாமி குடும்பமும் தங்கள் குடும்பமும் ஒன்றி வாழ்ந்த அந்த இன்பகரமான நாட்களை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்து போய் அமைதியான நித்திரைக்கு ஆளானாள்.

கனவெல்லாம் கோயில் வீதியில் மோகனாவும் தானும் இலுப்பைக்கொட்டை அடித்து விளையாடியதும் ‘அப் ஓர் டவுண்’ ஆடியதும் காட்சி காட்சியாய் வந்தது. மூத்தமகன் எப்போ வருவான். விபரங்கள் சொல்வான். பாவம் சத்யேந்திரா, மோகனா இல்லாமல் எப்படி இருக்கிறாரோ என்பதும் விழிப்பு நேரும்போது நினைவில் வந்து வந்து போனது.

மறுநாள் அதிகாலை பனித்தூவலோடும் இளவெயிலின் ஒளியுடனும் சொக்கிப் போயிருந்த திலகம் மெல்லக் கண்ணயர்ந்தபோது நேரம் மூன்றரை. வழக்கம்போல டக்டக் எனும் தாதிகளின் வாட்டுகளுக்குப் போகும் சப்பாத்துகளின் சத்தத்தால் துயில் கலையவே, தன்னிடம் வரப்போகும் தாதிக்காக ஆயத்தமாகிறார்.

சற்று நேரத்தில் டாக்டர் வருகிறார். திலகத்தின் முகத்தில் ஒரு தெளிவைக் காண்கிறார். வழக்கமான பரிசோதனைகள்.

“என்ன நடந்தது திலா, அதிசயமாயிருக்கு. எல்லாம் ஒரே சீரிலை இருக்குது. நேற்றுப் புதிதாகத் தந்த குளிகை நல்லா வேலை செய்யுதுபோல. நேர்ஸ் அதையே இன்றைக்கும் றிப்பீர் பண்ணுங்கோ. OK. Keep it up.

புன்னகை பூக்கிறார் திலகம். உற்சாகமாகவே விடைபெற்று எலிசாவிடம் போகிறார் டாக்டர்.

திலகம் நீண்டநேரம் நித்திரையில் இருந்து பிந்தித்தான் விழித்தபடியால் எலிசாவின் அசைவுகள், சத்தம் எதுவும் தெரியாது. ஆனாலும் திரைகள் மூடியபடியே இருக்கின்றன. மருத்துவர்களின் சுற்றுக்கள் முடிந்து சிறு அமைதி. திலகம் தன் திரைகளை ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்க்கிறாள்.

எலிசபெத் மெல்ல ஊடாடும் அசைவு தெரிகிறது. இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டபோது, ‘யார் அந்தப் பெண்? நாகரீகமான பெண்ணாக இருக்கிறாளே?’ என்ற கேள்விதான் முதலில் வந்தது.

ஆள்பாதி ஆடைபாதியா? “ஊரிலே படித்த நன்கு மதிக்கப்பட்ட

குடும்பத்தவர், இங்கே இன்னும் பண்பாடு கலாசாரம் பேண, மற்றவர்கள் மாற்றங்களைப் புரிந்து கொண்டு நாட்டுக்கேற்ற விதமாக மாறி இச்சமூகத்தினரிடம் நன்மதிப்பைப் பெறுகிறார்களே”
ஒடிய சிந்தனையை ஒதுக்கி,

“அவரா நம்முரவர், வகுப்புத்தோழி, இருபது வருடங்களின் பின் சந்தித்தோம். நண்பனின் தாயாரைப் பார்க்கப்போகிறோம் என நினைந்து வந்து, சினேகிதியையே சந்திச்சிட்டார்.”

“எவ்வளவு நல்லது யேசுவின் கிருபை. இறைவனுக்கு நன்றி. ஏனெனில் உம்மிடம் தேவதூதன் போல் வந்து உங்கள் வியாதியைப் போக்குவிப்பார்”

“நன்றி நன்றி உங்கள் ஒளிவீசும் வார்த்தைகளுக்கு. காலையில் உற்சாகமாகக் காணப்படவில்லையே.”

சிரிக்கிறார் எலிசா, ஓ, அதுவா? கொஞ்சம் ஆழமாக அந்தப் பாவி வில்லியத்தை நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு அருமையான மனிதர், அந்தக் குழந்தையும் என்னை நேசித்தாள். இதமான ஒரு தோழன் அவர். எனக்கு அப்போது அறுபது வயதாகிறது. இது வெறும் நட்புத்தான். ஒரே போக்குகள் கொண்ட நல்லதொரு கொம்பானியன், பிரிஞ்சிட்டோம்.

அந்தப் பச்சைக்கண்களில் சோகமும் பச்சாத்தாபமும் இணைகின்றன. அதுதான் எலிசாவும் பிந்தி எழும்பக் காரணமோ? “என்ன மடத்தனம், இத்தனை வருடத்தின் பின்னும் நீங்களும் என்னைப்போல் திருப்பி வாழும் உணர்வைப் பெறுகிறியள்”

“அவர் ஒரு இசைக்கலைஞர். ரொறன்ரோவில் ஆலயங்களிலும், கிளப்களிலும், ஒன்றுகூடல்களிலும் பியானோ வாசிப்பதில் பேரும் புகழ்மாக விளங்கியவர். கலைஞர்களுக்கு மாதச் சம்பளமா? இல்லைத்தானே. அதனால் ஒரு சிறு அறையில் வசதியற்ற ஒரு வாழ்வுதான் அவருக்கு. தனக்கே உணவுண்ண வழியில்லாதவனுக்கு விவாகம் ஒரு கேடா. பிரம்மச்சாரிதான்.

நல்லநல்ல சஞ்சிகைகள், செய்தித்தாள்கள் அனைத்தும் வில்லியத்தின் அழகான புகைப்படத்தைப் பிரசுரத்து வந்துகொண்டிருந்தன.

கிளாராவுக்கு இசையில் பெரிய நாட்டம் இல்லை. அவருடைய மகனும் மகளும் விவாகம் செய்து போய்விட்டார்கள். தோழிமாரோ இன்னொரு கணவனைத் தேடும்படி நெருக்குதல்; தனியே சர்வாதிகாரியாக வாழ்ந்து பழகியவளுக்கு ஒரு அடக்கமான புகழ்வாய்ந்த ஒரு கணவன் தேவை.

அன்றைய நாட்களில் ஒன்றாறியோ முழுவதும் வில்லியம் அலை வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் வங்கிக்கணக்கு மட்டும் உயரவில்லை. அந்த வலையில் சிக்கியவர் தான் ஆறு வயதுக்கு இளையவரான வில்லியம்.

வில்லியத்துக்கு முதலில் விருப்பமில்லைதான். ஆனால் அன்றாடக் கஞ்சிக்கே தவிக்கையில் இப்படியும் ஒரு மேல்தட்டு வாழ்க்கையை வாழ்ந்து பார்த்திடுவோமே. சரிவராவிட்டால் பிரிந்து வந்துவிடலாம்தானே எனச் சிந்தித்து ஒப்புக்கொண்டார்.

விவாகம் பெரிய அளவில் விளம்பரப்படுத்தி ஒப்பனைகளால் கிளாராவை பத்து வயது இளையவளாகக் காட்டி ரொறன்ரோ நகரமும் இசையார்வல்களும் மூக்கில் விரலை வைக்கும்படி இசை நிகழ்ச்சிகள் பல்லியம், பாதிபுடை நடனங்கள் என கோலாகலமான நிகழ்ச்சிகளும் நிறைவெய்தின.

அதன்பின் மேலும் வில்லியத்தின் புகழ் ஓங்கியது.

கிளாராவுக்கு ஏதாவது வேலை இருந்தாலே தவிர வில்லியத்தைப் பொறுத்தவரை தலையிடக் கொள்கைதான். எனவே அவரும் சந்தோஷமாகத்தான் இருந்தார்.

குழந்தை ஜூலிக்கு நான்கு வயது. கிளாரா தன்னைப்பற்றிய கவனமும் முத்தபிள்ளைகள் பற்றிய பாசமுமே தவிர குழந்தையின் வளர்ப்பு முறையில் மாத்திரம் அவதானமாயிருந்தாள். எனவே தந்தைக்குப் பாசத்தைப் பொழிவதற்கு ஒரு தடையுமில்லை. அவளும் தந்தையோடு ஒட்டிக்கொள்வதும் அவரது அறையிலேயே நீண்ட நேரத்தைக் கழிப்பதும் இசையில் ஆர்வம் கொள்ளவும் வழியாயிற்று.

மாலை நேரங்களில் வீட்டுக்கு முன்புறத்தேயுள்ள அழகான பூஞ்சோலையில் நின்று சிலபணிகளை ஆற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆறுமணியானதும் ரியூசனுக்கு ஆசிரியர் வருவார். ஜூலி போய்விடுவாள். அந்தாள் இரவுணவுக்கு மணியடிக்கும்வரை அங்கேதான் நிற்கும். உணவு முடிந்தபின்னும் 11 மணிக்குத்தான் இருள் சூழும் என்றாலும்கூட மெல்லமாக ஹம் பண்ணிக் கொண்டு உலாத்தித்திரியும்.

கிளாரா இல்லாத ஒருநாள், பூக்களை பார்க்கும் சாட்டில் தோட்டத்துள் நுழைந்தாள் எலிசபெத்.

“வந்து பார்க்கலாமா?”

“இதய சுத்தியோடு வரவேற்கிறோம்” வில்லியத்தின் மலர்முகமும் எளிமையும் முகமுடியில்லாத இயல்புத்தன்மையைக் காட்டி நிற்றன. அதுவரை எட்டிநின்ற தந்தையும் மகளும், கிட்டவந்தது

போன்ற உணர்வு.

வகைவகையான பூக்களையும் அவற்றைப் பேணும் வகையையும் நன்கறிந்த எலிசாவுடனான உரையாடலில் “அட இவ்வளவு இருக்கா” என மயங்கிப் போயினர் இருவரும்.

ஆயினும் ஆயாவுக்கும் எஜமானருக்கும் இடையிலான இடைவெளியை மற்றைய குடும்பத்தவர் மத்தியில் பேணிக் கொண்டனர். எலிசாவும் தன் வறண்டுபோயிருக்கும் பணநிலையினால் உத்தியோகக் கடமையை நன்கு பேணிக்கொண்டார்.

நட்புப் பழக்கம் கூடியதும் அவர் வீட்டு நோஜாச்செடிகளைப் பார்வையிட இருவரும் வந்தார்கள். அவற்றின் அழகையும் அவற்றை எலிசா பேணும் வகையையும் கண்டு மகிழ்ந்தனர். காப்பி அருந்திப் போகுமாறு எலிசா கேட்கவே இருவரும் வீட்டுள்ளே போகின்றனர்.

சிறிய அழகிய வீடு. நேர்த்தியான தளபாடங்களும் யன்னல் கதவு திரைகளும் ஒரு சில அலங்கார மலர்சாடிகளும் சிற்பங்களும் வரவேற்பறையின் கதவுக்கு இருபக்கங்களிலும் இரு பெரிய படங்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. அந்தச்சிறிய வீட்டுக்கு அந்தப் பெரிய படங்கள் எதுவிதத்திலும் பொருத்தமில்லாதிருந்தது. ஜாதிமரத்தில் துவாரங்களிட்ட அலங்கார வேலைப்பாடுகளாலமைந்த சட்டங்களுடே அந்தப் பெரிய படங்கள் மிளிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அந்தப் படங்களின் கவர்ச்சியால் வில்லியமும் ஜூலியும் மௌனமாகத் தனித்தனியே ஒன்றிப்போய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். வியனாடோ டாவின்சி (1452-1519) யின் ஓவியங்கள் அவை. ஒன்றில் சீமாட்டியும் (மடோனா) குழந்தையும் எனப் போடப்பட்டிருந்தது. அடுத்ததில் ஒரு மலருடன் மடோனா என்றிருந்தது.

மலருடன் இருந்த சீமாட்டியின் முகம் என்னவென விபரிக்க முடியாத உணர்ச்சிக்கலவை. அமைதி, சாந்தம், சோகம் எல்லாங் கலந்து கனவுலகில் சஞ்சரிப்பது போன்று உள்ளத்தை வருடிச் செல்கிறது. அடுத்ததில் தாயின் மார்பிலிருந்து குழந்தை பால் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. மறைவிலிருந்தோ அல்லது சேலையால் துவாயால் மார்பை மறைத்துக் கொண்டோ அநேகமாகப் பாலூட்டுவார்கள். ஆனால் இந்த ஓவியத்தில் பாலூட்டும் மார்பு வெளியே காட்சிக்குள்ளாயது. ஆயினும் அது விரசமாகப்படவில்லை. அத்தனை சிறப்பாக அப்பெண்ணின் முகத்திலும் கண்களிலும் தாய்மை பொங்கி வழிகிறது.

பிரபுவின் மனைவியாக வாழ்ந்த காலத்தில் இவ்விரு படங்களும் அங்கே வரவேற்பறையில் தொங்கின. பிரபுவாலும் எலிஸாவாலும் சொல்லிச் சொல்லி ரசிக்கப்பட்டவை. அவை அந்த மாளிகைக்கு அழகு சேர்த்தன. பிரபுவின் மகன்மார் வீடு விற்க வந்தபோது இவற்றைத் தனக்குத் தருமாறு கேட்டு வாங்கியிருந்தார்.

படங்களை லயிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜூலியின் முகத்தில் ஒருவித சோகமும் ஏக்கமும் படிக்கின்றன.

பிஸ்கட்டும் கேற்றில் தட்டுமாக வந்த எலிசா அக்காட்சியைக் காண்கிறார். வில்லியமும் ஜூலியையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். மௌனம் ஆட்சி செய்கிறது. அந்த ஏகாந்த மௌனத்தைக் கலைக்க விரும்பாது வில்லியமும் எலிசாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துவிட்டு ஜூலி இன்னமும் சோர்வான உணர்வுக்குள் ஆழ்ந்து போவதை விரும்பாது எலிசா “ஜூலியை அழைப்போமா” கீழ் ஒலியால் வில்லியத்தைப் பார்த்தார்.

“ஆனால் இதுபற்றி ஒன்றும் பேசவேண்டாம்”

“இந்த நினைவு அவள் உள்ளத்தை ஆட்டிக்கொண்டே இருக்கும். எனவே பேசித் தீர்த்துவிடுவம்”.

“குக்கீஸ் உடன் கோபி ஆயத்தம்” உயர்ந்த குரலில் எலிசா ஒலிபரப்பு செய்யவே, அதனால் உணர்வு சிதைந்து மெல்ல மெல்ல அடி வைத்து மேசைக்கு வந்தாள் ஜூலி.

“அருமையான ஓவியம் அல்லவா. உயிரோடு இருப்பது மாதிரி. உமக்குப் பிடித்துக் கொண்டதா?”

“ஆ, தாய்மையின் மறு பிம்பம். அந்தக் குழந்தைமீது எனக்குப் பொறாமை வருகிறது.” ஜூலி

“அது வளர்ந்ததும் இதுபற்றி அதற்குத் தெரியாது தானே” வில்லியம்.

“ஓ! டடி, ஆனால் அந்தத் தாயின் முகத்தில் அந்தத் தாய்மை இருக்கத்தானே செய்யும்”

இந்தப் பதினொரு பன்னிரண்டு வயதுப் பிள்ளைக்கு சிந்தனை எங்கே போகிறது எனக் கண்ட எலிசா, “குக்கீஸை எடுங்கோ”

“எலிசா! கதையை மாத்தாதை நான் குழந்தையல்ல” திரும்பி வில்லியத்தைப் பார்த்து,

“டடி! எலிசா என்னோடு பழகும்போது இதேமாதிரி தாய்ப்பாசம் நிறைஞ்ச முகத்தைக் கண்டிருக்கிறேன்”

அதிர்ச்சியால் ஒரு கணம் நின்றுவிட்ட எலிசா, ஜூலியைக் கட்டியணைத்து “நன்றி ஜூலி நன்றி”. எனக்கு வேறு குழந்தைகள்

இல்லாதபடியால் உம்மைத்தானே வாஞ்சையோடு பார்க்கிறேன்.

“எலிசா! எங்கடை மம்மி பார்த்தாவானால் குற்றஞ் சாட்டும் கண்களாகத்தான் இருக்கும்.

“மம்மி உங்கடை நன்மைக்காகத்தானே கருத்தாக வளர்க்கிறா. ஓடி ஆடி விளையாடி கலகலக்க பேசித்திரிந்தால் தன்னைப்போல சீமாட்டியாக வர முடியாதே என்பதுதான் அவ கவலை.” - வில்லியம்

“குக்கீஸ் நல்லாக இருக்குது எலிஸா என்ன பிறான்ட்”

“இது ‘லெமன்பல்’ என்பது, ஸ்ரீலங்காவின் உற்பத்தி, மிகத் திறமான ருசி”

“ஐயையோ எனக்கு வேண்டாம். எங்க வகுப்பில சிறீலங்கள் நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். தங்கள் நாட்டுப் பிரச்சினைகளைச் சொல்வார்கள். அவர்கள் சொல்ற பயங்கரமான கதைகளைக் கேட்டால் நம்பவே முடியாது. அவங்க நாட்டுப் பொருள் ஒன்றையும் வாங்கவும் வேண்டாமாம், உபயோகிக்கவும் வேண்டாமாம். வகுப்பிலை எல்லாரும் சொல்லிப்போட்டம். அபொலிஷ் சிறீலங்கள் புறொட்கீஸ்’ என்று” (Abolish Srilankan Products)

எப்போதுமே வில்லியம் சிக்கலான-மெலிதான விடயங்கள் வந்தால் அதைத் தவிர்க்கவே விரும்புவார். எலிசாவோ அதனைச் சிக்கெடுக்கும் வரை ஓயமாட்டார்.

“எலிசா நன்றாகத்தான் தேநீர் கலக்குகிறீர், நான் போடும்போது இவ்வளவு ருசியாய் வாறதில்லையே.”

“ஓம் டடி, நீங்கள் அறையில் இரவிரவாகப் போட்டுக் குடிக்கிறீங்கள். சத்தம் போடாமல் செய்வதால் அளவு தெரியாதுதானே எல்லோரும் சிரித்தனர்.

ஆனால் ஜூலி எவ்வளவு புத்திசாலிப்பெண்! சிறுவயதிலேயே பிறர் உள்ளத்தையறிந்து திசை திருப்பும் தன்மையை எலிசா நன்கு அவதானித்திருக்கிறார். தாயின் முன்னால், எலிசபெத் பேசும் நேரத்திலும் சரி, “சின்ன ஐமூனி’ என அழைக்கும்போதும், கம்பீரமாக நின்று ஏற்றுக் கொள்ளும் தோற்றமையும் அடுத்த நிமிடமே அதாவது தாயின் அண்மை இல்லாத நேரத்தில் தானே ஓடிவந்து விளையாடுவதும் புதினங் கேட்பதும் பின்னும் முன்னும் திரிவதும் அதன் அவதானிப்பையும் ஏற்றவிதமாக நடந்து கொள்வதையும் கண்டு வியந்தாள் எலிசபெத்.

எலிசாவின் நடமாட்டம் திலகத்தை விழிக்க வைக்கின்றது. முதல்நாள் முழுவதும் எலிசாவைக் காணவோ பேசவோ சந்தர்ப்பங்கள் இல்லாது பொன்னம்மாக்காவுடனே போய்விட்டது.

“சொறி எலிசா, எப்படி இருக்கிறீங்க?

பச்சைக்கண்கள் சிரித்தன. முகத்தில் விசிறி விசிறியாகக் கோலமிட்டிருந்த சுருக்கங்கள் அழகைச் சிந்தின.

திலகத்துக்கோ குற்றமுள்ள நெஞ்சுபோல் நெஞ்சு குறுகுறுத்தது. பாவம், வில்லியம் என்ற தோழமை பொருந்திய வரைப் பற்றி ஆதங்கத்தோடு சொல்லிவந்ததை முற்றாகக் கேட்காமல்விட்டது எலிசாவுக்கு மனவருத்தத்தைத் தந்திருக்குமே.

இவற்றைச் சொல்லி உரையாட நினைத்த திலகம் பழைய பழக்கவழக்கங்களை மறக்க நினைத்தாலும், வெள்ளந்தியாக நம்மவர் தொடர்வதுபோல இங்கே நடப்பது நாகரீகமல்ல. எதுவும் நடக்காததுபோல முதன்முதலில் சந்திப்பவர்போல குசலம் விசாரித்து பொதுவிடயம் பேசுவதுதான் வழக்கம்.

கதை தொடர விரும்புகின் அவர்களே தொடங்குவார்கள். அதன்பின் நாம் தொடரலாம். நாமே தொடங்கினால் ‘விடுப்புப் படுங்கிறது’ என்ற பட்டமும் வந்து சேரும்.

“எனக்கு நல்ல சந்தோஷம். உனது முகம் நல்ல தெளிவாய் இருக்கிறது. உனது நண்பி நல்ல அனுபவசாலிபோல் தெரிகிறது. Oh ‘மிறாக்கிள்’ என்ன மாற்றம்.”

இத்தனை நாளாகப் பழகிய எலிசாவே சொல்வதால் ஏதோ நல்ல மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். இருமலால் துன்புறுவதும் இரவு குறைவாகத்தான் இருந்தது. உளவியல் ரீதியாகவும் தேகசுகம் பாதிக்கப்படுகிறது என்பது உண்மைதான் போலும்.

பொன்னம்மாக்கா எப்போ வருவார் என உள்ளம் நினைக்கத் தொடங்கிவிட்டது. மனம் ஒரு குரங்கு தானோ? நிம்மதியும் தனிமையும் தேவை என்ற தன் நினைப்பு அதற்குள் மாறிவிட்டதே.

இதோ பொன்னம்மாக்கா வந்துவிட்டா. முழந்தாளளவு காற்சட்டை கை வைக்காத சட்டை மேலே ஒரு ஸ்பிறிங்கோட். தெறிகள் பூட்டாது இரண்டு பக்கமும் பறந்து கொண்டிருக்க கப்பர்மான் போல பறந்து கொண்டு வந்தார். அதுகூட ஒரு அழகாகத்தான் இருந்தது. வந்தவுடனேயே ஹேரால்டிக்ஸ் கரைத்து குடிக்க வைத்தார்.

பாத்திரங்களை கழுவிக்கொண்டுவைத்துவிட்ட பின்பே உரையாடத் தொடங்கினார்.

“வந்தநாள் தொடக்கம் நான் சாறிதான் உடுப்பேன். இளையவனுக்கு இங்கே படித்துப் பட்டதாரியாகி நல்லதொரு அரசு உத்தியோகமும் எடுத்துக் கொடுத்தாயிற்று. அவருக்கு இங்கே பட்டதாரியாகி நல்ல அரசு அலுவலகம் ஒன்றில் உத்தியோகம் பார்க்கும் பெண் ஒருத்திக்குக் கலியாணம் முடிச்சு வைச்சம். ஊரில் நல்ல படிச்ச குடும்பம்போல. மருமகள் இரண்டு தடவை சொன்னா, வீட்டுக்கு “கவ்ராங்” போடலாமே என்று. பற்றிக் துணியிலை நீங்கள் அங்கே வீட்டில் போடுவியளே அதுமாதிரி”

அற்பனுக்கு பவிசு வந்தால் என்ற மாதிரி எனக்குள் ஒரு தற்பெருமை. “என்றை பிள்ளைகள் நல்ல படிப்பு உத்தியோகம் என்றுதானே கலியாணம் செய்தனீங்கள். அப்பவும் நான் வீட்டுக்கும் வெளியிலும் சேலைதானே கட்டுறனான். என்றை பிள்ளை வேணும் நான் வேண்டாமோ, உங்களுக்கு” என்றது என் ஆணவம்.

பொன்னம்மாக்கா திடீரென்று “நான் கன்ரீனுக்குப் போட்டு வாறன்” என்று பறந்துவிட்டா. காலை ஏதும் சாப்பிடாது வந்துவிட்டா போல.

காலை டொக்டர்மார் வந்து போட்டினம். எலிஸாவுக்கு அடுத்த இரண்டு மணிநேரமும் ஓய்வுதான். வில்லியத்தின் கதை குறையாக நிற்கிறது. ஆனால் அவ தானாகத் தொடங்க வேண்டும்.

“எனக்கு ஆஸ்பத்திரி வாசம் முடியப்போகிறது. முதியோர் பராமரிப்பு நிலையத்துக்குத் திருப்பி அனுப்பப் போகிறார்கள். நோய் குணமாகிவிட்டதாம். அதுவும் கோண்வாலுக்கு”.

“ஏன் கோண்வால்? முன்பு எற்றோபிக்கோ, ஸ்ரோர் புறொண்டில் இருந்ததென்று சொன்னீர்கள்”.

“பிறந்த இடத்துக்கு அனுப்புகிறார்களாம். யாரும் பழைய உறவினர் நண்பர் இருந்தால் தொடர்பு கொள்ளலாமாம். யார் இருக்கினமோ என்னை அடையாளம் காண்பினமோ. 15 வயதுப் பெட்டையை பார்க்க வருவினமோ. இளவல் பிரபுவும் எங்கே வசிக்கிறானோ. அவன் வயதுக்கு குதிரையில் வரவும் சாத்தியம் உண்டோ. நான் மண்டியிட்டு வரவேற்கப் பழகிய அந்தக் காட்டுக்குள் என்னைக் கூட்டியா போகப் போகிறார்கள்?”

அந்தப் பச்சைக் கண்களுடே தெரிந்த ஏளனச் சிரிப்பு முற்றாக

முறிந்துபோன முதற்காதலின் வலியையும் வலிமையையும் ஒருங்கே காட்டின.

“ஓ எலிசா! எத்தனை வருடங்களைத் தாண்டி எத்தனை காதலர்களோடு உறவாடி எத்தனை வாழ்க்கைப் படிகளைக் கடந்தும் தோற்கடிக்கப்பட்ட காதலை உன்னால் மறக்க முடியவில்லையே.”

அத்தியாயம் - 8

செட்டைகள் பறக்க, பொன்னம்மாக்கா வருகிறார். ‘எலிசா உங்களுக்கு விருப்பமென்றால் நீங்களும் இருக்கலாம்.

“உனக்குப் பரவாயில்லை என்றால் நானும் இருக்கிறேன். அவள் ஒன்றும் சொல்லமாட்டாளா?”

“எங்கள் மொழி உங்களுக்குத் தெரியாது தானே. அத்தோடு அவ ஏதும் நினைக்கிற பேர்வழி அல்ல.”

பொன்னம்மாக்காவின் வருகை ஒரு நாடகத்தன்மை வாய்ந்தது.

“ஹாய் எலிசா, How are you. Sit down please”

நடைவண்டியால் கதிரைக்கு மாற உதவி செய்தார்.

என்னைப் பார்த்து “நீட்டி முழக்கி பொன்னம்மாக்கா என்று கூப்பிட வேண்டாம். அத்தோடு இங்க மாமா மாமி, அக்கா, தங்கை என்று சொல்றதில்லை. விருப்பமென்றால் பொன்னம்மா என்று கூப்பிடு. பொன்னம்மா என்றாலே போதும்.”

அவரின் வெடுவெடுத்த முகத்தைக் கண்ட எலிசபெத் திகிலோடு திலகத்தைப் பார்க்கிறார்.

சிரித்துக் கொண்டே “அவ பெயர் பொன்னம்மா” அக்கா எனச் சேர்க்க வேண்டாமாம்.

“உண்மை உண்மை” என்கிறார் எலிசா.

“நல்ல கன்டீன் திலகா உங்கடை கன்ரீன். காலை

உணவிலிருந்து இரவு உணவுவரை எல்லாநேரமும் கிடைக்கிறது. வீட்டை போகும்போது எனக்கும் என் நண்பிகளுக்கும் வாங்கிப் போவன்.”

திலகம் ICU வையும் அந்த வாட்டையும் தவிர வேறொதையும் அறியாதவளுக்கு கண்ணா தெரியப்போகிறது?

“எல்லாருடைய வாழ்க்கையுமே சரித்திரம் படைக்கும் சவால்கள் தான். தனக்கு பிள்ளைப்பேறு பார்க்க என்று மருமகள் தாய் தகப்பனை வரவழைத்துப்போட்டா. தம்பியின் வீட்டிலை அவரின் நண்பனுக்குத் தெரிந்த ஒரு வயோதிபர் இருந்தார். அவருக்குப் பத்திய பாகமாக உணவு வேண்டும். நான் அதைச் செய்து மேலே கொண்டு போய் கொடுப்பேன். சகல உதவியும் செய்வேன். இவர்கள் வந்ததும் என் படுக்கையறை குசினி ஆகியது. வெங்காயம் உள்ளிக்கூடைகள் தலைமாட்டில், கால்பக்கத்தில் கழுவி அடுக்கிய பீங்கான்கள் ட்றாக்.”

ஒருநாள் வேலையால் பிந்தி வந்த இளையவன் இதைக் கண்டுவிட்டான். மனைவியைக் கேட்க, “நான் சொல்லவில்லை. அவதான் தானாக வந்து படுத்தவ. பெரிய அறை எங்களுடைய படுக்கையறை. அடுத்தது பூமிக்கேற் பண்ணி குழந்தையறை. மூன்றாம் அறை அப்பா அம்மாவின் படுக்கையறை குழந்தையறைக்குத் தொற்றுக்கள் அழுக்குகள் ஒட்டிக் கொள்ளாதவாறு தயாரித்ததோடு குழந்தைக்குத் தேவையான பொருள்கள் உடைகள் வைத்திருக்கு.

இரவில் குழந்தையின் தேவைகளை அம்மாதான் கவனிப்பா. நான் குழந்தை பெற்ற பச்சையுடம்புக்காரி என என்னை எழவிடாமல் அம்மாவே வந்து கவனிப்பா” சொல்லிச் சமாளிச்சா.

மகனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று தெரியும். ஆனாலும் சொல்வதற்கு வேறொன்றுமே இல்லையே. மாமன் மாமி மீது அவர்கள் படித்தவர்கள், நாகரீகமாகப் பழகத் தெரிந்தவர்கள் என பெரும் மதிப்பை வைத்திருந்தவன். அதனால் அவனுக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

“எங்களுக்குத் தெரிந்த பெரியவர் ஒருவர், மகனுடைய நண்பனின் தந்தை, பத்திய பாகங்களோடு உணவு, மருந்து எடுப்பதற்காக மாடியில் தனியறை ஒன்றில் குடியிருந்தார். அந்தத் தேவைகளை நானே பார்த்து வந்தேன். வீட்டில் நடப்பதெல்லாம் அவர் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பார். முழு அதிகாரத்தோடும் இருந்த எனக்கு படிப்படியாக மனக்கஷ்டமும் அவமானமும் ஏற்படுவதும் தெரிகிறது. உணவைப் பரிமாறி, உண்டபின் பாத்திரங்களையும்

எடுத்துக்கொண்டு வருகின்ற என்னை பரிமாறத் தேவையில்லையாம். வைத்துவிட்டு வந்தால் காணாமாம். சகோதரம் போன்ற ஒருவரின் சகவாசத்துக்கும் தடை”.

ஒருநாள் கடையில் மீன் வாங்கப் போனபோது பெரியவர் அந்த பேருந்து நிலைய வாங்கில் இருக்கிறார்.

“என்னையா இந்தப்பக்கம்”

“உமக்குத் தனிய வாழக்கூடிய தென்பு இருக்கிறதா?

“குடிகாரனைக் கட்டியதாலை அவனையும் சேர்த்து அந்தப் பெரிய குடும்பத்தையே கட்டியிருந்த எனக்கு?” என்னைத் தனியே இழுப்பது சிரமமா? துணிச்சல் இருக்கு. மொழி தான் பிரச்சினை.”

“நான் ஒரு ஆளுக்கு ஒரு கடிதம் தாறன். அவரிடம் கொடும். அவர் சொல்றபடி செய்யும். என்னை இவை கவனிப்பிவம், கவலையை விடு.

கோவிலுக்குப் போவதாகச் சொல்லி அந்த இடத்துக்குப் போனார்.

பெரியவர் தந்த கடிதத்தோடு அந்த இடத்துக்குப் போனேன். அவர் ஒரு விண்ணப்பப்பத்திரம் கொண்டுவந்து, அதை நிரப்பி ஒரு நேர்முக சந்திப்பு இயக்குநர் சிலரோடு நடக்க வேண்டும் எனக் கூறி அதற்கும் சென்றேன்.

அந்தக் குழுவில் இருவர் பெண்கள். 60-65 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள். ஒருவர் ‘கவராங்’ போட்டிருந்தார்.

மற்றப் பெண்ணோ பதினம் வயதுப்பெட்டையள் மாதிரி பிறில் பிடிச்ச நீளக்கை வெள்ளைப்பட்டு மேற்சட்டையும் முழந்தாலளவு நிரந்தர மடிப்புப் பாவாடையும் முழந்தாளளவு காலுறையும் ஆக இருந்தார். தலைக்கு கறுப்பு மை அடித்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் எல்லோரும் ஒரு மகிழ்ச்சியான வரவேற்பு முகத்தைக் காட்டினார்கள். அங்கே நடைபெறும் விடயங்களைச் சொன்னார்கள். என்னைப்பற்றி ஏற்கனவே நிறைய அறிந்திருப்பார்கள் போலத் தோன்றியது. சிலர் வீடு வாங்கிக் கொண்டு போகிறார்களாம். அவர்களின் தேவையற்ற பாத்திரபண்டம், தளபாடங்களை மறித்து வைத்திருக்கிறார்களாம். தேவையானதை வைத்துக்கொண்டு மிகுதியைத்தாமே எறிந்துவிடுவதாக. அடுத்தமாதம் ஒரு விழாவும் விருந்துபசாரமும் நடக்குமாம். அதன் மெனு நான்தான் போட வேண்டுமாம். அப்போதான் புரிந்தது ஒரு சமையல்காரியை

எதிர்பார்க்கிறார்களோ?

வெளியே வந்து தொடருந்து நிலையத்தின் படிகளுக்குப் பக்கத்து வாங்கில் இருந்துகொண்டு அவதானிக்கிறேன். சிலர் நல்லாகத் தமிழ் பேசிக்கொண்டு கடைகளுக்குச் சென்று பொருள்கள் வாங்குகிறார்கள். அரை, முக்கால், முழு காற்சட்டைகள், அரை முக்கால் முழுப்பாவாடையை தளர்ந்த நடையாயினும் கறுப்பு நிறமூட்டிய தலைமயிரும் பளிச்சென்ற சிரிக்கும் பல் செற்றும். அழகழகான காலணிகளுமாக வயது பார்க்காத உடைகளுடனும் போய்வருகிறார்கள். சேலை உடுத்திய ஒரு பெண்ணையாயினும் நான் காணவில்லை.

எனது வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் தொடங்குகிறது. அதை எப்படித் தொடங்க வேண்டும். ஒரு புதிய மாற்றத்தை நானும் விரும்பினேன். அன்று இரவு இளையவனிடம் ரகசியமாக “நான் வெளியே போக யோசிக்கிறேன். இப்போ ஒருவரிடமும் சொல்லாதே” தனியே ஒரு வாடகைக் குடியிருப்பில்.

என் இருகைகளையும் பொத்திக்கொண்டு அதுதான் “நல்லதம்மா. எந்தநாளும் இரவில் கண்ணீர்விட்டு அழாத குறைதான். என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. செலவுக்கு காசு? சாறிகள் வாங்கி வரட்டோ.”

வேண்டாம் நானே வாங்குவேன். காசாகத் தா. உடனேயே 300 டொலர் தந்தான்.

திரைக்கு வெளியே யாரோ பெலத்த குரலில் அறைகள் எங்கும் தமிழ் மணம் வீச பேசுவது கேட்கிறது.

“ஸ்ரல்லா உமக்காகக் காத்துக்கொண்டு நிற்கட்டோ அல்லது போகட்டோ? ஸ்ரெல்லா, ஸ்ரெல்லா சொல்லிப்போட்டு போ அப்பா”

யார் இது ஆஸ்பத்திரி என்றும் நினைக்காமல் இங்கிதமும் தெரியாமல் என்று நினைப்பதற்குள்.. ஒரு மெல்லிய குரல் கேட்கிறது.

“பெலத்துச் சொல்லப்பா, இங்கிலீசு என்றால் பெலத்துக் கத்தலாம். தமிழ் என்றால் ரகசியமோ”

யாரடா இது தமிழுக்கும் சம அந்தஸ்து கோருவது. திலகம் யோசிக்க ‘நீங்க போங்கோ நான் ஈவினிங் தான் வருவன்..”

கொஞ்சம் தாழ்ந்த இங்கிலிசும் தமிழும் கலந்த பதில் தன் திரையருகே கேட்கிறது. திரையை விலக்கிக் கொண்டு பொன்னம்மாக்கா உள்ளே நுழைகிறார்.

“அட, அக்காவா, யாரோ தமிழில் கதைச்சுக் கேட்டுது ஸ்ரெல்லா என்று”

“ஓ அதுவா, அவ எங்கடை மாடிக்குடியிருப்பில் இருப்பவ. என்னோட வந்து யாரோ சொந்தக்காரரைப் பார்க்கப்போறா.

“ஸ்ரெல்லா ஸ்ரெல்லா என்று கேட்டுதே”

‘சிறிது நாணத்தோடு, “நாங்கள் வந்து இறங்கியபோது பெரியவன் பத்திரங்களை நிரப்பினவர். நடுப்பெயர் என்ற இடத்தில் ஸ்ரெல்லா என்னப்போட்டு இனி யார் உன்பெயரைக் கேட்டாலும் ‘ஸ்ரெல்லா’ என்று சொல்ல வேண்டும்” என்றார்.

மனம் விட்டுச் சிரித்த திலகம், ‘நீர் வந்த அன்றே கனோடியனாகி விட்டீர். உந்த முளை எங்கடை பிள்ளைகளுக்கு வரவில்லை. அதுதான் திலா, தில்லா, திலக், திலக்மெனி, திலகமா எனப்படாதாடு படுத்துகினம்.

“போங்கோ திலகம், உங்கடை முகத்தில கல்வி, குடிப்பெருமை எல்லாம் சேர்ந்த ஒரு பெருந்தன்மை சொலிக்குது. யாரையும் கவரும் மதிக்கத்தக்க சாந்தம்”.

“சரி அதைவிடு நாங்கள் நல்லூர் கோவிலில் சந்தித்தே எவ்வளவோ காலம். அதுக்குப் பிறகு என்ன நடந்தது?”

“அது சரிபிள்ளை அரவிந்தனும் இங்கதான் இருக்கோ.” திலகத்தின் மௌனம் ஊகிக்க வைக்கிறது.

சிறிய வார்த்தைகள் மூலம் ‘நடந்தவற்றை’ச் சொல்லி முடித்துவிட்டார்.

“ஊருலகத்துக்கு என்னவொரு நல்லபிள்ளையாக உதவி செய்து கொண்டிருந்தவர் அரவிந்தன். கடவுளுக்கும் கண்ணில்லையோ. இதுதான் சின்னஞ் சிறுசுகள் கோபத்தை அடக்கமுடியாமல் காட்டுள்ளே ஓடிப்போகுதுகள்”.

அப்படித்தான் அமிழ்தனும் நிண்டவர். நான் தனித்துப்போவன் என்று தான் நின்றிட்டான். இப்பவும் அந்த வீம்பு உண்டு. இங்கே நடக்கின்ற ஒவ்வொரு ஆர்ப்பாட்டங்கள், கூட்டங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சகாக்களான பல்கலைக்கழக மாணவரையும் கூட்டிச்சென்று கலந்து கொள்கிறான்.

உலகப்போக்குத் தெரிந்த பொன்னம்மாக்கா, தாதிகள், டாக்டர்கள் வரும் போதெல்லாம் பவ்வியமாகத் தலையைச் சாய்த்து முகத்தில் ஒருவகை உணர்வுபொங்க வெளியே போய்நிற்பா,

அவர்களும் தலையசைத்து முறுவலித்துச் செல்வார்கள்.

எப்படி எப்படி? உடல்மொழியை எவ்வாறு கற்றாள். இங்கிலிஸ் அறிவு இல்லாவிட்டாலுமே இந்த உடல்மொழியால் சாதிக்க முடியுமே. எங்கள் உடல்கள் சண்டைக்குத் தயார் என்பது போல அல்லவா இருக்கின்றன. ஏதோ பொன்னம்மாக்காவிடம் நிறையவே மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கு நல்லதுதான். உடல்மொழியைக் கண்டு திலகத்தின் உள்ளமே அசைந்தது.

கூழைக்குய்ப்பிடு போடவோ வளைந்து நெளிந்து பெண்மையைக் காட்டி சாதிக்கவோ முடியாதவாறு பெண்ணுரிமையை வளர்த்து விட்டார்களே.

பொன்னம்மாக்கா வாறா.

“திலகம், உங்கடை கன்ரீன் திறமானது. எதுவும் வாங்கி சாப்பிடலாம். அத்தனை வகைவகையாய் நல்லாய் இறுக்கிப்போட்டு வாறன். ஏன் சிரிக்கிறீர்?”

இனி மூன்றுமணிவரை ஒருவரும் வரமாட்டினம். உங்கடை கதையைச் சொல்லுங்கோ அக்கா.

“நீங்கள் என்னை நல்லூரில் கண்டபோது பெரியவன் படிச்சுக் கொண்டிருந்தவன். அவனுக்குப் பிறகு இரண்டு பெண்பிள்ளைகள். அதன்பின் இரண்டு பையன்கள். இளையவனைத்தான் நான் தூக்கி வைச்சிருந்தனான். மற்றவன் சேலையிலை பிடிச்சுக்கொண்டு இழுபட்டான். அதற்குப்பிறகு இரண்டு பெட்டையள். அதன்பின் ஒருபையன். அவன்தான் அமிழ்தனோடு படிப்பவர்.”

“பரவாயில்லை, தமிழீழத்துக்கு நல்லசேவைதான் செய்திருக்கிறியள். ஒரு டசின் போட்டிருக்கலாமே.

“ஏன் இப்பவும் என்னால் முடியும். அப்படி வாட்டசாட்டமான உடம்பு. நல்லகாலம் மன்னவனுக்கு குடிச்சகடன் தீர்ப்பதற்கு குடும்பக்கட்டுப்பாட்டு நிலையத்துக்கு சென்று வேலைமுடிச்சு காசவாங்கி கடனடைச்சான்.

14 வயதிலை கட்டிக்கொடுத்தான் அந்த மன்னவன். இவன் 28 வயதுவரை பிள்ளைப்பெறும் யந்திரமாக்கினான். மொத்தத்தில் 14 வருடத்துள் 8 பிள்ளைகள். கின்னஸ் சாதனை. போதாதா?”

திலகத்துக்கு உடம்பெல்லாம் ஏதோ செய்வதுபோல இருக்கிறது. ஓய்வு போதாதோ. மனவுணர்வுகள் உடலைப் பாதிக்கின்றதோ? திலகத்தின் நிலையைக் கண்ட பொன்னம்மா கொஞ்சம் நித்திரை கொள்ளுங்கோ எனக் கூறிப் போர்த்துவிட்டு

மெல்லத் தட்டிக்கொண்டிருந்தா.

திலகம் 15 நிமிட ஓய்வின் பின் விழிக்கவே, பொன்னம்மா ஹார்லிக்ஸ் கரைத்துக் கொடுத்தார். மென்மையாக முறுவலித்த திலகம்,

“உங்கள் பரிதாப நிலையைக் கேட்டதுதான் என்னுள் என்னவோ செய்ய களைப்பு வந்தது”

“இல்லை, எந்த நோயும் உளவியல் தாக்கத்தினால் கூடிப்போவது உண்மைதான். மனதுக்கும் உடம்புக்கும் தொடர்பிருக்கல்லோ.”

“நீங்கள் சொல்லுங்கோக்கா, கேப்பம். ஆவலாயிருக்கு.”

“இனி பிரச்சினைக்குரியது ஒன்றும் இல்லை. பிரபல கல்லூரி அதிபர் ஒருவரின் வீட்டுக்கு அருகேதான் எமது வீடு இருந்தது. கிட்ட இருந்த அரசபாடசாலையில் பிள்ளைகள் படித்து வந்தார்கள். குஞ்சும் குருமாமும் என்று ஒன்றை ஒன்று பார்க்கும். பள்ளிக்கு ஒழுங்காகப் போகேலாது. குடிகாரனால் பிரயோசனமில்லை. நான் தான் ஏதாவது தேடிவர வேண்டும். சிறுபிள்ளைகளை பெரிசுகள் கவனிக்கும். முறைவைச்சுத்தான் பாடசாலை போவது.

பெரியவன் நல்ல கெட்டிக்காரன். அதிபர்மமா வீட்டில் தொண்டு செய்யப்போவது. அதுக்கு மாத்திரம் அதுகும் வரும். நான் நெல்லுப்புழுக்கிக் காய வைத்தால் குடிகாரன் மில்லுக்குக் கொண்டு போகும். அன்றைய பொழுதுக்கு எங்க வீட்டிலும் அடுப்பு புகையும்.

முத்தவன் நல்லாய் படிக்கிறதை அதிபர்மமா கவனிச்சிட்டா. அதிபரிடம் சிபார்சு செய்து அந்தக் கல்லூரியிலே சேர்த்துவிட்டா. படிக்கிற சூழல் எங்கள் குடிசையில் இல்லையே. தங்கள் பின் விறாந்தையில் மேசை கதிரை போட்டு அங்கே படிக்க வைத்தா. சாப்பாட்டு நேரத்துக்கு ஓடிவருவார். சிலவேளை இரவு படித்து முடிந்ததும் விறாந்தையிலேயே படுத்துவிட்டு, விடியவும் எழும்பிப் படிப்பார்.

அதிபரே ஆச்சரியப்படும்படி வகுப்பிலேயே மிகத்திறமையான பெடியனாம். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தெரிவாகி அறையெடுத்துத் தங்கிப்படிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். உழைத்தபின் கடன் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டு யாரிடமோ ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

படித்து முடித்ததும் வீட்டு நிலைமையையும் நாட்டு நிலைமையையும் நோக்கி அதிபரையா தமது சொந்தக்காரர் மேற்பார்வையில் கனடாவுக்கு அனுப்பிவிட்டார். இனிமேல் குடிப்பதில்லை எனத் தகப்பனிடம் சத்தியம் வாங்கியே போனான்.

“சந்தோஷமாய் இருக்கு அக்கா. ஒரு பிள்ளை என்றாலும் உருப்படியாகச் சென்றால் வீடு சிறக்கும். மூத்தவன் காசெல்லாம் அனுப்புவார். பெடியன்களைப் படிக்க வைச்சார். இளையவன் எஞ்சினியர் ஆனான். இளைய இரு பெண்களுக்கும் கலியாணம் செய்வித்தார்.

பெரிய பெட்டையள் இரண்டும் தங்களை “ரீச்சர்ஸ் எல்லாம் நல்ல விவேகிகள் என்று சொல்லியும், படிக்க ஒழுங்காக அனுப்பாமல் குழந்தை வளர்ப்பில்தான் ஈடுபடுத்தினீங்கள். இன்றைய நிலையில் எங்கள் விவேகத்தை நாடுகாண் அமைப்புள் இணைத்துக் கொண்டு சேவை செய்யப் போகின்றோம்” எழுதிவைச்சிட்டுப் போட்டுதுகள்.

அங்கே நன்றாகப் படிப்பித்தார்களாம். ஒருத்தி வெளிநாடொன்றில் வேவு பார்க்கிறாளாம். மற்றவள் தொழில்நுட்பத்துறையில் கற்பித்தல் செய்கிறாளாம்.

பெரியவன் சின்னவனை ஊரில் வைச்சே படிப்பித்து எஞ்சினியறிங் செய்வித்தவன். அவனைக் கூப்பிட்டு வேலை ஒன்றும் எடுத்துக்கொடுத்து, “இனி ஊரிலை பெரிதாக ஒரு பொறுப்பும் இல்லை. ஆனாலும் உங்களுக்காக அண்ணை நீண்டகாலம் காத்திருந்து விடேன் இனியும் என் கல்யாணத்தை தள்ளிப்போடேலாது. அத்தோடு இருவருமாக ஒரு பெரிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடப்போறம். அதனுள் போனால் உலக சிந்தனையே இருக்காது. நீதான் தங்கைச்சியவைக்கு இடைக்கிடை காச அனுப்பி அம்மாவையும் இளையவனையும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று விட்டார்.

பெரியவன் தன் கலியாணத்துக்கு என்னையும் இளையவனையும் விசிட்டர்ஸ் விசாவில் கூப்பிட்டவன். நிலைமை அங்கே முறுகல் நிலைக்கு வரவே, திரும்ப போகாமலே நின்றிட்டோம்.

இன்றைக்கு தெற்காசியப் பெண்கள் நிலையத்தில் வருடாந்த கூட்டமும் இராப்போசனமும். வந்த கதை இதுதான். நாளைக்கு இருந்த கதை வளர்ந்த கதை சொல்றன். இப்ப போக வேண்டும்.

நாளைக்கு வருவீங்களோ?

“வராமல்? எங்கடை பிள்ளை ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்க, வீட்டில நிற்க மனம் வருமோ. துண்டு வெட்டிப்போகும்வரை வந்து போவன்”.

தாதிமாரின் சப்பாத்துக் கால்கள் படபடக்கத் தொடங்கிவிட்டன.

பொன்னம்மாக்கா விடைபெற்றுப் போய்விட்டா.

திரென்று ஓய்வு கிடைத்தமாதிரி உணர்ந்தார் திலகம். தனிமையிலேயே பழக்கப்பட்டவருக்கு ஏதோ அருவருப்பு போலவும், குளிக்க வேண்டும் போலவும், நெற்றியை கையை காலைப் பிடித்துவிட்ட காரணம்தான். இந்த அரிகண்டம்.

தன் தனிமை கிடைத்ததும் நிம்மதியாக அதனை அணுஅணுவாக அனுபவிப்பதுபோல மெல்லமெல்ல கண்ணயர்ந்தாள் திலகம். தன் சுற்றுச்சூழலைக்கூடக் கவனிக்கும் மனோநிலையில் கூட அவள் இல்லை.

ஸ்ரெல்லா அக்கா ஒவ்வொருாளும் வந்து உதவிகள் செய்வதோடு, திலகத்தின் தனிமையை ஏக்கத்தை மன அழுத்தத்தைப் போக்குவதாகவும் செயற்பட்டார். இப்போது திலகமும் எப்போ வருவாரோ என எதிர்பார்க்கவும் தொடங்கிவிட்டார்.

விட்டகதை தொட்டகதை என ஊருலகமும் பொன்னம்மாக்காவின் சுயசரிதமும் விரிந்துகொண்டே சென்றது. தன்னை ஸ்ரெல்லா எனக் கூப்பிடச் சொன்ன நாளிலிருந்து திலகமும் அப்படி அழைக்கக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டார்.

ஸ்ரெல்லாவின் மாற்றம் எப்படி நிகழ்ந்தது என அறியும் ஆவலும் மேலோங்கி நின்று அதனால் கிரகித்த சுருக்கம் இவைதான்.

மாடிக்குடியிருப்பு மக்களை அவதானத்த பின்னர் முற்றிலும் புதிய இடத்தில் நாலுபேர் தன்னை மதிக்கத்தக்க கோலம் கொள்ள வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தார்.

சேலைகளும் கிமோனாக்களும் தேவைக்கதிகமாகவே இருந்தன. நல்லநாள் பெருநாள்களில் பிள்ளைகளும் நண்பர்களும் காஞ்சிபுரம் பட்டுக்களில் இருந்து கடாவ்வாயில்வரை எங்கே உடுப்பது எனத் தெரியாமலே தந்திருக்கிறார்கள்.

மருமகளின் உடைகளை சலவைக்குப்போட்டு அழுத்தி வைப்பதனால் நவீன உடைகளை அவற்றின் தன்மை அளவான குடு போன்றவை அறிந்திருந்தாள்.

ஒருநாள் வீட்டுவேலைகளை முடித்துக்கொண்டு பெரிய சந்தைத் தொகுதி ஒன்றுக்குச்சென்று, பலவகையான உடைகளை முழந்தாள் அளவு, கணுக்காலளவு பாவாடைகள், காற்சட்டைகள், முழுச்சட்டைகள் மற்றும் தேவையான கிறீம்கள், சப்பாத்து, இடுப்பளவு மேற்சட்டை, நீளமான சேட், இறுக்கிப்பிடிக்கும் உடைகள் போன்ற பலதையும் வாங்கி ஒரு சூட்கேஸில் அடைத்து குடியிருப்பின் ஒரு வீட்டில் வைத்துவிட்டு வந்திட்டார்.

வீட்டில் தெரிவிக்க வேண்டும். வேறு அறைக்குப் போவதாகச் சொன்னபோது மருமகனின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி. “வீட்டுக்கு அட்வான்ஸ் கட்டி, கையிலும் ஏதாவது குடுத்து விடுவம். அண்ணாவுடன் பேசி ஒரு கட்டிலும் இங்க இருக்கிற மேசை கதிரையும் கொடுத்திட்டு நாங்கள் ஒரு பெரிய மேசை வாங்கலாம். வேற என்ன மாயி வேணும்? கொஞ்சக் காசும் கைச்செலவுக்குக் கொடுக்கலாம். பிறகு அவவின் வெல்பெயர் வருந்தானே”.

“என்ன கொடுக்க வேணுமோ அதை நீயே கொடு” என்றான் என் புத்திசாலி மகன்.

“மேசை கதிரை ஒன்றும் இப்ப தேவையில்லை. நிலைமையைப் பார்த்துக் கேட்கிறன்.”

தாயக்காரியின் மூஞ்சைதான் நீண்டு போயிற்று. பெரியவருக்கு சாப்பாடு கொண்டுபோகவே மறிப்பித்தவ, இப்ப வீட்டு வேலையெல்லாம் அவதானே செய்ய வேண்டும். தம்பிக்கென்று செய்கிற சிற்றுணவுகள் இராசவள்ளிக் கிழங்கு, வற்றாளங்கிழங்கு, முறுக்கு, பலாப்பழின், பாயாசம், கேக், பயறவித்து தேங்காய் போட்டு பிசைந்த உருண்டைகள் இல்லாமல் போய்விடும்.

“எனது யூனிட்டுக்கு வந்தபோது எனது உணர்வுகளைச் சொல்ல முடியாது. சுதந்திரமான வாழ்க்கை. அங்கே நீண்டகாலமாக வசிப்பவர்கள் ஏதும் உணவுடனோ செய்தித்தாள்களுடனோ வந்து சந்தித்து அவ்விட நிகழ்வுகளைக் கூறி எனது பயத்தையும் தயக்கத்தையும் போக்கினார்கள்.

எங்காவது பொது இடங்களுக்குப் போவதானால் சேர்ந்து போவார்கள். அந்த மாடிக்குடியிருப்பில் எந்த நாளும் ஏதோ நிகழ்ச்சிகள் இருக்கும். முதியவர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் யோகாப்பயிற்சி. தேகப்பயிற்சி, கைவேலை பழக்குதல் என்பன உண்டு. சங்கீதம், நடனம், பிரத்தியேக படிப்பு என்பன தனிப்பட்டவர்களால் நடத்தப்படுகின்றன. கிறிஸ்தவம், சைவம், றோமன்கத்தோலிக்கம் எனும் மதசம்பந்தமாக வாரத்தில் ஒரு நாளைக்கு நடைபெறும். இன்னும் நூல் நிலையம், விளையாட்டறை, கூட்டமண்டபம், பல்பொருள்கடை ஒன்றும் தனித்தியங்கும் கிராமம் போல அமைந்துள்ளன. தூர இடங்களுக்கும் அழைத்துச் செல்லப்படுவோம்.

சிறிது நாட்களில் சின்னவனும் என்னுடனே வந்துவிட்டான். யூனிவேசிறிற்சிக்கு எடுபட்ட பின்தான் அங்கே அறை எடுத்துத் தங்கியுள்ளார். ஆய்வுகள் துணை செய்ய அண்ணர் உதவி

தேவையாம். ஆனால் அடிக்கடி வந்து போவார்.

என் உடைநடை மாறிய பின் எனது பிள்ளைகள்கூட அடிக்கடி வந்து என்னையும் நடப்பாக முன்சீற்றில் ஏற்றிச் செல்வர், இதைத்தான் “ஆள்பாதி ஆடைபாதி” என்பதோ.

கோவில், விவாகவீடு, செத்தவீடு போகும்போது மட்டுந்தான் சாறி உடுப்போம். மற்றவேளைகளில் இந்த உடைகள்தான். நிறைய புதிய விடயங்களை அறிந்துகொள்ளலாம். E.S.L வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

திலகா, நீங்களும் வந்திருந்து பாருங்களேன். நோயெல்லாம் பறந்து போய்விடும். உங்கடை அறிவுக்கும் பண்புக்கும் பெரியவர்களால் கவரப்படுவீர்கள். ஊரில இருந்தமாதிரி நாட்டாண்மை காட்டிக்கொண்டு மக்களுக்கு சேவை செய்யும் பரோபகாரியாகி விடுவியள். இருக்கிற நோய்களும் பறந்து போய்விடும்.

முந்தி 160 யூனியற்களில் தமிழர் இருந்தோம். அப்ப எங்கடை ராச்சியம்தான். ஆனால் எங்கட ஆட்கள் பிரயாசிகள்தானே. வீடுகள் வாங்கிக்கொண்டு போட்டினம். இப்ப 10 யூனியற்களில்தான். நீங்கள் வந்தால் பழையபடி கூடும்.

திலகம் இவற்றை நினைந்துகொண்டே அதிலிருந்த உண்மைகளை பொன்னம்மாவின் வெள்ளந்தி மனமும் வெளிவாய் சாதாரியமுமே காரணம் என உணர்ந்து கொண்டார். அத்தகைய ஒருவாழ்வை வாழ்ந்து பார்க்கலாமே, அமிழ்தனோடு பேசிப்பார்க்கலாம் என்று எண்ணத் தொடங்கிவிட்டார்.

உடல்நிலை தேறிவருகிறது. நான்கு ஐந்து நாட்களில் வீடுபோக முடியும்போல் தெரிகிறது. திலகத்துக்கென்று ஒரு தனித் தொலைபேசியோ செல்போனோ இல்லை. அதனால் ஸ்ரெல்லாவுக்கு தொடர்பு கொள்வது முடியாதிருந்தது. ஸ்ரெல்லா அமிழ்தனோடு பேசியதை நினைத்து தன்னுள் சிரித்துக் கொண்டார் திலகம்.

“ஏன்டாப்பா அமிழ்தன் அசோகவனத்துச் சீதைக்குக்கூட திரிசடை எனும் தோழி இருந்தாள். அதைவிடக் கொடுமையான சிறையா அம்மாக்கு. உங்கடை மாடமாளிகைகூட கோபுரங்களையே விட்டிட்டு ஓடிவந்தனீங்கள், இங்கே ஏன் சதம் சதமாய் சேர்க்கிறியள். அன்றன்று நன்றாகச் செலவழித்து அனுபவிக்கலாமே. ஒரு தனி தொலைபேசி வாங்கிக் கொடுக்க வழியில்லையோ.”

அவளுடைய கேலியைப் பொறுக்கமுடியாத அமிழ்தன் அண்ணாவிடம் சொல்லி ஒரு கோட்லெஸ் வாங்கிக் கொடுத்து விட்டான். ஆகவே இனி தனக்குப் பேச வேண்டியிருந்தாலோ

அல்லது யாரும் அழைத்தாலோ வீட்டுக்காரரின் தயவை எதிர்பார்க்கத் தேவையில்லை. அந்தக்காலத்து திலகம்போல் இந்தக்காலத்து பொன்னம்மாவோ.

எலிஸா “கோண்வாலுக்கு அனுப்பப்போகிறார்கள்” என்று சொன்னபின் அவரோடு பழகும் நேரமும் குறைந்துவிட்டது. ஸ்ரெல்லாக்கா வந்து நின்று போனபின் வரும் களைப்போ சோர்வோ மௌனமாகப் படுத்திருக்கத்தான் மனம்வரும் திலகத்துக்கு. எலிஸா சிலநேரம் வந்துநின்று பார்த்திருப்பார். ஒரு முறுவலோடு முடிந்துவிடும்.

உதவிகொடுத்து இறக்கிக் கதிரையில் உட்கார்த்தியவர்கள் பின்னர் தானாகவே இறங்கவும் ஏறவும் தென்பு ஊட்டினர். கட்டிலில் பிடித்தபடி நாலு அடி வைக்கவும் முடிகிறது. 15 யார் தூரத்திலிருக்கும் கழிப்பறைக்கு செல்லப்பழக வேண்டுமாம். அதனால் மறுநாள் சக்கரவண்டியில் பயிற்சி அறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்போகிறார்களாம்.

எலிஸாவோடு பேச ஆவலிருந்தாலும் நேரம் சந்திக்கவில்லை. வந்த வைத்தியதாதியிடம் அவரைப் பற்றிக் கேட்க, அவர் எலிசாவிடம் அதைச் சொல்ல, எலிசாவே மெல்ல மெல்ல வந்து சேர்ந்தார்.

என்ன வெளியே காணப்படவில்லையே என்று கேட்டபோது, “எனது கடைசி முதியோரில்லத்துக்குப்போகப் போகிறேனே எங்கிருந்து புறப்பட்டேனோ அங்கே போகிறேனே என அதற்குள்ளான வாழ்க்கையை அலசிக் கொண்டிருந்தேன்”

அவருடைய குரல் மேலும் பலவீனப்பட்டதாக காதில் விழுவதே சிரமமாக இருந்தது. சிறுசிறு வசனங்கள் மூலம் வரலாற்றை அறிந்து முழுமையாகத் திருப்பிக்கூறி, “அதே அதே” கேட்டு ஆனந்தப்பட்ட திலகத்துக்கு சோதனையாக இருந்தது இன்று ஒலி மேலும் குறைந்துவிட்டது.

“இந்த உலகத்தில் என்னை நினைத்திருக்கக்கூடிய ஒருவருமில்லை. வில்லியத்தைத்தவிர. ஒருவருக்கும் நான் ஒன்றும் கொடுக்கவுமில்லை”

வில்லியத்தைப் பற்றிக் கேட்கமுடியவில்லையே என்று கவலைப்பட்ட திலகத்துக்கு இது வழிகாட்டியாக அமைந்தது.

“எப்படி எப்படி, ஏன் அவரைப் பிரிந்தீர்கள்”

ஒருமுறை கிளாராவும் தோழிகளும் வெளியே போக, ரொறண்டோ போய்விட்டார்களென நம்பி வழக்கம்போல் வில்லியமும் ஜூலியும் எலிஸா வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார்கள். எலிசபெத்தின் போதாத

காலம் கிளாறாவின் கார் திரும்பிவிட்டது.

மோட்டார் கார் நேஸ் ஒன்று நடைபெற்றதாம். அதில் இவர்களின் நண்பர் ஒருவரின் காரும் ஒன்றாம். அது நிசம்ண்ட்ஹில் பகுதி ஸ்ரீல்ஸ் சந்தியால் போகுமாம். அதில் தமது கார் எத்தனையாவது எனப் பார்க்கவே போயிருந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் உடனேயே திரும்பிவிட்டார்கள்.

இதைக் கவனித்த வில்லியமும் ஜூலியும் ஆரவாரப்பட்டு புறப்பாமல் அமைதியாக சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

அதற்குள் விசாரணைகள் இரகசியமாகவே நடந்து முடிந்து, அது ஒரு அன்றாட நிகழ்வு என்றறியப்பட்டது. எலிசாவின் அன்புக்குரிய பணிப்பெண் ஒருத்தி இவர்களுக்குச் சொன்னபோது அங்கே ஒரு ஆரவாரமும் நடைபெறவில்லை என அறிந்து மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

மறுநாள் வேலைக்குப் போனபோது எலிசபெத் அழைக்கப் பட்டாள். ஒரு பணமிட்ட கடித உறையும் 'பதவி தேவையில்லை' எனும் கடிதமும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அத்தோடு அவளை அன்போடு பார்த்து

“ஜூலியை ரொறன்டோவில் விடுதிப்பாடசாலையில் சேர்க்கப் போகின்றேன். அதற்கான பயிற்சி அளிக்க டொன்மில்ஸ் இலிருந்து ஒருவர் வரப்போகின்றார். உமக்குத்தர வேறொரு தகுதியான பதவியுமில்லை. கடவுள் ஆசீர்வதிப்பார் சென்றுவாரும்” எனக் கூறினார்” கிளாரா.

அடிமேல் அடிவைத்து வீடு வந்தவளுக்கு எதிர்காலம் பயங்கரமாகத் தோன்றியது. வில்லியமோ ஜூலியோ கண்ணில் படவேயில்லை. இந்த நிலைமையிலும் பார்க்க வேறொரு தொழிலை இந்த வேதனத்தோடு எடுக்கவும் முடியாது.

அந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை கோவிலுக்குப் போனபோது வில்லியத்துக்கு நடந்ததையெல்லாம் கூறி, தான் ஊரைவிட்டுப் போகப்போறதாகவும் சொன்னார். வில்லியத்தாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலைமை. ஆயினும் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளும்படி சொன்னார்.

எலிசாவுக்கு வீட்டை நிர்வகிக்கக்கூடிய ஆள்பலமோ பண்பலமோ இல்லை. ஆனால் விற்கவும் மனம் இல்லை, தனது சிறுவேதனம் தனது உணவுக்கும் அவசிய தேவைக்கும் மட்டுமே போதும் போதாமல் இருந்தது. அத்தோடு வீடு நல்லதொரு சுத்திகரிப்பையும் எதிர்பார்த்து நிற்கின்றது.

வீட்டை விற்றுவிட்டு ரொறண்டோவுக்கு போறதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்வதற்கில்லை. இரு படங்களையும் விற்றாலும் நிறையக் காசு வரும். ஆனால் அதற்கும் இஷ்டமில்லை. தெருவின் மூலையில் பல்பொருள் அங்காடி ஒன்று இருக்கின்றது. அங்கே 'சிகறட்' வாங்க வில்லியம் போறவர்.

வீட்டுப்பொருள்கள் பலவற்றை அந்தக் கடைக்கே விற்றுவிட்டு படங்கள் இரண்டையும் அழகாக கடினக் கடதாசி மட்டைகளால் வரிந்து கட்டி அக்கடையிலே "வில்லியம் ஐயா வரும்போது கொடுத்து விடுங்கோ" என வைத்துவிட்டு புறப்பட்டு விட்டாள். அவளுக்கென்று ஒரு முகவரி இல்லை.

ஒரு அறையில் இன்னொரு பெண்ணோடு பங்குபோட்டு முகவரி தேடிக்கொண்டேன். கடைக்காரருடன் தொடர்பு கொண்டபோது அவர் அதை எடுத்துப்போனதாகவும் முகவரி கிடைத்தவுடன் தருமாறும் கேட்டுக்கொண்டாராம்.

இன்னொரு கடிதம் போட்டு நான் நிரந்தரமாகத் தங்கி வேலை தேடுகிறேன். இன்று மிஸிசாகா போகிறேன். இந்த முகவரிக்கு இனி கடிதம் போடவேண்டாம் என எழுதி அனுப்பிவிட்டு அங்கேயே தங்கி இருந்தேன்.

இதன் பின்தான் என் வாழ்க்கை இறங்குமுகமாயிற்று. ஈற்றில் தெருத்தாங்கியாகவும் மாறிவிட்டேன்.

ஒரு மகாப்பிரபுவின் உரிமைக்காரியாக இருந்து ஒரு தெருத்தாங்கியாகும்வரை எல்லா அனுபவங்களும் பெற்ற என்னைப்போல் வேறொருவரும் இனி இருக்கமாட்டார்கள் வாழ்க்கையின் சுழல்வட்டத்தின் இருமுனைகளும் ஓட்டப்போகின்றன பார்ப்போம்.

"உண்மையான நட்பு அல்லது இளைய சகோதரன் என்ற பாசத்தை என்னுள் விதைத்து இன்றுவரை மறக்கப்படாமல் இருப்பவர் வில்லியம்தான். அதுமாத்திரமல்ல 65 வயதின் பின்தான் ஜூலி மூலமாக என் தாய்மை பொங்கிவடிந்தது. அதுவரை தற்காலிக நட்புகளும் பிரிதல்களும் தான் தாய்மையை உணரவைத்த ஜூலியையும் மறக்க முடியவில்லை".

எலிசபெத்துக்கும் விடைகொடுத்தாயிற்று. எலிஸாவின் கரங்களைத் தன் கைகளுள் சிறைப்படுத்திக்கொண்டு கண்களில் நீர்மல்க விடைகொடுத்தபோது,

“இந்த மௌனமான வருடலை நான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன்” எனக்கூறிக் கொண்டார். நூற்றுக்கணக்கான பிரிவுகளைச் சந்தித்த அனுபவத்தால்போலும் இதுவும் அதில் ஒன்று என்பது போன்ற முகபாவமே தெரிந்தது.

அத்தியாயம் - 9

ஏன் திலகத்தின் உள்ளம் அல்லாடுகிறது. எல்லோரிலும் ஏன் அப்படி ஒரு பாசம் வைக்க முடிகிறது. கண்கள் கலங்குகின்றன. இந்த வாழ்க்கையில் இனி எலிசாவைச் சந்திக்க முடியாதே என நெஞ்சம் கவல்கிறது.

திலகத்துக்கும் தான் கடந்து வந்த பாதையைத் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கும் அவகாசம் கிடைத்தது. ஸ்ரெல்லாவும் அன்று வரவில்லை. அவளது மாடிக் குடியிருப்பாளர்கள் சிலர் கோல்பீர்க், பீற்றர்பறோ பார்க்க அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார் களாம். ஒரு சிலர் தமிழராயிருப்பதால் பீற்றர்பறோவில் இருக்கும் ஒரு நீர் வழிப்பாதையை விளக்க வேண்டுமாம்.

ஒல்லாந்து கடல்மட்டத்தின் கீழே இருப்பதால் அங்கே அவ்வகை நீர்பூட்டு தொழில்நுட்ப வழிப்பாதைகள் இருக்கின்றன. அதுபோல ஒன்றை எமது நாட்டிலும் அமைக்க வேண்டிய நிலை ஒன்று ஆறொன்றில் செய்ய வேண்டி இருந்தது அவசியம் என்பதைவிட சுற்றுலாப் பயணிகளை ஈர்க்கும் முகமாக வருமானம் அதிகரிக்க அந்த நீர்ப்பூட்டு தொழில்நுட்பம் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. கவனத்தைக் கவரும் வெவ்வேறு வகையான நீர்விசிறிகள் அழகுக்கு அழகு சேர்க்கின்றன. இவை தான் ஸ்ரெல்லாவிடம் கிடைத்த விளக்கங்கள்.

தனிமையில் விடப்பட்ட திலகம், எலிசா, மோகனா எனப்

பத்தும்பலதையும் யோசித்துக்கொண்டு மதிய உணவின் பின் சிறிது கண்ணயர்ந்தாள். கனவொன்று கண்டு திடுக்குற்று எழுந்து, பகற்கனவாச்சே -பலிக்குமே என்றெண்ணி பயமும் கவலையும் மரணம் தன் காலடியிலேயே வந்து விட்டது எனத் துயரத்தின் எல்லைக்கே போய்விட்டாள்.

கண்டகனவு என்ன? மாவைக்கந்தன் ஆலயத்தில் கார்த்திகை நட்சத்திரத்திருவிழா. அவளது ஊரவர்தான் அவ்விழாக்காரர்-பகலெல்லாம் மகாமண்டபம் நிறைய மாவிளக்கு போடுவார்கள். அப்படி ஜெகஜோதியாக ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும்போது இவள் வாசலில் ஏறிப் படியைக் கடக்கும்போது திடீரென அனைத்து தீபங்களும் அணைந்தன. விழிப்பு வந்துவிட்டது. இதுதான் அந்தக் கனவு.

கனவா அது? அதே மாதிரிக் கனவு முன்பும் ஒரு முறை கண்டிருந்தாள். தொடர்ந்தே ஞாபகங்கள்.

கணவனாக அரவிந்தனை அடைந்தபின் அவள் இந்த மூட நம்பிக்கைகளைக் விட்டுவிட்டாள். ஆனால் தமது சொந்த வீட்டிலிருந்து இடம்பெயர்ந்த போதும் இப்படியே கனவொன்று கண்டிருந்தாள். ஆனால் தம் வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவது தன் மனதில் பதிந்திருந்தமையால் அதன் பிரதிபலிப்பே என எண்ணியவளுக்கு மறுநாளே தன் தாலி அறுபட்டது இதற்குத்தான் என அழுத்தமாகப் பதிந்து போனது.

மரணத்துள் வாழ்வதாக இதுகாரும் அனுபவித்து வந்தவளுக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்ததோடு மன அழுத்தங்கள் குறைந்தும் பரந்த உலகின் அனுபவங்களைப் பார்த்தும் கேட்டும் தன் கூட்டுள் சுருண்டு கிடந்த நிலைமை. சிறிது சிறிதாக அது மாறி சமூகவிழிப்பு ஏற்படத் தொடங்கவும் இக்கனவு குழப்பிவிட்டது.

இதனை அமிழ்தனுக்குக் கூறியபோது அவளது கவனத்தைத் திசை திருப்பும் நோக்கில் 'மாவிளக்கு' என்றால் என்னம்மா என்று கேட்கிறான்.

தங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தமது அனபவங்களையோ அறிவுகளையோ பகிர்ந்து கொள்வதில் பெற்றோருக்கு எவ்வளவு ஆனந்தம் ஆனால் பரம்பரை பரம்பரையாகவே பெற்றோருக்கு ஒன்றும் தெரியாது அல்லது பழைமைக் கருத்துக்கள் இன்று செல்லாது என்று கூறுவது பிள்ளைகளின் வழக்கம். பிரச்சினை காலங்களில் அமிழ்தன் பிறந்தபடியால் கோவில் விழாக்கள் குறைந்தும் மறைந்தும் விட்டன.

“உனக்கு கந்தசாமியாரின் பேச்சுக்கலியாணமாக தெய்வானையும் காதற்கலியாணமாக வள்ளியம்மனும் வந்தது தெரியும். வள்ளியம்மையோடு காதல்லைகள் நடந்தபோது வேட்டுவசாதியினரின் பிரதான உணவு சாமி எனும் தானியம் மலைநாடுகளில் தேன்கூடுகள் நிறைய - அவை தானே பிலிற்றும் தேனை திணைச்சாமி மாஷுன் கலந்து பதப்படுத்தி பிரதான உணவாக உண்பார். அதுவே முருகனுக்கும் பிடித்த உணவு.

முருகனுக்கு காதல்ரசம் இன்பம் தருங்காலத்தில் உணவான தேனும் திணைமாவையும் அர்ப்பணித்தால் தமக்கு வேண்டும் வரம் தருவான் என்பது நம்பிக்கை.

எனவே திணைமாஷுன் தேனை விட்டுப் பிசைந்து சிறிது சிறிதாக உருட்டி அகல்விளக்குப்போல் தட்டெறிந்து நடுவிலே நெய்யிட்டுத் திரிபோட்டு ஏற்றிவிட்டால் அதுவும் வேதமந்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட எண் கணக்குகளின்படி அடுக்க ஜேகஜோதியாய் சுடர்விடும். அனைத்தும் நூர்ந்து பின் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்த பின் சகலருடனும் பகிர்ந்து கொள்வர்.

நீண்ட காலத்துக்கு பழுதுபடாமல் இருக்கும் மாவிளக்குகளை வீட்டில் புனிதமான இடத்தில் பேணி வைத்து நல்ல நாட்கள், நோய் நொடி வந்த காலம், சிறிதாக பிட்டு வாயில் இட்டுக் கொள்வர்.

“பின்னை என்னம்மா அப்பாவுக்கு உதொன்றும் பிடிக்காது. காகம் இருக்கப் பனம்பழம் விழுந்த மாதிரித்தான் உந்தப் பொன்னம்மா வந்தப்பிறகு தான் பழையவற்றை உசுப்பி விட்டிட்டா. நீங்கள் மறுபடியும்...”

“தெரியாதாடா மரணபயம் என்றொன்று இருக்குதல்லே.

“பெரியண்ணா இன்றைக்கு வருவார். டாக்டரோடு கதைக்கவும் எப்ப துண்டு வெட்டி வீட்டுக்குப்போவது என்னென்ன மருந்துகள் தொடர வேண்டும் என்று கேட்கவும்.

“அறிவனுக்கு முதலாளிவேலை மட்டும் பார்க்கத் தெரியும். வந்து பதினாறு நாளாச்சு எட்டிப்பார்த்தாரோ”
மோகனாவின் நட்புக்காக மூத்த புதல்வனுக்கு மோகனதாஸ் எனப் பெயர் வைக்க திலகம் விரும்பியபோது அவளின் நட்பை மதித்து, அரவிந்தன் “வீட்டில் அறிவன் என அழைப்போம்” என்றுவிட்டார்.

“பாவம் அழகன் தானும் தன்பாடும்” சிரிக்கிறான் அமிழ்தன்.

“பெரியமச்சாள் தலையிடாக் கொள்கை; சின்னமச்சாள் ஆட்டிப்படைப்பவள் அதனால் அழகன் அடங்கிப்போனான். என்பாடுதான் என்னவோ உங்களுக்கு ஏற்றதாய் எடுங்கோ.”

திலகத்துக்கு திடீரென மரணபயம் பற்றிய ஞானம் பிறக்கிறது. ஏனிந்தப் பயம். கண்முன்னே இயற்கையின் சீற்றத்தில்; சுதந்திரப் போராட்டத்தில்; மதசர்ச்சையில் எத்தனையோ உயிர்கள் வாழவேண்டிய வயதிலேயே போய்விட்டன. ஒருவருக்கும் பிரயோசனப்படாத இந்த வயதில் தேவலோக அமிர்தம் கேட்குதோ? என்ன.

பெரியமகன் வருகிறார். அவரது முதலாளித்தனம் அந்த நடையிலேயே தெரிகிறது.

“என்னம்மா, கெதியில் துண்டு வெட்டி விடுவினம்போல 13 நாளாச்சே. அதுதான் விசாரிப்போம் என்றுதான்.”

பெரியடாக்டர் விடுப்பில் போய்விட்டார். திங்கட்கிழமைதான் வருவார். 2, 3 நாட்களுள் வருவார் என நினைக்கின்றேன்.

“ஏன் பொன்னம்மாக்காவோடு போகயில்லையோ” ஒரு நழுட்டுச் சிரிப்பு.

“ஏன் கொஞ்சநாளைக்கு அதையும்தான் பார்க்கலாமே. திலகத்தின் வெடித்த கோபம் அமிழ்தன் உரஞ்சிப் போட்டானோ என எண்ண நினைக்கிறது..

“அப்பாவை வெருட்டுற மாதிரி என்னையும் வெருட்டிப் பார்க்கிறியளோ” சிரிக்கிறார்.

இன்றைக்குத்தான் நீர் சிரித்ததை நான் கண்டேன். அப்பாவுக்கு இணையாகவா பேசுகிறீர். 13 நாளுக்குப் பிறகுதான் வந்து பார்ப்பாரா. ஒவ்வொரு நிமிடமும் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பாரே.

“பகிடி இல்லையம்மா உண்மையாகத்தான். ஒரு விண்ணப்ப்படிவத்தைப் பெற்று நிரப்பிக் கொடுத்துவிடுங்கோ. அங்கு விருப்பயில்லாவிட்டால் திரும்பி வரலாம்தானே”

“எங்களுக்கும் உங்களை எங்காவது கூட்டிச்செல்ல எங்கை நேரம். அப்படி போகினும் தொழில்முறை நண்பர்களோடுதான் கொண்டாட்டம் அதுவும் பல்லினத்தவர்சூட.

அது இருக்க அம்மா, சத்யேந்திரா அங்கிள் போன் பண்ணியவர். றணாவையும் கூட்டிவாறென்று. எனக்கொரு திட்டம் இருக்கு வயது வித்தியாசம் பார்ப்பினமோ தெரியாது. எல்லாம் பிறகு சொல்றன் வாறன்.” அறிவன் போய்விட்டான்.

என்ன செய்வது? சிற்சொல் மாந்தர் எப்போதுமே கதைப்பது குறைவு. 'சுருக்கம் எழுதுவதில் கேள்விப்பேப்பரில் முழுப்புள்ளியும் கிடைத்திருக்கும் என்னப்பா என மற்றப்பிள்ளைகள் பகிடி பண்ணும் அளவுக்குச் சுருக்கம்தான்.'

ஆனால் அதில் தனது கற்பனைக்குரிய விடயங்கள் பல அடங்கியிருந்தன. இந்தக்காலத்துப் பிள்ளைகள் எட்டுவயது வித்தியாசம் பார்ப்பினமோ தெரியாது. மோகனா ஏதாவது சொல்லியிருப்பா எல்லாம் வரட்டுமே.

அறிவன் எதையோ விட்டிட்டுப் போய்விட்டான். கவர் உறையைத் திறந்து பார்க்கிறாள் திலகா.

"யார் மோகனாவா தலையெல்லாம் நரைச்ச சத்தியேந்திரா அயலே றணா - பாரதி. பாரதி வைச்சஉரிச்சு மோகனாதான். அதே பாவாடை சட்டை. இப்போ நீட்டுப்பாவாடைதானே திரும்பிவந்த நாகரீகம். அதே மெலிஞ்ச உருவம்.

"ஓ மோகனா இனிநான் செத்தாலும் பரவாயில்லை. உன்னையே கண்டமாதிரி, றணாவைக் கண்டுவிட்டேன். அரவிந்தன்! அரவிந்தன்! மோகனாவைக் கண்டுவிட்டேன். இனி உங்களைத்தான் காண வேண்டும்.

மனத்திருப்தியோடு நித்திரைக்குச் செல்லும்போது எலிசபெத் இருந்த கட்டிலில் வேறு ஒரு நோயாளி வந்திருப்பதைக் கண்டு கொண்டார்.

எலிசபெத் தன்னை மறக்கவில்லை என்பது அடுத்தடுத்த நாட்களில் தெரியவந்தது. திலகத்துக்கு தமிழில் ஒரு கடிதம் வந்தது. தாதி கொண்டு வந்து கொடுக்கும்போது "பத்து நாட்களுள் ஒரு தோழியைக் கண்டுபிடித்திட்டியள் போல ஒரு லெட்டர் போட்டிருக்கிறா.

அதிசயத்தோடு பார்த்தபோது எலிசா சொல்லி யோகா என்ற தமிழ்ப் பெண் எழுதியுள்ளாள். "நான் யோகா . கோண்வாலில் தொண்டர் அடிப்படையில் உதவி செய்கிறேன். என்னை எழுதித் தரும்படி கேட்டார். 'திலகா-தமிழ்' எனும் சொற்கள் மட்டும் இருந்தன. உங்களைப்போல் நல்லவர்களை தான் வாழ்நாளிலேயே கண்டதில்லையாம். அன்பான பெண்ணாம். நிறைய உதவி செய்திருக்கிறீங்களாம். தனக்கு மிச்சம் ஆறுதல் தந்தீங்களாம். நன்றி நன்றி. தான் இயலுமானவரை கடிதம் எழுதுவாவாம். இடைக்கிடை வந்து போகட்டாம். நன்றி. பாபா உங்களுக்கு அருள்புரியட்டும். பதில் போடுங்கோ.

திலகம் ஆச்சரியப்பட்டாள். நெஞ்சிலிருந்து பூக்கள் பூக்களாய்

சொரிந்தன. மகிழ்ச்சி பொங்கி வழிந்தது. கிழட்டு நட்பும் நிரந்தரம்தானா!

பதினைந்து நாட்களாகி விட்டன. சிறையிலிருந்து வெளியே வந்ததுபோல உலகம் பரந்து விரிந்ததுமாதிரி மனதைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்த எத்தனையோ விடயங்கள் தீர்வு கண்டதுபோல.

ஸ்ரெல்லா அக்காவும் இன்று விண்ணப்பப் பத்திரம் கொண்டு வருவா. இரண்டுமாதம் வரை காத்திருக்க வேண்டுமாம். இயலும்வரை என் காலில் நானே நிற்கப் பழகுவேன். ஊருலகமும் பார்க்க முடியும். இயன்ற சேவையையும் செய்ய முடியும் என்னும் இலட்சியக் கனவோடு வெளியுலகில் காலடி வைக்கிறாள். இடைக்காலத்தில் இழந்துவிட்ட சமூகநல சேவையும் சுயநலமறுப்புமாக பரந்த உலகக் கனவோடு புறப்பட்டு விட்டாள் திலகம்.

வைத்தியசாலைக்கு வந்த நாள் நினைவில் வருகிறது. வதைமுகாமாகக் காணப்பட்ட அன்று ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றி இப்போ சகடை மாத்திரம் எஞ்சி நிற்கிறது. வருகிற டாக்டர்களும் கட்டிலிலேயே ஏறி இருந்து பேசிப்போகின்றனர். அதுவும் மிகச் சிநேகபாவத்தோடு.

திலகம் வந்த அன்று பொறுப்பேற்ற டாக்டர் வருகிறார். அயலிலே இருந்துகொண்டு,

“போக ஆயத்தமா திலா”

“நெடுக இருக்க முடியுமோ?”

“இல்லை உங்களுக்கு வயதைவிட இளமை கொஞ்சகிறது. இனி எங்கே சந்திக்கப் போறும் சும்மா சொல்லுங்கோ, யார் அந்த மோகன்”

விசித்திரமாகப் பார்க்கிறாள்.

எனக்கு முதியோரின் காதல்கதை கேட்க நல்லவிருப்பம். ICU விலும் கேட்டார்கள் யார் அந்த மோகன்?

உங்களுக்காக ஒரு கதையைக் கற்பனை பண்ணிச் சொல்ல வேண்டுமா?” அது என் பால்யத் தோழிதான்.

OK. OK. போகட்டும் , அதுசரி அரவிந்தன் எத்தனாவது கலியாணம்.

“ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணு”. அதிசயமாகப் பார்க்கிறார். ஓ, இவை வளர்முகநாடுகள் அல்லவா என்று சொல்லித் திருப்திப்பட்டுக் கொள்கிறார்.

மறுநாள் ஸ்ரெல்லாவுக்கு Form நிரப்பிக்கொண்டு தெரிந்த தெரியாத ஆட்களுக்கெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டார் திலகம்.

முடிவுரை

பிள்ளைகளின் அனுமதியோடு பல்லினத்தவர் வாழும் அம்மாடிக் குடியிருப்புக்கு வந்துவிட்டார் திலகம். தேவையான தளபாடங்களோடும் சிறந்த நூல்களோடு புத்தக அலுவாரியும் வானொலி காணொளி கணனி என்பற்றோடும் பிள்ளைகள் அனுசரணை புரிந்தனர்.

260 அலகுகளைக் கொண்டிருந்த அக்குடியிருப்பில் 10 அலகுகள் மட்டுமே தமிழரின் வதிவிடங்களாயின. கண்டு கொள்ளப்படாத சிறுபான்மையினரான தாம் கவனிக்கப்படுவதில்லை என்பதே பொன்னம்மாக்கா எனும் ஸ்ரெல்லாவின் குற்றச்சாட்டு.

தேசிய வீடமைப்புத் திணைக்களத்தின் கீழ் கூட்டுறவு இல்ல சமாஜத்தின் ஒன்றான இக்குடியிருப்பு ரொறண்டோ மாநகரசபையின் உதவியோடு எழுந்ததாகும். அங்கே வதியும் மக்கள், தேர்தல் ஒன்றின் மூலம் இயக்குநர் சபை ஒன்றைத் தெரிவு செய்வர். அவர்களே முழு நிர்வாகத்துக்கும் பொறுப்பாளர் ஆவர்.

கல்வித்தகைமைகள் முகாமைத்துவத்தோடு சம்பந்தமான ஒருவரையும் தேவையான அலுவலர்களையும் இச்சபை தேர் காணல் மூலம் தெரிவுசெய்யும். வேதனங்களையும் நிர்ணயம் செய்யும். இத்தகைய குடியிருப்புகளுக்குத் தேவையான சட்டதிட்ட வரைபுகளுக்கிணங்க செயற்பாடுகள் நடைபெறும்.

நன்றாக நடந்துவந்த இக்குடியிருப்பு கடந்த இருவருடங்களாக மொழியறிவுக் குறைவாலும் தத்தம் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யும் சுயநலநோக்காலும், சட்டதிட்டங்களுக்குப் புறம்பாக செயற்பட்டு இருகட்சிகளாகச் செயற்படத் தொடங்கியது. இதனால் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகள் முறைப்பாடுகள் மேலதிகாரிகளின் அதிருப்திக்கு ஆளாகியன.

பண உதவிகள் குறைந்து வருமானம் அற்ற நிலையில் கட்டடம் கட்ட எடுத்த கடனைக் கூட கட்ட முடியாதநிலை.

ஸ்ரெல்லாவின் பரப்புரையால் திலகத்தின் வருகை வானளவாகப் பரந்து பலரும் வந்து சந்தித்து வரவேற்க வைத்தது. இரு கட்சிகளும் தனித்தனியாக அவரோடு பேசி, இயக்குநர் சபைக்கு அவர் வரவேண்டிய அவசியத்தையும் கூறிச் சென்றனர்.

ஒரு வாரத்துள் இயக்குநர்சபைத் தேர்தல் ஒன்று வந்தது. திலகத்தின் பெயர் பிரேரிக்கப்பட்ட போது 'குறித்த காலம்வரை அங்கே வசித்திருக்க வேண்டும்' எனும் ஒழுங்குப் பிரச்சனையை

ஒருவருமே கிளப்பவில்லை. ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டபோது இவர் ஆற்றிய சிறு நன்றி தெரிவித்தல் எளிமையான இங்கிலிஸ், மேலதிகாரிகளின் கவனத்தை ஈர்த்தது. கூட்டமுடிவில் திலகத்துடன் சிலநிமிடங்கள் பேசிச் சென்றனர்.

இயக்குநர் சபை கூடியபோது திலகமே தலைவராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இதுவரை வெல்லுங்கட்சியில் இருப்பவர்களே (4 பேர்) நிர்வாகத்தைக் கவனிப்பர். மற்றவர்கள் எதிர்த்து வாதம் செய்வர்.

திலகம், நிர்வாகப் பொறுப்புகளை ஆறாக வகுத்தார். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பொறுப்பைக் கொடுத்து நீங்களெல்லாரும் அமைச்சர்கள் எனப் பகிடியாகவும் பவ்யமாகவும் கூறி கட்சி ஆட்சி முறையை ஒழித்துவிட்டார். பொதுநலவாதிகள் அவரை மெச்சிப் புகழ்ந்தார்கள்.

தாயகத்தில் இருந்தபோது சமூகநல அக்கறைக்கு முதலிடம் கொடுத்தாலும் தன் குடும்பத்தைச் சிறக்க வைக்க வேண்டும் என்பதிலும் கருத்தாக இருந்தார்.

இப்போது தன்னை முழுமையாகவே சமூகசேவைகளுக்கு அர்ப்பணித்து முதியோர் பாதுகாப்பு நிதியாகிய 1200 ரூபாவுக்குள் தனது செலவுகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். சாமம் ஏமம் என்றாலும் பரவாயில்லை யாரும் அவசர தேவை எனில் என்னேரமும் தன்னை அழைக்கலாம் என்ற சலுகையும் கொடுத்துள்ளார்.

குடியிருப்புக்குத் தேவையானவற்றை மேலதிகாரிகளுடன் பேசும்போது மிகப் பவ்யமாகவும் அதேநேரத்தில் மிக அழுத்தமாகவும் கூறி உதவிகள் பெற்றார். கடன்களை ஓரளவு முறையாகக் கட்டியும் குடியிருப்பில் மாற்றங்கள் புதுமைகள் நவீன வசதிகள் செய்தும் முன்னேற்றினார்.

வரும்புகழை அவ்வத்துறைப் பொறுப்பாளர்களுக்கு சார்த்தி விடுவர். தொடர்புச் சாதனங்கள் பேட்டி எடுக்கவரின் தான் மறைந்து நின்று அவர்களையே முன்னிறுத்துவார். இவரது விவேகத்தனமான செயற்பாடுகளை ஆதரித்து, உதவி செய்வதில் மேலதிகாரிகளுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி.

அத்தோடு இதுபோன்ற மற்றைய குடியிருப்புகளுக்கு இதை ஒரு 'வகைமாதிரி குடியிருப்பாக' மதித்து அவர்களுடையதையும் நிர்வகிக்கும்படி ஆலோசனை கூறுகின்றனர்.

நாடு போற்றும் தலைவியாகப் போற்றப்பட்டாலும் தன்னை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாது, இரண்டு கொம்புகள் முளைத்தது மாதிரி

பந்தாப் போட்டுத் திரியாது, ஒரு சந்நியாசினிபோல அடக்கமாகச் செயற்பட்டும், அவ்விட மொழிகளில் பலதையும் பேசும் ஆற்றலைப் பெற்றுக் கொண்டு சமூகத்தோடு ஊடாடியும் கரிசனைகாட்டியும் வந்த திலகம் தன் தோழி மோகனாவை நினைத்துக் கொள்கிறாள்.

“மோகனா, மோகனா, உனது வாக்கும் தீர்க்க தரிசனமும் நிறைவேறியதைக் கண்டு களிக்கவும் ‘எட்டுப்போட்ட கெட்டித்தனம்’ எனக் கேலி செய்யவும் நீ இல்லையே. என்னுள் மறைவாக இருந்த ஆற்றல்களை நான் அறிய முன்னரே நீ சொல்லிவிட்டாய் .மோகனா! இப்போது உன்னை இன்னும் அதிகமதிகமாக நேசிக்கிறேன்.”

தனக்கு இன்னொரு உலகை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டிய எலிசாவையும், இத்தனை வருடங்கள் ஆகியும் பால்ய நினைவுகளையும் உயிர்த் தோழியாகிய மோகனாவையும் நாளும் நினைத்துக் கொண்டே ‘குருநாதா எல்லாம் உன் செயல்’ என வணங்கி நித்திரைக்குப் போகின்றாள்.

எண்பது வயதாகியும் திடகாத்திரமான வழிகாட்டியாக முதல்வர் பதவி ஏற்கிறார்.

நன்றி நவிலல்

‘மிதுனம்’ எழுதப்பட்டு வடிவமைப்புச் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் தவிர்க்க முடியாத தடங்கல்களால் கிடப்பில் போடப்பட்டு விட்டது. ஓரிரு வருடங்களின் பின் வடிவமைப்புச் செய்தவரின் ஊக்கமளிப்பினால் கடந்த நான்கு மாதங்களாக தொலைபேசியின் துணையோடு மட்டும் ஈடேற்ற முடிந்தது. மிகப் பொறுமையும் நேரமும் செலவளித்த மா. கனகசபாபதி அவர்களுக்கு மிக மிக நன்றி.

எழுதும் காலத்தில் சில விபரங்களைத் தந்தும் நூலாசிரியர் பற்றிய வரலாற்றை எழுதியும் உதவி செய்த நண்பர் எஸ். சந்திரபோஸ் அவர்கள்

பூக்கள் பற்றிய விளக்கம் தந்த பொ. கனகசபாபதி அவர்கள்

சில ஆலோசனைகள் கூறிய இளவாலை எஸ். ஜெகதீசன் அவர்கள்

பின் அட்டையில் தன் உணர்வுகளைப் பதித்த திருமதி ரஞ்சனா அவர்கள்

ஆதரவு தந்த செந்திலால், பாலச்சந்திரன், மஞ்சளா, துளசிராம்

தூண்டுதலும் உற்சாகமும் அளித்த பாமா ராஜமகேந்திரன், சத்தியா, பாஸ்கரன்

அணிந்துரை வழங்கிய கலாநிதி பாலசுந்தரம் அவர்கள்

நூலை வெளியிட்டு வைத்த கனடா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையம் த. சிவபாலு, வி. கந்தவனம் என்போர்

அட்டைப் படத்தோடு நூலை அச்சிட்ட விவேகா அச்சகத்தினர்

ஆகியோருக்கு பரியமுடனும் மன எழுச்சியுடனுமான நன்றி உரித்தாகுக.

ஆசிரியரின் அச்சேறிய சில நூல்கள்

1. குறமகள் கதைகள் - சிறுகதைத்தொகுதி (1990) முதலாம் பதிப்பு
(2000) இரண்டாம் பதிப்பு
2. உள்ளக்கமலமடி - சிறுகதைத்தொகுதி (2001)
3. இராமபாணம் - கட்டுரைகள் (2001)
4. மாலை சூட்டும் நாள் - கவிதைத்தொகுதி(2005)
5. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்கல்வி - ஆய்வு நூல் (2007)
6. கூதிர்காலக் குலாவல்கள் - குறுநாவல் (2010)
7. அகணிதன் - குறுநாவல்
8. மிதுனம் - நாவல் (2011)

தொகுப்பு நூல்கள் (இழப்புகளின் போது)

1. குருமோகன் பாலர் பாடல்கள் (மைந்தன்) (1965)
2. அருள்நெறிக்கோவை (தந்தை) (1971)
3. சக்தி நெறி (தாய்) (1972)
4. பஞ்சாட்சரம் (குடும்ப வைத்தியர்) (1988)
5. குகநெறிக்கோவை (கணவன்) (1991)
6. ஈழத்து றோசா (மகள்) (1997)

ஒவ்வொரு அத்தியாயங்கள் எழுதிய நாவல்கள்

1. மத்தாப்பு (ஐவர் எழுதிய நாவல்) (1962)
2. கடல்தாரகை (பத்துப்பேர் எழுதிய நாவல்) (1975)

குறமகள் எனும் புனை பெயரைக் கொண்ட வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம், முத்தமிழ் வித்தகி, எழுத்துலகப் பொன் மகள், தமிழ் ஈழத் தலைமகள், இலக்கிய வித்தகி, பெண்ணுரிமைப் போராளி, ஈழத்தின் ஓளவை போன்ற பட்டங்கள், பாராட்டுகளை பல்வேறு அமைப்புகளாலும் வழங்கப்பட்டவர்.

மிதுனம்

அறுபத்தைந்து (65) வயதுடைய திலகமணி உள்ளக நோயாளியாக வைத்தியசாலையில் சேர்ந்த முதல் அனுபவத்தில் அந்த வாட்(ward) இல் ஏற்கனவே இருந்த 86 வயதுடைய எலிசபெத் வூட்ஸ் என்னும் வெள்ளை மாதின் கருணைக்கும் நட்புக்கும் ஆளாகிறாள்.

இறைமையுடன் கூடிய தாயக வாழ்வும் இடப்பெயர்வு, அகதிநிலை, புலப்பெயர்வு ஊடான வாழ்வும் போன்ற சூழ்நிலைகளினால் அவநம்பிக்கை சிந்தனையாளராகி முதுமையில் தேற்றம் பெற்று சமூகசேவையாளராகி பின்னர் முதல்வர் பதவி ஏற்கும் திலகமணி!

பண்ணையிலிருந்து நகரத்திற்கு ஓடிவந்து தெருத்தூங்கியாகி அடிமட்ட வேலைகள் செய்து, பின்னர் அமைப்பு ஒன்றில் சேர்ந்து படிப்படியாக உயர்ந்து பிரபு ஒருவரின் ஆயாவாகி, மனைவியாகி, பிற்காலத்தில் மீண்டும் தெருத்தூங்கியாகிவிட்ட ஒளிவீசும் மனோநிலை கொண்ட எலிசபெத் வூட்ஸ்!

காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்ற உடை, நடை, பாவனை, மொழி போன்ற கலாச்சார மாற்றங்களை விரும்பி ஏற்றதோடு தன்னைச் சேர்ந்தோரையும் தன்வழிக்கு ஈர்க்கும் ஸ்ரெலா எனும் பொன்னம்மாக்கா!

இவர்களை உள்ளே சந்திக்கிறீர்கள்

- ரஞ்சனா